

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rørdam, Valdemar.
Titel Title:	<u>Gudrun Dyre : Nutidsfortælling på Vers.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Det nordiske Forlag, Ernst Bojesen, 1902
Fysiske størrelse Physical extent:	423 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

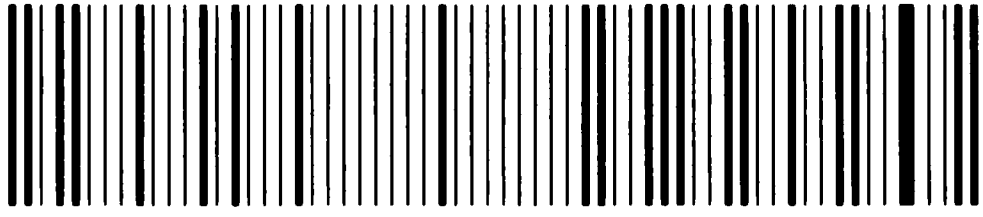
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

54-15.

EKS : 1.

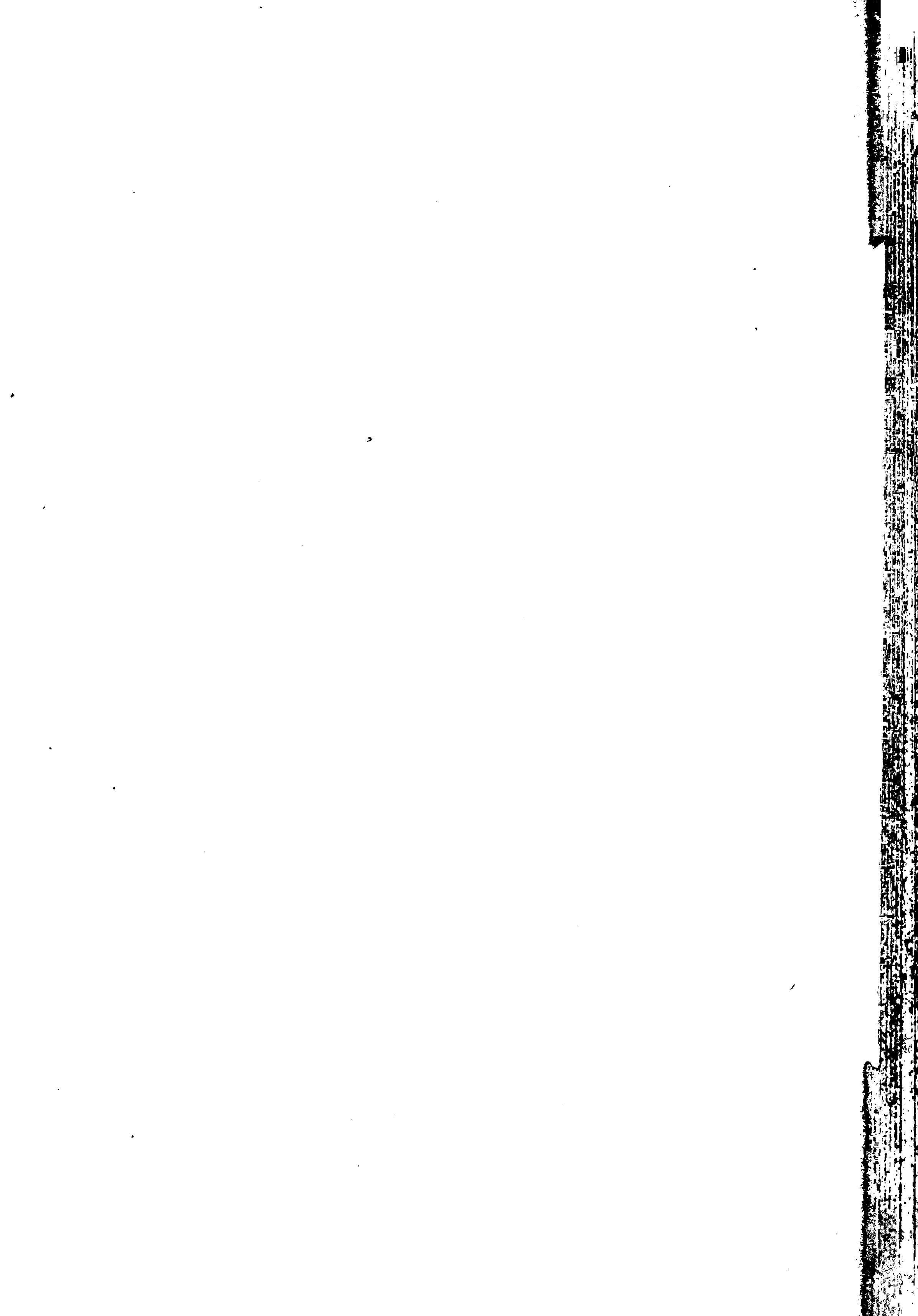
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

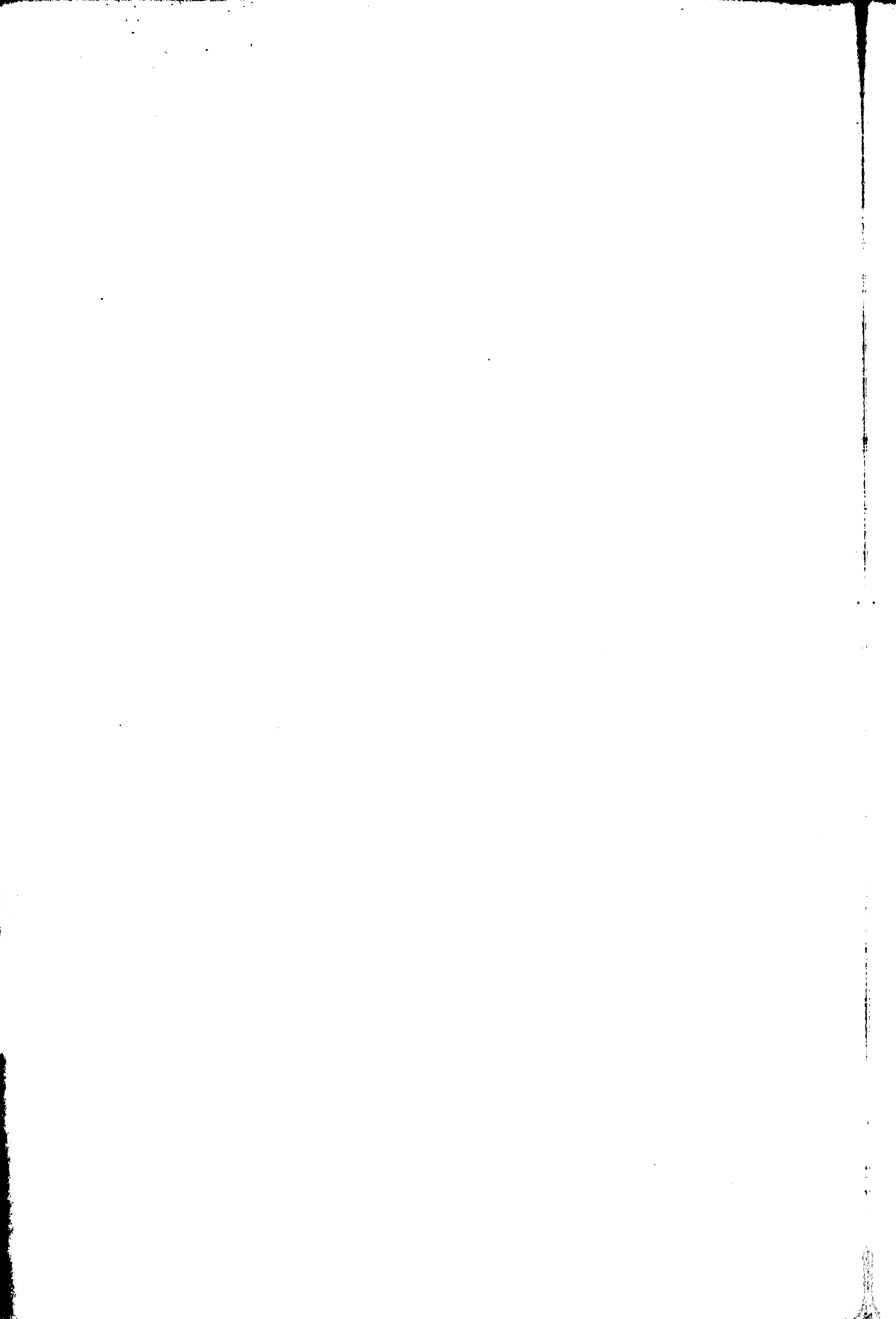

1 1 54 0 8 00376 X

+Rex

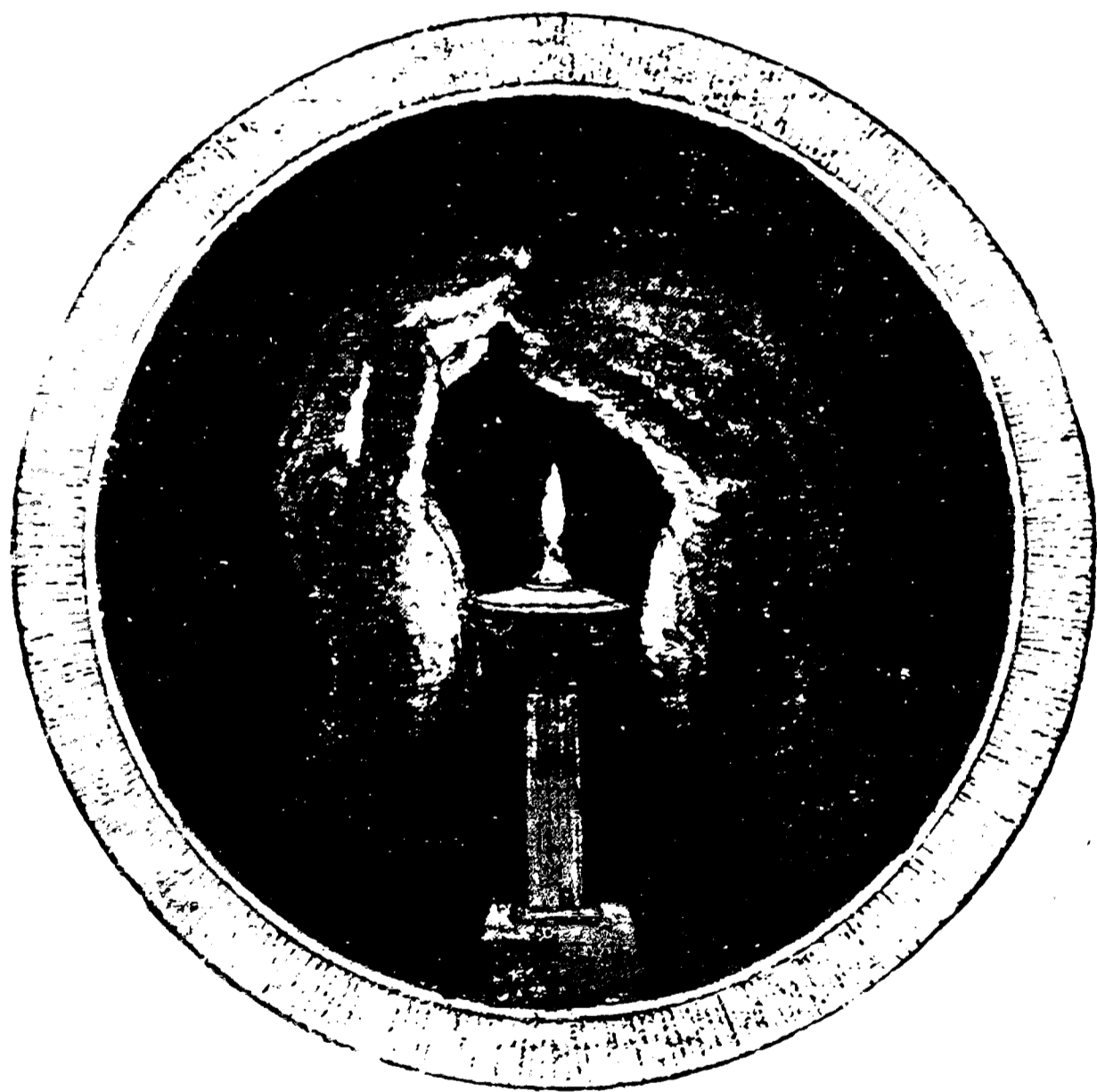

VALDEMAR RØRDAM

GUDRUN DYRE

NUTIDSFORTÆLLING PÅ VERS

MED VIGNET AF HANS NIK. HANSEN

KØBENHAVN

DET NORDISKE FORLAG

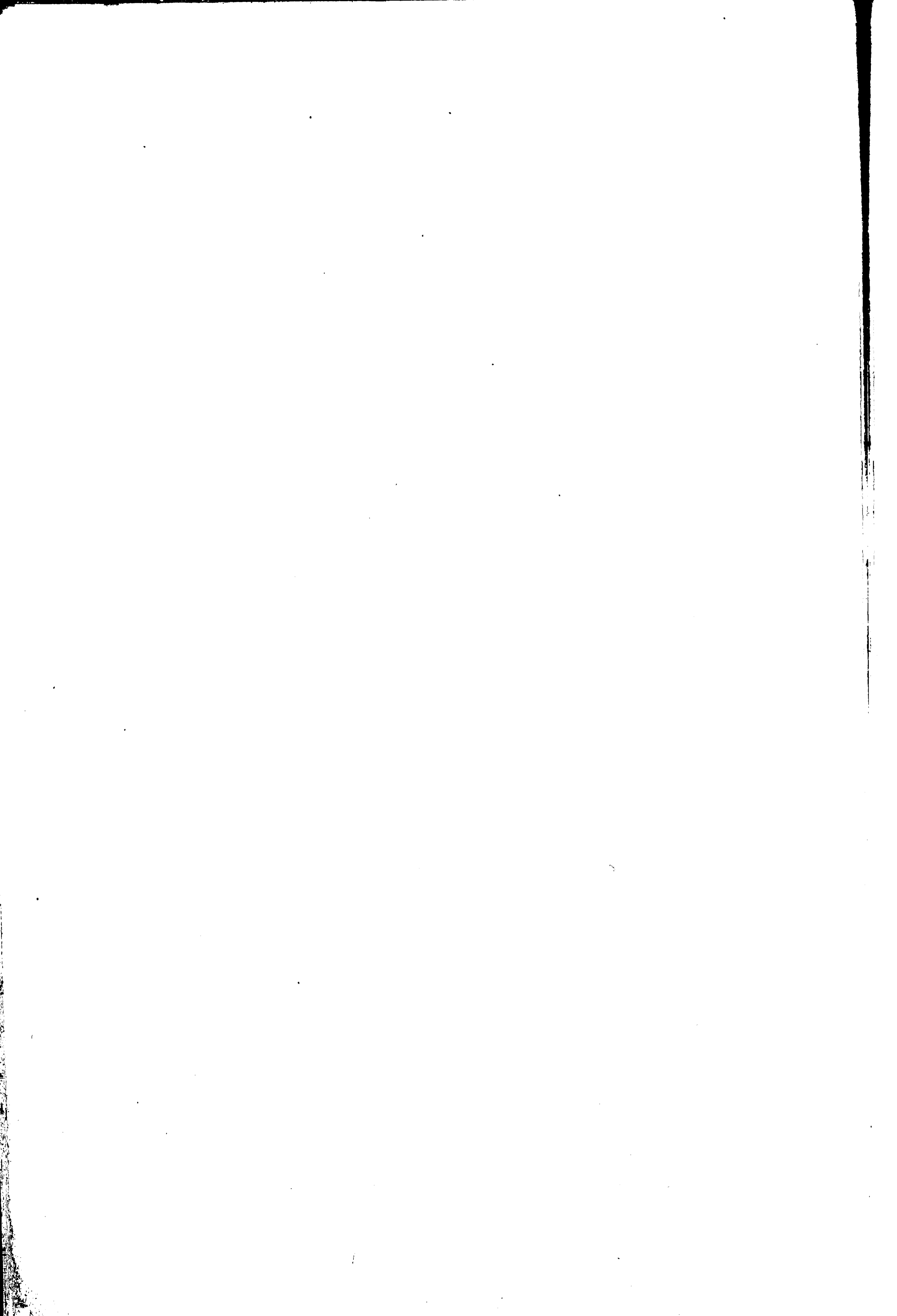
ERNST BOJESEN

MCMII

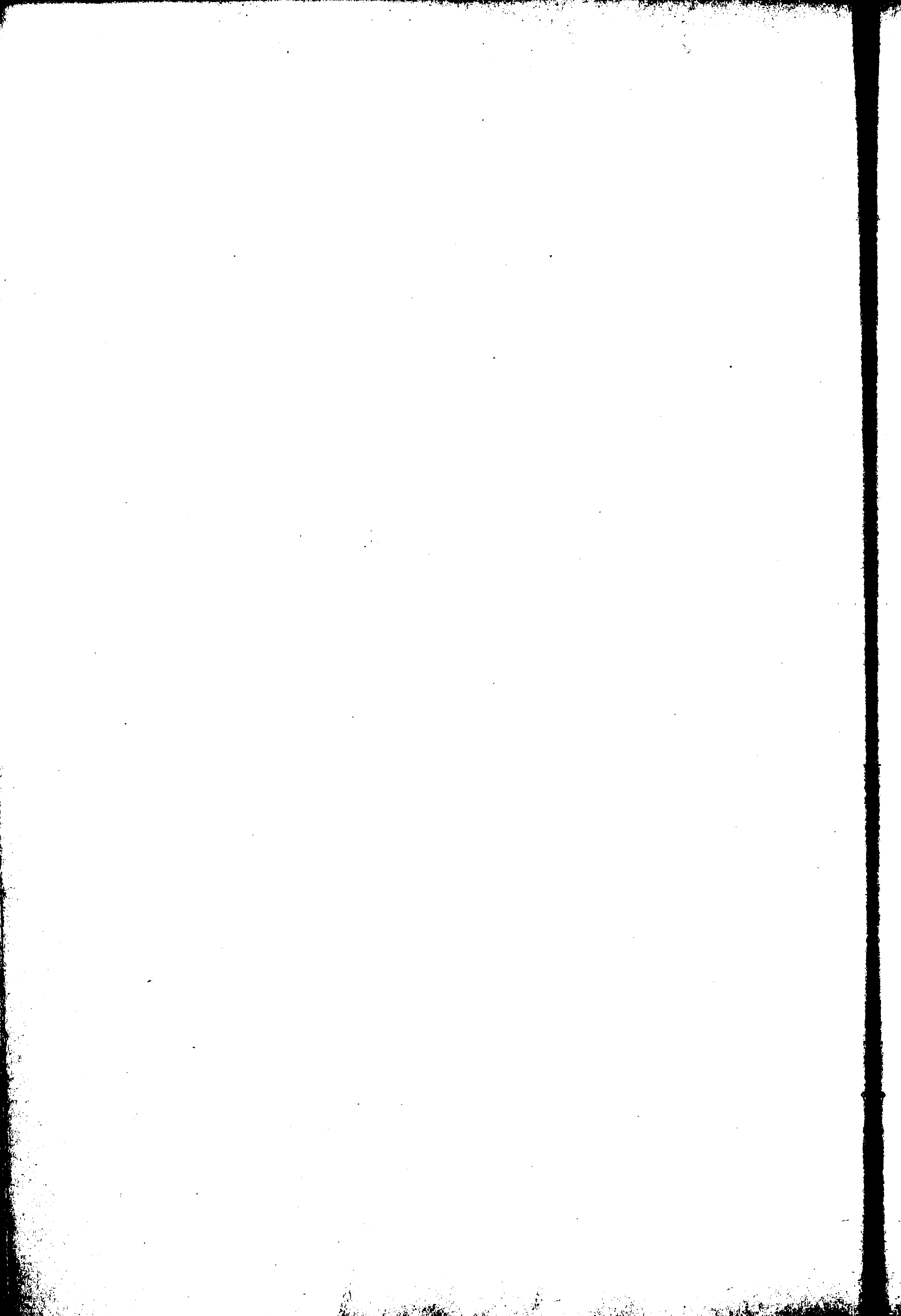

03.11.11

GUDRUN DYRE

VALDEMAR RØRDAM

GUDRUN DYRE

NUTIDSFORTÆLLING PÅ VERS

KØBENHAVN

DET NORDISKE FORLAG

ERNST BOJESSEN

1902

Oplag: 1500 Eksemplarer

—
H. H. Thieles Bogtrykkeri

INDHOLD

I.	I HAVESTUEN.....	I
	I Haven.....	6
II.	PÅ ALTANEN	20
	Badet og Brevet	28
III.	ÅRET EFTER	39
IV.	APRIL	53
	Det rasler i Løv —	60
V.	MAJ.....	62
	Det var en Aftenstund —	98
VI.	SANKT HANS BLUS	101
	Intet Ord som Ordet Himmel —	116
VII.	HAR DU BETÆNKTE DIG RIGTIG?	118
	Om vel mit Valg er vejet —	136
	Hvor det er sært —	138
VIII.	LUJA	140
	Ondt har jeg lidt i lang Tid	157
IX.	I SLOTSPARKEN	159
	Bølge mod Kyst —	180
X.	LUJA FOR ANDEN GANG.....	182
	Bred er min Boligs Forgård	222
XI.	I SØNDERMARKEN	228
	Imorges, ved det første —	249
	Brusende Stormkast —	251
	Veninde, Elskerinde —	254
	Var end du den blomstrende Jord, Veninde —	255
	Sidst af alt —	257
	Ensom sidder jeg her —	258
	Hvis du var hos mig kun, —	262
XII.	ET BREV	264

XIII.	KAMP	280
	Så står jeg da her —	314
	Her i Stuen —	316
	Luk op, du kære —	319
	Du veed vist ikke —	322
	Jeg tog dig helst —	324
	Kære, jeg er lidt bange —	325
XIV.	UDEN VIDNER	326
	Majsolskin, åbent Vindu —	357
	Tre Nætter og Dage som vore tre —	359
	Her ligger jeg lysvågen —	363
	Og glemte jeg end min Barndoms Hus —	367
	Nu hvisker jeg til dig —	369
	Jeg går og tænker på ifjor —	371
	Min Hu var en ensom —	374
XV.	EN FRISTELSE?	376
XVI.	HUS OG HJEM	395

EFTERSKRIFT

Digtet S. 180 har Indledning, Omkvæd og Strofebygning tilfælles med V. Bergsøes i »Bruden fra Rørvig«, og er skrevet til Udfyldning af den for Bergsøes Digt komponerede Melodi.

I

I HAVESTUEN

Der sitrer gennem Stuen
Duftstriber af Jasmin.
Frants Henrik løfter Buen
og griber sin Violin,
og sænker Buen og famler
efter flygtende Harmonier;
hans Feberfingre vilder sig
ad klingre Strålestier
igennem Drøm og Dæmring
over Vellyds dunkle Flod.

Gudrun står på Altanen
og vipper sin slanke Fod.

»Hvor blev du, levende Kilde,
du dybe, mægtige milde,
»det var kun dig jeg vilde,
det er efter dig jeg rider,
»men Genfærd frister og truer,
Gangerens Hov slår Luer —
»Fjender, jeg aldrig kuer —
og Slangerne, de bider —
»jeg rider hjem og lider
i mine stængte Stuer —«

Karina var hed Tokayer,
                     Merete den køle Rhin —
 Gudrun — hvad er Gudrun?
                     End står min Hu til Vin.
 Men Ingvor Dyres Datter —
                     Folks Snak og Naboers Latter —
 og Børnene, nej, de fatter . . .
                     Hvem veed? Sligt sås dog før!

Gudrun valser lydløst
                     forbi den aabne Dør.

Og Musen? Hvor er Musen?
                     Hun er lydløst krøbet ind
 og sidder under Flyglet
                     på det tykke Ulveskind,
 som Fru Jerichaus Odalisker.
                     men med en stivet ren
 Sirtskjole bredt med Omhu
                     over de korslagte Ben.

De er endnu så tynde —
                     Hvornår vil Det begynde?
 Bare man kunde skynde sig
                     lidt mere med at gro,
 og blive saadan Kvinde —
                     elske, la sig vinde —
 Storartet, men desværre,
                     de Mænd, hvem kan man tro? —
 Hun sukker og forfærdes:
                     Var der ikke en, der lo?

Nej, Pappa har glemt hende,
                     Frants Henrik ser hende ikke —
 hun ser paa dem skiftevis
                     med kloge Barneblikke:

Frants Henrik filer Strængene
                     med Underlæben hængende,
 rokkende, ruskende, slængende,
                     som sprang fra Legem og Lemmer
 Toner, der Toner jager,
                     i Trods, i truende Klager,
 Rovdyrknurren og Fugleskrig
                     og bange Menneskestemmer, —
 mens Buen danser, og Fingrene
                     springer frem over Strængen og klemmer.

Å Gud, hvor er han latterlig —
                     dog må man næsten græde,
 sådan han ser på Gudrun.

                    Men Gudrun er gal af Glæde,
 fordi hun har gjort det forbi med Sten,
                     har kastet sin Ring og er flyet:
 Dær står hun og smiler med løftet Bryn
                     op i Luften til Månenyet! —

Hun er nu morsom, Guller,
                     ikke det Gran til vigtig,
 helt lige til, og frygtelig sød,
                     når man kender hende rigtig.
 Der er kun det med Pappa —
                     men Pappa han er gal,

han svømmer rundt om Gudrun
og pruster som en Hval,
harpuneret af Amor.

Dær drev han nu på Land,
ligger og glør forelsket
fra Sofaens flade Strand.

Jo, det er nydeligt, Far,
du gør dig smukt til Nar;
og du, som har så travlt
med at råde, med at rette!
hvis Jytte bare vidste,
å Gud, hun vilde spjætte!
For Gudrun kan velsagtens
dog aldrig tænke på . . . .

Gudrun ser til de Stjærner,
der stiger hvide og små.

Kusiner, Onkler, Tanter,
Folks Snak, Selskabets Dom,
lysende ligegyldigt,
hvad brød hun sig derom.
Hun kendte i hvert Åndedrag,
i hvert et Trin hun trådte,
den Kraft det gav, at gøre
hvad man skulde, hvad man måtte.

Å Gud, for en Duft i den lune Luft!
Hendes Sjæl var fuld af Toner.
Sølvstjærner skjalv i det blegblå Hvalv,
over Digets dunkle Kroner.

Hvad kunde man andet sanse
end flagre, flyve, danse,
i Duggen og i Støvet,
til Blomsterne, til Løvet,
og tænk, at følge Nyet
didhen hvor det var flyet,
indhente Morgengryet
på Fusiyamas Tind!

Hun løftede sin Kjole,
hun svang den, hun dansed,
en Alfeleg, en Elverdans,
en Hvirvelvind herind —
hun løste sine Lokker,
hun svang dem, hun dansed
i den dugvåde Plæne
som en skinnende Fontæne,
hvis Rankhed spændigt bøjes
i den lunefulde Vind.

Hun svang sig, hun dansed —
                                   til åndeløs hun stansed,
 greb en Håndfuld frisk Løv
                                   og pressed mod sin Kind,
 og stod lidt og såe
                                   til den dæmringsdunkle Lund
 med Barmen højt gyngende,
                                   med halvåben Mund.

Så gik hun langsomt hen
                                   og satte sig på Stenten
 fra Haven ud til Marken.
                                   Den milevide Sø
 lå perleblank helt over
                                   imod Priorens Ø.
 Klart spejledes de kuplede
                                   »syv Søstre« på Skrænten
 med deres sorte Kroner
                                   og deres hvide Stammer —
 syv stille stigende Flammer —
                                   dem bar han, Ridder Hr. Nat,
 i dette sit blanke Skjolds Rand
                                   til Våbenmærke sat.

Hys! Var det Fodtrin? Stille!
                                   Hvem kunde det være, mon?

Nej, det var Dyrene kun.
                                   De gik i det Hasselkrat.

Nu stod de vistnok stille.
                                   De havde hørt, måske,
 dengang hun rørte på sig.

Å, bare de dog vilde
gå rigtig ud og græsse!

Det var så smukt at se,
sådan som igårftes,

ved Søbygårds Allé,
en halv Snes Alen borte kun,
en Rå med sin lille --

Hvor rørte de sig let og stolt
på deres fine Ben . . . .

Dær kom de. Nej, det var en Mand.

Hun sprang op. Det var Sten.

»Ja det er mig.« Han hilste ikke. —

»Jeg har ventet på . . .

Jeg tænkte nok, jeg traf dig;

du kan jo nok forstå . . .«

»Hør Sten!« — Hun greb om Stenten,
og hendes Stemme dirred.

»Vi to har talt nok sammen.

Det troede jeg du vidste.«

En lille søvnig Bogfinke
pippede forvirret
og smutted længer ind
mellem Elmetræets Kviste.

En Stund tav han stille.

Så løfted han sit store
tunge Hestehoved
og gav sig til at klage:

»Å Gudrun, kom tilbage,
jeg har lidt disse Dage,

jeg tænker ikke rigtig
                           du vidste, hvad du gjorde,
 tilgiv mig, kom tilbage,
                           jeg tilgir dig, jeg tror . . .«

»Ti stille!« råbte Gudrun,
                           »jeg vil ikke høre et Ord!
 Du vover — —« Hun samlede
                           sine Skørter, løftede op,
 tog fat i Stentepælen,
                           var oppe med et Hop
 og lisså hurtig nede,
                           hen foran ham i Vrede:
 »Du taler om at tilgi!
                           Har du glemt allerede . . . ?«

Her huskede hun på Håret,
                           hvordan hun stod derude,
 og greb op og snoede
                           og slyngede det i Knude
 og vedblev mere dæmpet:
                           »Du tilgi! . . . Hvis du kan!
 Nej, Sten; Vorherre
                           bevare din Forstand!

»Som jeg så dig forleden,
                           vi må prøve på, om muligt,
 at tilgi hinanden
                           den utilgivelige
 Dumhed med Forlovelsen,
                           endskønt det jo er gruligt —
 en Mand på treogtyve
                           og en nittenårig Pige —

»Mig selv tilgir jeg aldrig —
skønt, på den anden Side — —
Men dær var du dog undskyldt,
du kunde ikke vide,
hvor meget, meget mindre
det hele var for mig,
hvor lidt i mit Indre
det gjaldt netop dig.

»Men siden — siden, Sten,
da vi var mere sammen,
du såe det, Sorgen, Skammen,
jeg begyndte at forstå —
Hvorfor hjalp du mig ikke?
Jeg såe på dine Blikke,
du vidste, hvad jeg følte,
og hvad jeg ventede på;
du søgte kun at narre,
holde hen, dække over,
og dette her med »Barnet«,
der »voxer mens det sover«.

»Det var ikke mandigt
og heller ikke smukt,
og det som langsomt groede
blev ikke det du troede,
nej, bort fra dig og bort fra dig
gik alle Længsels Flugt,
og du blev stadig mere
forelsket, mere varm —
Å Gud, hvor har jeg hadet dig,
når du kom og tog min Arm!

kan sikkert være sørgeligt
                                   og frygteligt og stolt,
 men han opgir det sikkert,
                                   når hans Blod blier koldt!«

I det hun udsendte
                                   den sidste hvasse Pil,
 såe hun ham i Øjnene,
                                   hånligt, med et Smil,
 og tav og trak Været.
                                   Han havde prøvet først
 at stanse hendes Ordstrøm,
                                   men snart sænket Hodet
 skyldbevidst — ialtfald
                                   at hans Skyld vel var størst.

Anklagen kom så voldsomt,
                                   så brat, så uformodet,
 og trængte gennem Smerten
                                   til hans Samvittighed.
 Men denne sidste Brandpil,
                                   der stak og der sved,
 den vakte ham til Modstand;
                                   fortvivlet, skamfuld, vred
 slog han med knyttede Hænder
                                   hårdt frem igennem Luften:
 »Ja, du gør Nar, men vent kun,
                                   din Tur vil komme,
 så vil du lære hvad det er
                                   at brydes med Fornuften,
 og en anden har Ens Hjærte
                                   og Ens Vilje i sin Lomme!

hver Sjæl, som var i Knop kun,
                                  udfoldes efter sin Art,
al Uklarhed og Skjulthed
                                  bliver strax forbi,
den trælske bliver trælført —
                                  og den fribårne fri.
Tak, Sten, for din Forbandelse!
                                  Ja, gid så sandt det ske,
at Kærlighed ramme mig —
                                  da får jeg min Sjæl at se.«

Så sprang hun over Stenten
                                  op i den lange Gang,
det knirkede i Gruset,
                                  hvor raske Fødder sprang,
en Dør blev åbnet og lukket,
                                  Lys tændt bag et hvidt Gardin. —
Igenennem Luften sitred
                                  Duftstriber af Jasmin.

II

PÅ ALTANEN

Det luftede fra Søen,
                  en lille vestlig Brise,
der vendte Værhanen
                  på Kvisten bag Altanen
og buldred i Verandaens
                  sribede Mærkise.

Rauff rasled med sin Berlinger —
                  men i samme Retning
som Bladet såes andet:
                  Gudruns guldbrunne Fletning,
hvis blødt snoede Knude
                  i Solluften ude
på Havetrappen glimrede
                  med Kobbertrådes Glød
mod Nakkens Perlehvidhed — —
                  Den Hud, hvor var den sød!

Men blev kun af Håret
                  det tvunget til at lude,
dette Pige hoved, ellers
                  så dronningsikkert båret?

Hun sad endnu bestandig
 med Brevet i sit Skød.
 »Gudrun Dyre!« »General?«
 Hun vendte sig, lidt rød.

»Var det fra Deres Søster,
 det Brev, De fik idag?«
 »Nej.« »Ikke?« »Fra en Ven —«
 »Det var en anden Sag.«
 »Hvad mener De?« »Intet.«
 »Jo, sig det!« »Ingenting.«
 »General, ud med Sproget!«
 Hun gjorde helt omkring
 og støtted i de smalle
 små Hænder fast sin Hage
 og så op på ham, skælmsk.

Han læned sig tilbage
 og tog en Slurk af Kaffen
 og tændte sin Cigar:
 »Højhed — det er sikkert
 unødvendigt at gi Svar.«

»De mener, at jeg læser
 det Brev med større Flid
 end ellers er min Vane
 med Breve i denne Tid?«
 »Unægtelig.« Hun rejste sig.
 »Unægtelig — men Brevet
 er også anderledes
 end andre man har skrevet.

»De veed jo hvilken Syndflod
 der overfaldt mig Stakkel,
 af Bønner og Bebrejdelser.

Jeg slap ved et Mirakel
 halvdruknet op

her på Ararats Top
 og ser ved Deres Side,

min kære General,
 henrykt ud over

Elendighedens Dal.

Men Mor er jo skuffet,

og bedrøvet, og vred, S
 og Far er misfornøjet —

og alle veed Besked
 om alting meget bedre

end jeg, det er jo givet,
 de kender Gud og Verden

og Mennesken og Livet,
 og deres Hjærter brænder,

og deres Penne sprutter —

»Puh, hvad der kan rummes

i disse Konvolutter,
 og hvad Niels Post, min Ven,
 det troværdige Skind,

hver Dag omtrent har bragt mig
 og bringer mig herind

af Blusel på mine Vegne,
 og Trusel om at regne

mig aldrig mere rigtig
 for en af deres egne —

hvor mildt De talte til mig
 med Deres barske Stemme.
 De er så meget ældre dog,
 og Sigurd Hjort forstår . . . .«

»Er jeg gammel!?» »Gammel?«
 Hun såe på ham og lo:
 »Ja gammel, hvad er gammel?
 De har jo snehvidt Hår, —
 og er nu dog ialtfald
 den ældste af os to.
 Men . . .« Generalen rejste
 sig lidt besværligt op
 og rettede med Anstand
 sin mægtige Krop —

»En gammel Kæmpe er De!«

Han strøg sin Gråskægs Hage:
 »Nu har jeg den fordømte
 Bronkit i disse Dage;
 ellers tror jeg nok,
 jeg med Lethed kan klapse
 et Par af disse nymodens
 Løjtnants-Lapse.
 Men undskyld, jeg afbrød —
 Det var den Sigurd Hjort,
 han skriver?» »Ja han skriver,
 at han skal rejse bort,
 til Thüringen, til Halle,
 vil gøre sig bekendt
 med Skovbrug i Tyskland,
 — ulønnet Assistent —

Han prustede. Hun smilte:

»Hvorledes kan De falde
på disse Tanker nu da?

Hr. Hjort er ikke Digter.«

»De er ét Slav sgu alle!«

»Nej, han passer sine Pligter,
det er i Pligtens Medfør,

at han er rejst til Halle.

Iøvrigt vil jeg lade,

som hørte jeg slet ikke
de grimme Ord, De sa før —«

»Jeg såe på Deres Blikke —«

»At jeg var skuffet, ja.

For jeg tog Dem for min Ven,
som altid gerne kendte,

hvad glædeligt der hændte.

Nu, jeg tog fejl —« Hun nejede:

»Så tror jeg om igen.

Farvel, Hr. General!«

Han kom op: »Hør Gudrun! Nej,
De må minsæl da ikke

sådan gå Deres Vej.

Jeg ber Dem om at undskylde,

glem hvad jeg har sagt!

Hvis jeg har krænket Dem,

var det imod min Agt.

Vær ikke vred!« »Jeg er det ikke.«

»Er vi Venner?« »Ja.«

»De går?« »Jeg skal i Vandet.«

»Nå, Held med Badet da —«

»Men hør engang, — Frants Henrik —
                  hvad går der dog af Drengen?
Ellers ligger han og snuer
                  til Frokosttid i Sengen,
idag er han oppe
                  med Duerne og sender
sin Hilsen ind med Pigen —
                  på Fodtur med Venner!
De såe ham sidst iaftes,
                  var ude jo at ro —
Talte han om noget,
                  hvoraf De kunde tro . . . ?«

Gudrun stod i Døren:

»Det husker jeg skam ikke!«

Hun gik — med hede Kinder
                  og skyldbevidste Blikke.

BADET OG BREVET

Fra Hejrelund går der
                                  en Markvej, et Spor
langs Diget, langs Grøften,   ↪
                                  hvor vilde Brombær gror,
kun fem Minuters Vandring,
                                  endda med langsom Gang,
fra Porten ned til Søen
                                  over den frugtbare Vang.

Midtvejs, i Tjørnedalen,
                                  hvor Droslen, Nattergalen
og Tornskaden bygger,
                                  og hvor nylig Generalen
har givet Jens Vejmand
                                  fri Græsning til hans Ko,
dær deler denne Markvej,
                                  dette Spor sig i to.

Et lige ned til Søen.
                                  Dær står en Bænk i Læ
under Lerbrinken, lænet
                                  til et ældgammelt Træ,

en lavstammet Bøgeknold,
                                   Gud veed hvor mange Favne,
 arret op til Kronen
                                   af hundredårige Navne.

Det andet glider over
                                   under Skovbrynet, dær
 hvor der er så mange Hindbær
                                   og gamle Elletrær,
 og bliver til en Fodsti,
                                   der slynger sig på Slump
 mellem Træstød og Tuer,
                                   over Tørvmuld og Sump
 til Søbreddens Sivskov,
                                   hvor den med Et forsvinder
 i blomsterblå Bølger
                                   af frodige Kærminder.

Men op langs med Søen
                                   i denne Plantefylde,
 mellem Kvalkved og Hylde,
                                   Stargræs og Baldrian,
 må Folk vist endnu færdes:
                                   Tit skimter man
 Siv, som er bøjede
                                   til Siden, eller Strå,
 der ligger henad Jorden,
                                   som var de trådte på,
 og hist og her i Sandet
                                   mellem Småsten og Rødder
 ses der ganske tydeligt
                                   Aftryk af Fødder,

det synes En at Vejen
                                 af Ordet netop spærres.
 De forstod altid mit Sind,
                                 og jeg, tror jeg, Deres.

»De undres eller vredes
                                 vist ikke da, fordi
 jeg ber om Lov at sende
                                 min Hilsen, mit til Lykke
 med Deres Mod og Vilje,
                                 at De fik gjort Dem fri.
 Jeg er vis på, De bærer
                                 Deres Frihed som et Smykke —
 nej, at den er Dem selve
                                 den Luft, De ånder i.

»Dog fatter jeg, De følte
                                 Dem bundet af den Lænke
 langt mere virkeligt
                                 end andre vilde tænke.
 De har ikke fundet
                                 det ganske lige til,
 hvor meget end det gjaldt om,
                                 hvad end der stod på Spil,
 at såre den så blodigt,
                                 volde den så dyb en Smerte,
 som engang dog var Dem kær
                                 og længe stod Dem nær,
 og sådan som det var
                                 havde givet Dem sit Hjærte.

»Nej, Gudrun, jeg forstår det,
                                 det har ikke været let.

Og dog har De gjort Ret:
 Thi De selv stod på Spil.

»Det siges: Med sig selv
 kan man gøre hvad man vil.

»Det »kan« er godt for Aberne,
 hvis Vej er altid andres,
 til Kirken, til Bordellet,
 Alverdens åbne Døre.

For Mennesker, som ejer Sjæl,
 må Sætningen forandres:
 Det, som man vil
 med sig selv, det *skal* man gøre.

»Godt, at De har gjort det.
 Det er ynkeligt at se
 et Menneske, en fribåren
 Mand eller Kvinde
 — uden ret at vide
 hvad just der sker, måske —
 gå ind og spærres inde
 i dette Abebur,
 som Aber kalder »Skik og Brug«
 og »social Kultur«!

»Vi er i Slægt med Aberne,
 vi stammer sagtens fra dem,
 vi færdes midt iblandt dem,
 og vi kan holde af dem,
 og det kan ske vi mødes
 i Paradisets Dør
 og blander Blod derinde —
 men — heller aldrig før!

»Vi, der ved Fædres Lidelser
                                   og ved hvad selv vi stred
 vandt Adelsbrev som Mennesker,
                                   det stolteste vi veed,
 vi har den Pligt at bære
                                   trods Bulder og Spektakel
 på dette Hestemarked
                                   og Abekarneval
 ned ad den lange Korso
                                   uslukket hver sin Fakkell
 til Åndens Koliseum,
                                   til Slægtens Tempelhal.
 Men højt må Faklen holdes,
                                   og fast må Foden føres,
 thi som Vand slukker Ild,
                                   slukker Åndløshed Ånd,
 og skønt vel ingen undgår
                                   i Trængslen at berøres:
 Den smittes selv til Abe,
                                   som tar en Abes Hånd!

»Det havde været Synd for Dem,
                                   der bar så stolt en Lue.
 Til Lykke da! Nu veed jeg,
                                   De aldrig lar Dem kue.

»Nu kommer Tanken på Dem
                                   som Lysning i mit Sind,
 Solskin over Søen,
                                   Græsluft og Vestenvind —

»Lev vel da, Frøken Gudrun!
                                   Hvor er det godt at vide,

at De er til. Nu slutter jeg;
                                  jeg veed, det er på Tide,
men tilgiv: Jeg har ikke
                                  haft Tid at skrive kort.
Om en Time går Toget.
                                  Farvel! *Sigurd Hjort.*«

— — — — —
— — — — —

»Mons, Mons grå Kat,
hvor var du forgangen Nat?«

Det var Musen. Det skingred
                                  imellem Skovens Stammer.
Hun rasled ned ad Skrænten,
                                  så stod hun i sit Kammer,
hun sparked sine Sko
                                  højt i Luften: »Halløj!
Sover du, Gudrun?
                                  Nu smider jeg mit Tøj.«
Gudrun gemte Brevet
                                  og sprang op i en Fart!
»Lille Mysling, jeg er vågen,
                                  det skal du mærke snart.«

Og Uret med sin Kæde
                                  var i Busken hængt op,
Bæltet slængt i Græsset,
                                  den gule Kjole læsset
på en næsten segnende
                                  Vandskvallers Top,
og tæt ved i en Klynge
                                  af de mørkegrønne Siv

der lyder længer ude

kun en glad lille Latter.

Bag Sivskoven skimtes

hvide Skuldre, hvide Bryster,

og Pigepludren blandes

med sagte Bølgerøster.

Gudrun lod atter
sine Kniplepinde gå.

Lun og mild var Luften
i den tæppelagte Stue,
Birkebrændet knitred
i den Gråstens Kamin,
det varmede, det lyste,
så skælmsk en lille Lue,
og Birkelugten blandede
sig syrligfrisk og fin
med Duften af Narcisser,
Violer og Hyazinther —

Dog alt det var Fængsel,
og alt det var Vinter.

De smidige små Fingre
sprang om som i Leg,
og samlede og skilte
de Elfenbens Pinde,
der hjer fløj sin egen
lille lunefulde Vej
og spandt dog den Maske
som den skulde spinde.
Hver Maske faldt i Mønster
efter Helhedens Trang:
Når Kniplingen var fuldendt,
hvem såe da Trådens Gang?

Nej! — De travle Hænder
tog Hvil i hendes Skød.
Nej! Ikke døde Masker —
frit Valg, og Viljen vågen!

Vel gir ej Viljen ene
                                   den dybe Livets Glød,
 fører dog Gnistens
                                   Kongsemne gennem Tågen.
 Og blæser så fra Himlen
                                   den evige Gud,
 ildkrones vel det Hjærte,
                                   der venter viet Bud.

Og Gudrun såe op:
                                   Der var Sol på hendes Pande.
 Ud såe hun: Solen glitred
                                   på blå skumsprængte Vande,
 og Slottets hvide Tårne
                                   svang dristigt påny
 hver sin glimtende Guldføj
                                   imod den regngra Sky.

»Nej se da!« — Generalen
                                   stod smilende fra Stolen
 og nærmed sig: »Nu skinner
                                   jo så minsandten Solen
 og får det fine Hårpurr
                                   i Nakken til at skinne
 i Glorie omkring Dem,
                                   yndigste Helgeninde!«

Hun vendte sig, lidt uvillig:
                                   »Nu igen galant!«
 Han bukkede ærbødigt:
                                   »Jeg taler bare sandt.«
 »Den subjektive Sandhed
                                   vil Tosserne forkynde
 fra Gadehjørnet, Onkel!«

»Men Gudrun Dyres Ynde
bekendes af Alverden.

Ved Gud, og heller ikke
i Lønkamret —.« »Onkel,
lad helst det Emne ligge!«

Hun bøjed sig mod Pudens
og kniplede med Flid:
Von Rauff stod ved Vinduet
og tav en lille Tid.

Derude gik nu Søen
guldfunklende solblå,
men Pigebarnet, Gudrun,
hvis blot hun vilde smile,
udstrålte hendes Øjne,
de skyggefulde grå,
al Jordens glade Styrke
og Himlens dybe Hvile.
I Vindueskarmen blegnede
Narcis og Konval
og blussed Hyazinthen . . .
men tusendfoldig Sødme
i Nakkens blege Bue
og Hårets bløde Fald —
og Ørets fine Muslingskal
af gennemsigtig Rødme . . . . .

»Hør, Gudrun!« »Onkel ønsker?«
»ved Gud, at blive fri
for dette »Onkel« altid!«
»som jeg alene bruger,
fordi Hr. Generalen
selv fandt Behag deri.

Jeg gav Dem Deres Titel
 ifjor. de første Uger.«

»Ja, det var rent utåleligt!« —

Hun lo, en munter Latter:

»Nå, så?« »Jo — ja, jeg synes — —«

Han hostede: . . . »Som Datter . . .«

»Ja, De fik Rang af Onkel

som Fars gamle Ven;

det faldt jo ret naturligt,

idet jeg blev så længe.

Nu frasiger De Dem

den Ærespost igjen;

det gør mig ondt.« — Han prustede

og lod sit Hoved hænge —

det gamle barske Hoved

med grå tykke Bryn,

helt barnligt forvirret.

Det underligste Syn!

»Fortryder Generalen

Deres Hårdhed allerede?« —

»Jeg mente det sletikke

sådan som De tror.« —

»Nej, et eller andet

har vel ærgret Dem dernede.

Er det Bertel, der har ødslet

med Remonternes Foer?

Tilgiv ham, han er Jyde

for Vorherre, gør sit Bedste

som et Bæst imod Mennesker,

en Engel imod Heste.

»Eller har »det forbandede
                         Regnskab« ikke stemt?
 Så hjælper jeg Dem gerne.
                         Men tilstå, det var slemt,
 at Onkel derfor gav
                         en så ufortjent Næse
 til en så helt uskyldig
                         taknemmelig Niece!
 Dog, da De nu fortryder,
                         lar vi det være glemt.«

Han sukkede og vendte
                         tilbage til sin Stol:
 »Taknemmelig?«   »Taknemmelig!
                         For Arbejd og Føde,
 for Husfred og Hvile,
                         for Dug og Morgensol,
 men mest fordi De kom mig
                         forstående imøde
 og fandt mig Deres Tillid
                         og Deres Venskab værd:
 Et Hvileår, et Væxtår
                         gav De mig gavmildt her.«

»Og nu, da De er udhvilt
                         og voxen, som De siger,
 går Farten velsagtens
                         strax bort fra Hejrelund?
 De skimter vel i Synsranden
                         Æventyrriger
 Guld i Guld på Længslernes
                         højblå Bund?«

Jeg tænkte ikke særlig
                           på Kokkepigepladser,
 skønt alslags husligt Arbejd
                           godt stemmer med mit Sind,
 og jeg med Glæde gør det,
                           og godt nok, når det passer.
 Men når jeg styrer Huset
                           og Tjenerskabet her,
 udregner, uddeler,
                           fører Bog — er Værtinde —
 er det så ikke Arbejd,
                           sin Løn, sin Hvile værd?
 Jovist. Jeg *får* jo Løn for det,
                           har den jo derinde.

»De veed, den Gang jeg blev her,
                           med Far — jeg tog en Tørn —
 men jeg *vil* selv betale
                           hver Hat jeg får, hver Kjole!
 Og jeg har gode Kundskaber,
                           jeg kan omgås Børn,
 jeg kan få Plads på Landet
                           eller Timer i en Skole.
 Og jeg kan Sprog, jeg regner godt —
                           ja, kære General,
 det veed De selv ialtfald
                           er ikke lutter Pral.
 »Tilgavns« var mit Valgsprog
                           fra jeg var ganske lille;
 fik jeg først Plads, så Folk nok snart,
                           at dær var En, der vilde
 og kunde bruge Tiden,
                           og Lønnen blev forhøjet —

Hun rystede på Hodet,
   som om der var en Tanke
 hun vilde ryste af sig —
   og satte sig og strøg
 en Hårlok fra Tindingen
   og gav sig til at sanke
 de lette Kniplepinde,
   der fløj og gjorde Støj.
 De lange smalle Fingre
   sprang som i Dans omkring.
 De grå Øjne smilte —
   ad hvad? — »Ad ingen Ting.«

»Ja kære Frøken Gudrun,
   det er jo netop dette.
 De taler, bevares,
   Gud veed hvor mange Sprog,
 De giver Råd, De hersker,
   bøder Dumhed, stiller Trætte,
 griber i de vanskeligste
   Forhold strax det rette,
 er kortsagt for en Dame
   helt uanstændigt klog —

»Men det, at de kan smile
   så glad »ad ingen Ting«,
 at De, når jeg er gnaven,
   og hele Huset skælver,
 går så uforknyt smilende
   og syngende omkring,
 den friske Luft, De bringer,
   den Himmel, som De hvælver

omkring hver den De taler til,
                                   ja kun den Latters Lyd
 af Sol og blå Bølger
                                   og tusend Lærkers Fryd:
 Deres Mod og Deres Mildhed,
                                   Deres Ungdoms glade Magt,
 det er det mest velsignede
                                   af alt hvad De har bragt.

»Selv jeg gamle Støder,
                                   der snart i mange År
 har været mest til Plage
                                   for mig selv og for andre,
 jeg lever op trods Gigten
                                   og trods de gamle Sår,
 og blev det end for sildigt
                                   for mig til at forandre
 mit vanskelige Sindelag
                                   (Gud veed, jeg gjerne vilde!),
 jeg styrkes dog, jeg varmes
                                   i Deres Ungdomskilde.

»Og Margit — ja Vorherre
                                   har ikke rigtig skabt
 mig til Opdrager, veed De —
                                   men jeg har godt lagt Mærke
 til Dem. De greb de Tøjler,
                                   som min Hånd havde tabt,
 og blev i al Gemytlighed
                                   og i en Fart den stærke.
 Hun er jo som forvandlet,
                                   er Musen, fra De kom,

næsten hensynsfuld herhjemme,
                   påpassende i Skolen,
 hun prøver at beherske sig,
                   hun tænker sig lidt om, —
 kortsagt, man skimter Kvinden
                   igennem Tøsekjolen.

»Hun efterligner Dem jo,
                   men hun har Ben i Næsen,
 det gælder kun om Retningen
                   af Vilje og af Væsen,
 så blir hun nok til noget.
                   Det beror på Gudrun Dyre:
 De har hendes Hjærte,
                   af Dem lar hun sig styre.

»Hendes Hjærte — ja, hvis Hjærte
                   er ikke i Deres Vold?
 Frants Henrik, stakkels Sønneke, —
                   nå, tilgiv, jeg skal tie.
 Men Jakob Dreng, og Bertel,
                   det gamle Arrigtrold,
 og Jømfruen — lidt skinsyg, ja —
                   men Ane og Marie,
 de danser sgu minsandten
                   kun efter *Frøknens* Pibe;
 hvis De gjorde Oprør,
                   kom jeg bandsat i Knibe!
 Men Spøg tilside, Gudrun,
                   De er os alle kær,
 Ja mere, De er — kortsagt —
                   uundværlig her.

Bliv her, jeg ber Dem bønligt, —
og vær Husets Herskerinde!»

»I Sommer blir jeg gjerne,
men jeg vil ikke binde . . .«

Det bankede på Døren,
Stupigen stod derinde:
»En Herre ber at hilse
på Frøknen.« »Hans Kort!«
Hun greb det, kun lidt nysgerrig.
Hvem mon? — Sigurd Hjort!

IV

APRIL

Først gik hun ned til Søen —

å nej dog, ikke dær!

Der var altfor uroligt:

De mange Bølgerøster,

det stærke Lys fra oven,

Vandets blændende Skær, —

og så forsvarsløst åbent

imod de andre Kyster!

Hvor langt der end er over,

man mærker, man fornemmer — —

og hist imellem Sivene

lød Åreslag og Stemmer.

Så fulgte hun en Lønsti

forbi den lille Kantning

af pipgrønne Lærketrær

og halvtudsprungne Birke

ind i Hjærtet af en femtenårig

Gran- og Fyrreplantning.

Dær var da dunkel Skygge

og stille som en Kirke.

Det suste i Granerne,

der skreg en opskræmt Fugl,

Velsignede Forår,
                                   du kom dog, langt om længe —
 og spotter nogen dit Scepter af Ild,
                                   velan, vi lar ham hænge!

Og spotter nogen — og spotter nogen —
                                   min Glæde ved dette Brev — —
 Se disse Ord, og disse Ord
                                   sad han inat og skrev!

De grimme stive Strøger
                                   henslængte dær så rask.
 Det ligned Vintergrene
                                   af en knortet gammel Ask.
 Intet Sving, ingen Ynde:
                                   Plads! Væk! og lige til,
 hver Opstreg, hver Nedstreg
                                   veed strax hvorhen den vil.

Og han, som var så bøjelig,
                                   så hensynsfuld og blid,
 og smilte så ironisk —
                                   Undertiden dog en åben
 helt mandig Kraft i Blikket:
                                   Ifald det gjaldt en Strid,
 måske de var korte nok
                                   og skarpe nok, hans Våben!

Men ser man ikke Mennesker
                                   i årevis hver Dag
 og følger Ord og Handling
                                   i deres Sammenføjning

Det rasler i Løv,
og det pusler i Krat,
det pipper og fløjter
fra ruggrønne Højder.

Nu bygger Fuglene Rede —

Der skrives og krives
og kures og fris
i det soledede Diges
knoprøde Ris.

Nu bygger Fuglene Rede —

Det blæser, det blæser,
men Luften er lun,
Småfuglene fanger
de flyvende Dun.

Nu bygger Fuglene Rede.

Det smutter, det glimter
af hastige Vinger,

Luften er levende,
skælver og klinger.

Nu bygger Fuglene Rede.

Så fattig er ikke
den fattigste Fugl,
den fejrer dog Våren,
den veed dog et Skjul.

Jeg — hvor skal jeg bygge Rede?

V

MAJ

Lophodermium pinastri,
Tortrix Buoliana,
mod østrigsk Fyr og Weymuthsfyr,
silvestris og *montana* —

Besåning og Foryngelse
på Muldjord, på Mor,
Læbælter, Vindskærme,
Øst, Vest og Nord,
Kulissehugst og Renhugst,
Sortering og Beregning,
Fastmassetal, Auktioner
og Underhåndensalg,
Frøkøb i andre Lande,
forbedret Plantevalg,
Rørlægning, Grøftegravning,
Opdæmning, Indhegning —

Hver enkelt Øres Udgift
og Indtægt skematisk
sat op, indtil Hyssingmål
og Tal på brugte Søm,
at gennemse og ordne
og forske problematisk

for hele Statsskovbruget.

En ustanselig Strøm
af Regninger og Regnskab,
Rundskrivelser og Breve
ind i det københavnske
solhede Kotor:

Var det at være Menneske?

Fy fan, var det at leve!
Mens Våren gik sin Sejersgang
hen over Mark og Jord —
og satte i Ens Hjærte
sit Lys-og-Lue-Spor!

Men det med Lys og Lue,
Vårfryd og Livets Rus,
hvad havde det med ham,
med Sigurd Hjort at gøre?
En Skovmand uden Stilling,
en første Klasses Lus!

Nej — rulle ned for Solen
og rase inden Døre,
med Arbejd — her i Gammelholms
Tvangs- og Arbejdshus!

Når endda man kunde kaste
sin Kraft, sit Raseri
med begge brede Næver
fra den muskelspændte Skulder
i Skoven selv, i Mosen,
bare ude i det fri,
til Stammers Styr og Brag
og Stensprængnings Bulder!

Blot var det ganske afgjort
                                   en hel Del mer forstandigt
 at holde sig til Striden
                                   og Stræbet for det første.

Ja, gode Hjort, tillige
                                   mere hensynsfuldt og mandigt.
 En Mand skal kunne tåle
                                   at sulte og at tørste.

Og han tog Overarbejd,
                                   han hængte i, han sled —
 men Sulten, hvor den gnavede,
                                   og Tørsten, hvor den sved!

Så var det Pinselørdag.
                                   Ministeriet holdt fri,
 men Hjort var ved Pulten —
                                   en Korrespondance —
 en Skovrider havde
                                   lavet Rod og Svineri,
 Uorden i et Regnskab,
                                   en altfor stor Restance.
 Han havde siddet hele
                                   sin Formiddag og slidt,
 kom støvet, varm og gnaven
                                   en Svip hjem fra Kontoret.
 En Udskrift glemt. Han greb den
                                   og vendte sig fra Bordet —
 da fik han i det samme
                                   et Glimt af noget hvidt.

Fra Gudrun?! Han greb det,
                                   han holdt det i sin Hånd,

og skrubbede sig højrød
                   på Ryg, Lår og Læg,
 og sprang til sit Værglas:
                   Hvad lover du for Dagen?
 Pinselykke, Pinselys
                   og Pinesol i Dans!
 Og Pokker ta det Regnskab!
                   Vi rejser — det er Sagen!

Venevil, og Venevil
                   så fletter jeg min Krans!

Det hvide Tøj i Kufferten,
                   og Vindvet smækket op:
 Hyit! Drosje! — Ned ad Trapperne:
                   »Lad Rosinante danse!
 Tre Kroner til Stationen!«

                  Hej, hurre, hop, hop, hop,
 for Livet rider hurtigt —
                   hvem veed, når vi må stanse?«

Dær løb en Dreng med en Bøgegren —
                   som Trommestikker, de små grå Ben;
 »Mor, Mor! Du så vist ikke —
                   Hun sælger grønne Kranse!«

Å ja, det kunde mærkes
                   i den solmilde Luft,

men over alt det sorte
                   et Blomsterflor af Tuller,
 højt op på Arm og Skulder,
                   i Gråd og bange Smil,
 blå, gule, hvide, sribede,
                   som Krokus i April!

Et Mas igennem Mylret,
                   en Kamp for sin Billet,
 Støv, Hede, Tramp og Trængsel
                   i Ventesalens Fængsel,
 og Døren op, og Strid påny:
                   Forklemmt, fortrådt og træt
 låst inde i Kupeen,
                   på Vejen til sin Længsel.
 Maskinhyl og Larm
                   af den løsslupne Damp,
 medlidende Mønstring
                   af andres Sved og Kamp,
 den Station og den Station
                   og den Station ved Vejen:

Endelig stod han
                   udfriet ved sin egen.

Udfriet og alene.
                   Der var, hvor Sigurd stod,
 kun et Trinbrædt i Skoven,
                   en Bænk ved Bakkens Fod.

Langt borte peb ved Leddene
                   stadig fjærnere Toget . . .

den høje Granskov suste,
han hørte Konka-Koget . . .

Den høje Granskov suste
sin Stilhed i hans Sind,
i Skyggens grønne Køling
gik han højtidsfuld ind.
Langs mosfyldte Grøfter,
på det bregneviftende Dige,
over Skovmyrens Tuebo
og Grævlingens Grav
gik han midt ind i Æventyrets
underfulde Rige
og holdt i Hånd sin Skæbnes
bristende Aronsstav.

Der sad en Fugl og fløjtede,
han vidste ikke hvor,
men disse tyste Toner,
de var hans eget Hjærtes . . .

I den dugdybe Stilhed
lukkedes alle Sår
og lægtes. Han fornam det,
han skulde aldrig smertes
og tæres mer af Tvivlen,
værst for Viv og Mand:
Du elsker ikke! Hvorfor?
Måske du ikke kan.

Han vidste nu sin Evne.
Det hvide vældige Lys,
der stadig vældede nærmere
og i sine brede Strømme

Thi hans var Muligheden:

Fra Isse og til Hæl,
i sit Kød, i sine Knokler,
i Nerver og i Årer
fornam han det mægtigt,
det tvang ham til Tårer,
fornam i sit Væsens
    allerindeste Sjæl
Mands Mod og Mands Vilje,
    der fuldmyndigt kårer
i helt uforbeholden
    bundløs Hengivenhed
at ofre alt — og vinde   ↪
    hvad Verden ikke veed.

Og Luften blev lidt kølig,
    og Skyggerne lå lange
fra Skoven over Marken
    i det dugvåde Græs;
bag Søen solfaldsflammede
    det kløverrøde Næs,
Pilehegnet tonede
    af Solsortsange,
og fra Landsbyen kækkede
    de hjemdrevne Gæs.

Med længselsfulde Øjne,
    med Smil omkring sin Mund,
stod i Skovbrynet Sigurd
    og såe mod Hejrelund.

Hvad var det dog for Toner,
                    der tøved i hans Øre,
denne lysfyldte Stemme,
                    denne Jubelmelodi . . .

Han lukkede kun Øjnene —
                    det kom — han kunde høre
de klare Toner trille —
                    og hans Sjæl flød deri
som på Vingerne i Luften
                    den solberuste Bi . . .

Der blev Skygge, kom en Sky —
                    det var som Dødens Kulde —
de fjærned sig påny,
                    de stolte, længselsfulde
vårfriske Toner —
                    de lod sig vejre hen —
langt borte, helt borte —
                    aldrig mer igen . . .

Og Morgenluften væltede
                    i dugsvale Strømme
fra Vindvets brede Sluse
                    ned over Sigurds Kind.

og han selv midt på Gulvet —
 et Tæppe, en Madras!

Nu huskede han: Kroen,
 og Pokkers knapt med Plads.

De Duer, de kurred da
 som om de var gale!
 Han rejste sig og kigged:
 I den morgenstille Gård
 gik en oppustet Durik
 med viftebredet Hale
 og trippede og nejede:
 »Så lyt dog til min Tale,
 forbarm dig dog, forbarm dig dog,
 du husker vel igår?« —

Men hans knibske lille Frue,
 den slanke blå Due,
 vendte som i Tanker
 bestandig Siden til
 med en yndefuld Bevægelse.
 Durik følte Skammen
 og fjærkede sig fornemt
 og slog Haleviften sammen.
 Men ak, hvor længe, Adam?
 »Måske hun nu dog vil —«
 og han trippede og nejede
 og kurrede som før . . . .

Træskotrin i Stalden.
 en opsmækket Dør,

Et vidste han med Vished:

Hun var ikke ligegyldig.

Hun mødte ham for hver Gang

mer tillidsfuld og glad,

ikke nykonfirmeret

uerfarent troskyldig,

nej, valgt var det, vejet,

når de to fulgtes ad.

Når i Tale, når i Tavshed

hans Sjæl gik frem mod hendes

og såe den ind i Øjnene

og stod den ganske nær,

den Gunst kunde aldrig

ved List og Smiger vindes,

hendes Vilje var den voxne,

den selvbevidste Kvindes,

glad gav hun af sin Rigdom

og vidste Gavens Værd.

Fra først af var det Venskab

hun gav og tog imod.

Nu bød han mer og bad om mer —

og hun? mon hun forstod?

Kærlighed . . . . en farlig,

en fordringsfuld Gave . . . .

Men idag vil jeg spejde

min Skæbnes visse Tegn!

Han gik langs Sidelængen

forbi de åbne lave

små Vinduer i Gavlen

og ud i Kroens Have

og såe fra det duftende

Æblerosehegn

over Toften ned til Søen.

Det hvide Slot og Parken,

Alleerne hinsides,

og Lærredet på Marken

ved Fiskerhuset — hele

den milevide Egn

med ranke Røgsøjler

bag majgrønne Skove

stod på Hodet i den blikstille

sølvblanke Vove.

Kun Lys og Fugletoner —

ellers alting i Hvile.

Den kraftfulde Hvile,

den fryderige Ro,

når Livet møjsommeligt

fik Kunsten lært, at gro,

og mindes om sin Møje

og må af Lykke smile,

idet det sætter Foden

på Somrens Buebro —

Filosof! — Sigurd plukked.

et Par Æblerosekviste

og indåndet Duften,

den sødeste han vidste.

Dær gik såmænd Jens Vejmand

og flyttede sin Ko.

Så lydt det var. Han skelned

hvert Slag på Tøjrepælen.

Hvem vidste om det gjorde?

»Kære Gudrun! (Efter »Kære«
sås noget som en Tankestreg.

Hun fløj den let forbi,
men kom igen og gransked,
hvad det vel kunde være,
og læste atter »Kære«

med mere Dvælen i.)

»Jeg bor inat på Kroen.

Imorgen Klokken ti
håber jeg at træffe Dem —
måske ved Frokostbordet?

Eller er De allerede
så tidlig i det fri?»

Ingen Tak, ingen Hilsen;
han tar mig kun på Ordet.

Men tier han med Takken,
er det måske fordi . . .
måske fordi . . . måske fordi . . .
og var det det, jeg vilde?
Å gid han dog vil tie,
gid han dog vil forstå . . .

Iaften veed jeg vistnok —
er det mon så for silde?

Når blot han vilde tie,
når blot han vil forstå . . .

Hvad Kjole mon? Den gule?

Nej, naturligvis den hvide!

Fra yderst til inderst,

Livstykke, Strømper, Bånd,

lutter hvidt i hvidt kun,

alle Smykker lagt tilside —

men Kniplinger i Halsen

og om den spinkle Hånd.

Til hende passed Kjortler,

sa han, og Klædebon.

Så gik hun på Tåspidsen

gennem Havesalen

ned ad Verandatrappen,

og hele Huset sov —

med alle Vindver lukkede,

Musen, Generalen,

Frants Henrik, hele Rækken:

Fra Mark og Sø og Skov
steg Iltens frie Styrke,

Solfryd og Blomsterduft —

og dær lå de og slugte

deres egen brugte Luft!

Det var så Sæd af Arild

og blir til ævig Tid:

Til Ovn-Os og Stue-Stank

slår Dannerfolket Lid!

Dem præker Folkets Ældste,

ved dem blir vi frelste.

en Ånd, der svømmed nogen
                                   i Tankens Hvirvelev,
 en Sjæl, der hørte bristende
                                   Blomstærkalkes Klang,
 og dog en Mand med mandig,
                                   varm, lysvågen Trang
 til at frydes i og lide,
                                   hel Vilje, fuldt Hjærte,
 Livets og Dødens Fryd,
                                   Dødens og Livets Smerte.

Al Fryd og al Smerte —
                                   hos hende? med hende?
 Det længtes han, hun følte det —
                                   men hendes egen Vilje?

Hun satte sig på Højen
                                   uñder de halvtudsprungne Linde,
 for hendes Fod i Græsset
                                   dufted en Pinselilje,
 hun bøjed sig og brød den
                                   og la den i sit Skød,
 snehvid var dens Krone,
                                   dens Kalk brændende rød.

Hun frygted for hans Stemme . . .
                                   hun skjælv for hans Blikke . . .

Hun vidste han var ærlig,
                                   trofast og viljefast;
 de andre lod hun snakke,
                                   de kendte ham jo ikke,

deres egne Drømmesynder,
                                 dem la de ham til Last.
 Han tænkte, han talte,
                                 han var helt anderledes
 end de; Grund nok
                                 til at krænkes, til at vredes!

Det blev Nat, når han var sorgfuld;
                                 han lyste, når han lo . . . .

Hun tog sig op til Kinderne;
                                 de brændte. Den Varme
 det var da allerede!
                                 Hun rev en Hægte ud,
 skød Ærmet op til Albuen
                                 på de slanke Arme
 og knugede Kinderne
                                 mod deres køle Hud,
 venstre Arm, højre Kind,
                                 højre Arm, venstre Kind —

Å nej, hvor var det prægtigt
                                 nu at gå ned og bade!

Hun sad og så op
                                 i den rankvoxne Lind,
 i Kronens fyldte Kuppel
                                 skød Lyset mægtigt ind,
 som grønne Luer lyste
                                 de spæde Hjærteblade . . . .

Hvad var det for en dæmrende
                                 Angst hun fornåm —

en Tåge over Viljen —

en Tvang på sine Lemmer —

Hun tog sig harmfuldt sammen

og sprængte som en Ham,

hun løftede sit Hoved

som gennem Brus af Stemmer,

sprang op, strammed Muskler

og hvævede sit Bryst

og råbte ud i Luften

for at høre sin Røst —

og stod dær, Ild og Lue,

før Lyden døde bort:

Dær stod han jo på Vejen

og hilste — Sigurd Hjort!

Nu sprang han over Grøften,

nu brød han gennem Hegnet,

å Gud, som hendes Hjærte

tog hæftigt til at slå,

hun havde jo tænkt sig,

hun havde jo beregnet —

Å, gid han nu vil tie,

gid han vil forstå!

Hun prøvede at smile,

han smilte glad imod

og hilste varmt ærbødigt.

Gudskelov, han forstod.

I Æblehaven gik de

ad de flammerevne Gange,

Side om Side

stod hans og hendes Spor,
 de gik, og kom tilbage,
 og Sporene blev mange,
 små fasttrådte Stier
 i den muldsorte Jord.

Grøngyldne Fluer snurrede

dem lynsnart forbi,
 stod stille midt i Luften
 og snurrede sig atter,
 og Solsorten fløjtede
 sit Tungsinds Melodi,
 og fra Skovbrynet klukkede
 en Kukkers dybe Latter.

De gik igennem Duften

og i det blide Skær
 af den endeløse Æblehaves
 blomsterrige Trær,
 der rakte sig i Rader
 til Paradisgader,
 hvide Blomstermure,
 blegrøde Blomstertårne
 og rosenrøde Kupler,
 lysfyldte, luftigt bårne.

Disse Kupler, disse Krøner,

disse Blomsters Millioner
 imod den højblå Himmel
 i Solens Jubelbad!

Der skjælv en enkelt Kvist kun,
 sitred et enkelt Blad.

dem valgte Gudrun; Sigurd fandt
de åbne hvide sødest.

»Smukkeste er de sammen
Deres Blomster her og mine,«
voved han og bøjed
en overdådig Gren
bugnende mod Gudrun,
en solfaldsrød Lavine:
»Her er vel tusend Blomster —
jeg ber Dem kun om een!«

»Å,« svarte Gudrun smilende,
»nu sidder de så smukt.«

Da slap han hurtigt Grenen:
»Jeg forstår Dem, Frøken — Høsten!
Disse tåbelige Blomster
kan bære nyttig Frugt!«
Han rødmede af Skuffelse
og skjælv lidt i Røsten.

Men hun blev rød — af Glæde:
Den kære dumme Mand!
Ja Gud, hvor Mænd er dumme
med al deres Forstand!
Dær gik han tavs af Kvide
og anede vist ikke,
et vredt Blik havde røbet mer
end hundred Elskovsblikke.
Ham var hun vis på nu.
Men du, hvad vil så du?

Jeg gætter næsten, gætter næsten,
                                   det jeg har i Sinde —
 Men jeg vil rigtig vide,
                                   vil ikke gå iblinde.

Kommer Tid, kommer Råd,
                                   til Lykke — og til Gråd.
 Hun skottede til Sigurd:
                                   »Hr. Hjort, er De krænket?
 De går, som De var lænket?« —
                                   Hun lo, helt lykkekåd.

Han stirrede forbavset:
                                   Hvad Fanden var der løs?
 Var hun med Et forvandlet?
                                   en femtenårig Tøs?
 Nys fløj hendes Tanker
                                   i Flok som hvide Duer,
 nu svirrede de Myggedans
                                   og surrede som Fluer
 omkring hans arme Hode.
                                   Og han, som netop troede . . .

Da knirkede rappe Fodtrin
                                   i Midtergangens Grus.
 »Godmorgen!« råbte Gudrun,
                                   »og glædelig Pinse, Mus!«

Det var Margit, der kom hoppende,
                                   nystivet, nystroget.
 Hun stod som himmelfalden.

Så drejede hun kort
 et helt omkring tilhøjre,
 medvidende, fornøjet,
 kom nærmere og nejede:

»Men er De her, Hr. Hjort?! —
 Far vil ha Kaffe, Guller.

Du kommer vel og skænker?»

»Ja. — Hjort! En god Kop Kaffe?»

Han undveg: »Tak, jeg tænker —«

»Å, De kan tænke siden.

Kom nu, — hvis De har Lyst!»

Og Sigurd fik et Øjekast,
 så varmt, at han fulgte.

Skønt hvad det Blik nu dulgte?

Måske det kun var — Trøst!

Ved Frokostbordet sad han
 så fåmælt og alvorlig,
 at Musen spidst bemærkede:

»Hr. Hjort er da vist dårlig!»

Frants Henrik blev åndrig,

og den gamle General

drak Snaps med »Kandidaten«,

helt spydsk jovial,

og spurgte til hans Planer,

»for som Forstmand her i Landet —

jeg veed det, ja jeg veed det,

det er sgu rent forbandet.»

Hun *vilde* ikke kues,
                                 hun vilde ikke dåres,
 vilde veje, vilde vælge
                                 som den der vil og veed,
 ja vilde kære selv
                                 og ikke bare kåres.
 Hun trængte til at prøve
                                 sit Sind i Ensomhed.

Og de var ude at sejle,
                                 og de var ude at ride,
 men hele Tiden holdt hun
                                 en Vogter ved sin Side.

Først efter Aftensbordet,
                                 da Selskabet gik op
 og såe på Solnedgangen
                                 fra Bavnebjærgets Top,
 og han var fjærnet noget,
                                 og hun lidt mere rolig,
 nærmed hun sig atter
                                 frimodig og fortrolig.

De andre gik foran dem
                                 og snakkede og lo.
 De talte stille sammen,
                                 som var de ene to.

». . . Nej!« udbrød Gudrun hæftigt,
                                 »det er aldrig ligegyldigt!
 Det er altid Synd at gøre
                                 de Ting man ikke vil.

og sidenefter havde
 jeg gjerne købt mig fri
 med et År af mit Liv
 for Mindets dybe Lede.
 Den Dag idag gør Skammen
 mine Kinder hede.«

Hun tav og så ned for sig
 på den mosgroede Sti.

»Men netop når jeg tænker
 på hvad jeg selv har lidt . . .
 Nej, jeg forstår det ikke,
 hvordan de er tilmode,
 de Mænd vi nylig talte om —
 og så fortvivlet, tit
 jo netop dem, der ellers
 er kloge, ja, og gode!«

»Man drikker i en Ørken
 af den Pøl man finder først.«

»Nej, tørster, til man finder
 Oasens friske Kilde.«

»Og bliver syg og gal
 af sin ulidelige Tørst?«

»Ja, heller end at røre
 det Vand der stinker ilde!«

»Der hører sjælden Renhed
 og sjælden Styrke til.«

»Den Renhed kun, som afskyr Snavs,
 den Styrke, at man vil.
 Og tror De ikke, den som veg
 for Kampen tilbage,
 tit bytted Timers Tørst
 mod årlang Sot og Plage?

»Jeg veed det. Altfor godt.«
 Hun tav en lille Stund.

Det skjalv som af Smerte
 om hendes stolte Mund.
 Så løfted hun sit Hoved
 og såe ham ind i Øjet:

»Å, Hjort, hvor har De kunnet?«
 Og han slog Blikket ned
 og gik ved hendes Side
 sorgfuld foroverbøjet:

»Jeg vidste den Gang ikke —
 det, som jeg nu veed.«

»Hvad veed De nu?« »Jeg skelned
 kun mellem Stort og Småt.
 Nu har jeg ædt af Kundskabens
 Træ på Ondt og Godt.«

»I Paradisets Have?«
 »Ja, det er dær det står.«

»Sig mig, hvordan De fandt det!«
 »Nej, spørg mig hellere når.

For Vejen har jeg vandret
                                   og fundet frem iblinde,
 kun Tiden kan jeg nævne,
                                   da først jeg fandt derhen.
 Det var en Gang iforfjor,
                                   jeg tog til Elskerinde
 en rådvild stakkels Kvinde,
                                   der søgte mig som Ven.
 En anden Gang fortæller
                                   jeg alt, ifald De vil —«

»Fortæl det nu!«   »De andre
                                   kan nå os hvert Minut.
 Men den Gang forstod jeg,
                                   der er dog noget til,
 som hedder Ondt — for mig da.«
                                   »Og siden?«   »Har jeg brudt
 en anden Kvist af Træet,
                                   med Kvide sammenlignet
 den som er forbandet
                                   med den som er velsignet.«
 »Måske De . . .«   »Tys! de andre!«

                                  »I tar så lange Skridt,«
 kom Musen til, forpustet,
                                   »som gjaldt det Verdens Ende.
 Og er I døve, Gudrun?
                                   Jeg har råbt så tit, så tit.
 Far synes vi skal hjem nu.
                                   De står og venter henne
 ved Skovfogedhuset.
                                   Nu kommer I måske?«

Så gik de hjem igennem
den skumrende Allé.

Og Gudrun hindred ikke,
som det af Skæbnen førtes,
dengang de gennem Haven
gik op mod Hejrelund,
at Sigurd gik hos hende,
og deres Hænder rørtes,
let og som tilfældigt,
de gik ad ujævn Grund.

Langs Frugthaven lyste
de hvide Blomstergrene.

Ved Hjørnet stod hun stille:

»Å jo, jeg tør dog vist
nok plukke. Tror De ikke?

Det gælder kun den ene —«

Og hun rakte ham en halvtudsprungen
dugvåd Æblekvist.

Så gik de ind i Salen,
og Lamperne blev tændt.

De talte ikke sammen.

Han bar sit Blomstersmykke.

Det var, som noget helligt

og underligt var hændt,

og deres Øjne mødtes

Lys i Lys af Lykke.

SIGURD

DET VAR EN AFTENSTUND

Det var en Aftenstund.
Men jeg, som ellers altid mindes
hvorledes Luften gennemskinner
og Skyer farves og forbindes,
jeg mindes dette kun:

Det var en Aftenstund.

Du gik mig ganske nær.
Men jeg, som ellers aldrig glemmer
hvad Øret og hvad Øjet nemmer
af Blikke, Tonefald og Stemmer,
mindes kun een Ting her:

Du gik mig ganske nær.

Tæt var min Hånd ved din —
din lille venstre, som ved Siden
i let Fremogtilbagegliden
mødte min højre hele Tiden,
din frem, tilbage min:

Tæt var min Hånd ved din.

Alt som vi to nu gik,
 steg der af vore Hænders Svingning
 i rytmisk Bort- og Sammentvingning
 noget som dæmpet Klokkeringning,
 en frygtsom spæd Musik —
 alt som vi to nu gik.

Det sker, som Elskov vil.
 Endskønt en tredje var i Følge,
 næppe vor Fryd vi kunde dølge,
 så sød var denne Tonebølge —
 Dog tav vi, skjælv dertil:

Det sker, som Elskov vil.

Så let var denne Rytme,
 al Længsels Melodi:
 Hånd imod Hånd til Møde
 og — uberørt forbi.
 Selv den fik vore Hjærter til at gløde.

Da skete det, jeg strejfed
 din Hånd med min engang:
 Symfonisk i det samme
 tusende Strænge klang.
 Hver Nerve i min Krop var Sang og Flamme.

Fryd skjalv i mine Knokler,
Fryd sitred i min Hud,
af Jubel blev hver Celle,
hvert Blodkar videt ud.
Hvert Livets Væld tog mægtigt til at vælde.

Så luende en Vellyst,
at Hjærtet gjorde ondt,
begærede dog bønligt
hint lynende Sekund.
Gang efter Gang berørte jeg dig lønligt.

Og hver Gang var der nye
små Nervenæt, der skjalv,
og nye Baner sprængtes
i Hjærns Himmelhvalv,
hvor Stjærnetåger tindrende henslængtes.

Jeg følte mig som selve
det grænseløse Alt,
opfyldt af Verdenskraften,
hvis Bølger steg og faldt:
Evig, uendelig — hin ene Aften.

VI

SANKT HANS BLUS

Det regnede, det blæste,
vådt var det allevegne,
og det blev ved at regne:
Det var en smuk Sankt Hans!
Ifjor var den så strålende —
Hvad blev det nu med Bålene?
iår da netop alting . . .

Regnplask og Bølgedans!
Det afskyelige Værlag
vi har dog hertillands!

Nu kom han sagtens ikke.
Endskønt, han kunde komme,
drivvåd og leende!
Det ligned ham vel bedst.

Hy—it! hvor Stormen fløjtede —
og Elmetræet omme
ved Leddet ind til Skoven
i den lunevilde Blæst,
se Toppen, hvor den nejede,
og tunge Grene fejede

langs Jorden med de brede,
ru regnmørke Blade —

Hvad var det for en Fugl mon?
Kun en forpjusket Skade!

*Det var om en Løverdag,
det regned under Ø,
det var Tyge Hermanssøn — —*

»Hvad står De dær og grubler?
Han kommer nok, den Herre!«

— *skulde hente sin Fæstemø* —

»Han er sgu ikke denslags,
der gør sig mange Skrupler.«

»Hvad mener Generalen?«
Hun rejste sig og stod
årvågen, kampberedt.

»Å — nå jo — ja jeg mener,
Hr. Hjort er ret ihærdig,
han savner ikke Mod.
Mit ringe Hus, som Deres
Nærværelse forlener
med en så mægtig Attraktion —
der skulde mer end Blæst
og Regn til at berøve
det en så flittig Gæst.«

»Å, var det det De mente —«

Hun vendte sig til Blæsten
og Regnen og sin Tanke:

Det blev vel nok dertil —

»Men da De spør mig om det,
tilstår jeg for Resten,
jeg finder at han spiller

et uforsvarligt Spil.«

»Hvem spiller?« »Hjort!« »Hvorledes?«

»Sådan som han er stillet.

En Mand, som intet Embed

og ingen Penge har!

Han burde dog betænke —«

»Hvad har Hr. Hjort da spillet?«

»Å, Gudrun, De forstår godt.«

»Nej, er det sandt! Hazard?«

»Hazard? Ja, med Livet.

De vil da ikke nægte,

De veed, hvorfor han kommer?«

»Hvordan skal jeg dog vide?«

»De veed det, Spøg tilside:

Han ønsker Dem tilægte.«

»Det har han aldrig talt om.«

»Så gør han det sgu snart.

Men det var det, jeg mente,

at det må stå dem klart —«

»Det er for meget fordret!«

»De afbrød mig.« »Jeg hører —

nej, hys —!» og hun lyttede:

»Dær kommer Vognen hjem!«

»Ja Margit er ialtfald

da med, som Bertel kører!«

»Det regner ikke længer.«

»Nej, Solen kom sgu frem.«

»Nu drejer de om Hjørnet.«

»Vi må vel ud og nikke —«

Men Gudrun blev stående

ved Vindueskarmen, mat

af disse Timers Spænding!

Nej — nej, han var der ikke — —

Å jo, nu såe hun ham!

og han løftede sin Hat —

Så stift? Ja, naturligvis,

det gjaldt jo Generalen.

Nu lod han Blikket glide

langs Ruderne i Salen.

Å de Blomster da herinde!

Jo — jo, nu såe han hende —

så festlig en Hilsen!

Det brændte hendes Blod —

hun hoppede af Glæde —

og kunde gjerne græde — —

men ingen måtte ane —

de andre var tilstede —

Ved Generalens Side

gik hun ud og tog imod.

»Nå, dette stygge Regnvær
har ikke holdt Dem hjemme?«

Hvor klang det overmodigt
højt jublende, hans »Nej!«
Og hun forstod det: »Aldrig!
Tror De, jeg kunde glemme?«

Så sprang han op ad Trappen
og kasted sin Kavaj:

»Frøken Gudrun, etpar Blomster —«

»Nej, Hjort, hvor er den dejlig!«

Sorte og gyldne Roser
med blankregnet Løv.

»Ikke sandt, Hr. General,
den Regn kom belejlig,
nu dufter alting dobbelt,
og man er fri for Støv.«

Hun såe at han var skuffet,
hun hørte det på Røsten,
forstod at hendes Holdning
var blevet lidt for stiv;
men Gudskelov, hun vidste
at der var nær til Trøsten:
han skulde få iaften,
ja, hele hendes Liv.

»Og to, nej tre, tæt sammen;
det er vist Karlehøj.«

»Alligevel,« sa Sigurd,
»jeg holder på det første,
det inde i Fyrreskoven.«

»Og jeg på Bavnestrands,
se dær, nordøst for Søen —
det er det stærkeste, det største.
Men jeg indrømmer, morsomt
er den lille Mands.«

»Den lille Mands?« »Ja sådan en,
De veed, der kan skænke
umådelige Skatte
som i *Das kalte Herz*,
men Ens Hjærte blir til Is.«

»Jeg har svært ved at tænke . . .«
»Jo, Blusset er fra Ovnene,
dær smelter han sin Erts,
derfor ryger det så sodsort
og slår så røde Flammer,
og se, det røde Guld
står i Søjler i hans Kammer!«

»Som du ser det, Gudrun!« — Margit
sank i Beundring sammen.

»Jeg ser nu ikke de Ting,«
sa Hjort. »Men det er smukt
med Skovens mørke Trusel,
den Jubeltrods i Flammen,

den dødsdømte Lidenskabs
udødelige Flugt —«

»Ja mon —?« og Gudrun smilte,
»Jeg dømmes vel som Kvinde,
men denslags vilde Luer
gir Os og gør Påstyr.

Se nu til mit deroppe:
Trods alle kåde Vinde
bevarer det sin Højhed
og bliver ved at skinne.«

»En Dagligstuelampe!«
»Et havomsvælget Fyr —«

»Nej, Bavnem, vogt Dem, Gudrun,
thi Fjenden er herinde,
den store Konge Sommer!«

»Så hjælper vel ej Flugt?«
»Og vover De at vente?«
»Ja, hvis han sejrer smukt.«

»Så ror vi ham imøde.
Må jeg nu ikke ro?«
»Nej, Hjort!« skreg Margit ivrig,
»nu bliver De ved Roret!«

»Ja, Hjort må gerne styre
og gi Kommandoordet,
men Farten, lille Mysling,
den sætter helst vi to.«

»Nå, ro så væk da, Manne!

Jeg veed, hvor vi skal lande . . .«

»Ja,« sa hun luftigt smilende,

»ved Hejre Bådebro!«

Det skvalped under Jollen,

højt løfted den sin Side,

så lystrede den Roret

og søgte åben Sø

den samme Vej som Bølgerne,

de lærte den at glide,

det var Midsommeraften,

de sejled under Ø.

Der brændte Blus på Kysten

af Dæmringens Riger,

der skvulped skygrå Vande,

der bølged Siv med Sus,

og plaskende roede

de lysklædte Piger,

en stolt Fyrstinde Gudrun,

en lille munter Mus.

— — — — —
— — — — —
Nu havde han dog set hende

både tit og ofte —

Jeg rider ud, jeg rider ud

imod så væn En —

men som hun satte Foden

på Jollens Agtertoft

og strakte sig med Styrke,

til begge slanke Ben

og begge høje Bryster,

al smidig Ynde skimted —

langsomt og langt tilbage,
                     een spændt og spændig Bue,
 og i et Kast fremover —
                     Lig blege Kornmod glimted
 de nøgne Underarme —
                     Det var et Trylleskue!

Og det opadvendte Åsyn,
                     de dæmringsblege Kinder,
 Øjnenes sorte Funklen
                     hvergang de mødte hans,
 Midsommer, Nat og Trolddom,
                     Ildhåb og kolde Minder,
 sort Lys og gyldent Mørke:
                     O gnitrende Sankthans!

»Ro Styrbord!«   »Er det mig?«
                     »Skod Styrbord!«   »Er det mig?«
 »Ja Gudrun, veed du ikke
                     så meget om at sejle?
 at Styrbord er til højre
                     i Båden, altså dig!«
 »Jamen hvorfor skal det altid
                     være mit, som er det fejle?«

De roede i et Ildhav
                     ind under Bådebroen,
 på Strandbredden brændte
                     et klart og roligt Bål,
 Karle og Piger kom
                     i Klynger ned fra Kroen,

fik Øje på Jollen
   og hilste med et Skrål,
 så Gudrun og Musen
   greb fat i deres Årer
 og roede bort fra Larmen
   ud på den dunkle Sø.

Sigurd såe på Gudrun,
   hendes Øjne stod i Tårer.

»Det var omtrent,« sa Musen,
   »som når et Dyr skal dø!«

»De Stakler aner intet,«
   sa Hjort, »om det, de sårer.«

Så hvilte de på Årerne
   og såe til Sø og Himmel,
 Bølgerne var smulnede,
   det blæste ikke mere;
 under det dunkle Skyhvalv
   stod, som en dalet Strimmel
 af Mælkevejen, Blus ved Blus,
   og stadig blev der flere,
 i Kæder og i Klynger
   og ensomt kastet hen,
 imens de gamle blegnede
   og blussede igen.

»Se, Hjort, nu er det slukket
   af Engens våde Dampe,
 det Bål i Fyrreskoven,
   De veed, den lille Mands!«

»Ja, Gudrun, og ser De,
Deres Dagligstuelampe
blusser over Højene,
vi glider i dens Glans.
Det Blus er over Dæmring
og over dunkel Sø,
jeg bøjer mig og tror det —
det kan vist aldrig dø.«

Så gled det da mod Midnat,
nu var det vel påtide —
de stod et Par Minutter
i Havens Lindeport
og såe i Sommernatten
til Søens nordre Side;
de fleste Blus var slukte,
kun hint stod endnu stort,
hvidt strålende histovre
og syntes på en Vis
den skinnende Portsøjle
foran Paradis.

Og Sigurd stod hos Gudrun,
de tav af lutter Lykke,
omvuggede usynligt
af Duftes bløde Bånd.
Der skjulte sig i hans
en lille tillidsfuld Hånd,
den kom og lisom spurgte,
hvor varmt den turde trykke.
Han tog den så trofast
og ømt, som den var givet,

og begge, begge vidste,
de tog, de gav for Livet.

Sov sødelig, sov blødelig!
Godnat, Godnat, Godnat!

Han stansede på Bakken
og svang sin hvide Hat.

Der blev viftet fra et Vindu,
og Sigurds Hjærte skjalv.

Hinsides lyste Bålet
mod Himlens mørke Hvalv.

SIGURD

Intet Ord som Ordet Himmel
blænder mig og gør mig svimmel.
Sværger jeg min Elskovs Ed,
intet Ord jeg bedre veed.

Snart af Lyset i dets Renhed,
snart af Mørke gennemskælveth,
intet er så vældigt hvælveth,
så mangfoldigt i sin Enhed:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen: Skæbnetunge Skyer,
Hagl, som lægger Høsten øde,
Forårsregn til frugtbar Grøde,
Jordens Hænger og Fornyer:
Intet Ord jeg bedre veed.

Medens Bjærgene forvitrer,
dugges mildt af Himlens ømme
Aftensuk og Morgendrømme
alt hvad Liv der spædest sitrer:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen er den store Nat,
Nattens Frygt og Nattefreden,
En i Favntag, En forladt,
begges Hu mod Evigheden:
Intet Ord jeg bedre veed.

Himlen er de store Flammer
over Jordan og dens Jammer,
dem som trøster, dem som truer,
Stjernelys og Lynildsluer:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen, det er den som spænder
over mer, end Jordan kender.
Verdner fødtes, Verdner døde
mellem Nat og Morgenrøde:
Sværger jeg min Elskovs Ed,
intet Ord jeg bedre veed.

VII

HAR DU BETÆNKT DIG RIGTIG?

»Har du betænkt dig rigtig,
og veed du hvad det gælder?«

»Hvor tit skal jeg svare?

Jeg vidste hvad det gjaldt.«

»Simpel Skovfogedkone?«

»Det skræmmer ikke heller.«

»Skure Gryder, skrubbe Gulve?«

»Jeg har overvejet alt.«

»Så slank en lille Jomfruhånd,
elfenbensfin!«

»Vi får vel Råd til Coldcream,
Vand og Glycerin.

Men skynd dig, Sigurd, kys den,
for hvem kan ellers vide . . . .«

»Jo altid — altid!« »Tror du,
at du vil kunne lide

min lille Hånd, når siden
den ikke er som nu?«

»Men sort og hæsleg skrubbet?«

»Ja.« »Lille dumme du!«

»Jo, når du ser de andres — «

»Som er så frøkenfine!«

»Ja du gør Nar!« »Jeg elsker
de Hænder, som er dine,
ingen andres i Verden.«

»Nej du må aldrig glemme
de to trofaste Hænder,
så fryser de ihjel;

der er ingen andre Steder
i Verden de har hjemme,

end i dine.« »Som kradser!«

»Lidt — men er der vel?«

»Nej. Husker du iaftes?«

»Å Sigurd, om jeg gør!«

»Det var mere end i Pinsen.«

»Skønt også den var god.«

»Det var den.« »Men iaftes —

jeg tænkte: Mon jeg tør?

Men så — så såe du på mig . . . .«

»Og så fik du Mod?«

»Ja Sigurd, for i Båden,
dengang vi skulde vende,
og Musen lå og øste,

havde jeg jo set,

at din Hånd gerne vilde.«

»Hvor kunde du da nænne
at holde din tilbage

den Gang?« »Hvis det var sket,
hun havde vendt sig pludselig!«

»Ja Musen havde let.«

»Og jeg var blevet ildrød
                    helt op i Panden.
Men også ellers, dette,
                    når kender man hinanden?
Det er så lidt man veed,
                    det er så stort at vove —«
»Og så en Time efter,
                    hvor turde du da tro?«
»Jeg veed det knap — jeg gav dig
                    min Hånd på Tro og Love —
Jo, du har hele Tiden
                    ladt det ha Lov at gro
så uforstyrret i mig —«
                    »Å, Gudrun, jeg har længtes!«

»Jeg var dig så taknemlig,
                    du gjorde aldrig Krav —«
»Jo jeg åndede på Knoppen.«
                    »Men Blomstersvøbet sprængtes
kun langsomt, umærkeligt.«
                    »Til det med Et brast af,
og dit Hjærtes røde Rose
                    sødt duftende sprang ud.«
»Er jeg din lille Pige?«
                    »Det er du — og min Brud.«

»Min Husband! — Veed du Sigurd,
                    den Aften hos Kaptejnen,
i Ugen efter Pinse,
                    du havde fulgt mig hjem
fra Teatret helt til Valby —«
                    »Ja ja, i Forårsregnen —«

»Du melder nyt; men Ordet
ligger lifligt i mit Øre.«

»Jo Sigurd, efter Pinsen,
så klogt og godt du skrev,
og skrev netop alt
hvad jeg trængte til at høre.
Jeg har endnu på Brystet
dit vidunderlige Brev.«

»Må jeg se det?« »Nej, du må ikke.«
»Hvorfor må jeg ikke?«

»Det Brev var så længe
min Tillid og min Trøst,
jeg vil ikke ha det krænket
af profane Blikke.«

»Hvor er det?« »Du kan mærke,
her lige under mit Bryst.«

»Den dumme stive Kjole!«
»Som du i høje Toner
lovpriste lige nylig.

Nu kan jeg da forstå,
det var kun Smiger.« »Gudrun!«
»Jeg håber du forsoner
dig med den, for til Frokost
beholder jeg den på.«

»Ikke altid!« »Ikke altid.
Nej, Sigurd, kys mig stille!«

»Sådan?« »Ja, det var rigtigt.«
»Eller sådan?« »Slip mig! av!

Du bed mig jo. Mit Øre!«
»Skal jeg blæse?« »Ikke drille!«

»Men bide?« »Nej, lad være!
Du har Tænder som en Sav.«

»Det har jeg; se!« »Du gaber!«
»Tilgiv mig. Jeg kan mærke,
at mine Øjne ikke
inat har fået Blund.«

»Mine ikke heller.
Jeg er munter som en Lærke.«
»Jeg er lidt træt — men lykkelig.«
»Og ikke uden Grund!«

»Det veed jeg.« »Hvad tænkte du
inat, da du lå vågen?«
»Jeg tænkte mange Ting.«
»Hvad tænkte du især?«
»Jeg tænkte på iaftes,
den Gang i Lindelågen.«
»Det Håndtryk?« »Ja, hvor tillidsfuld
og varm du var og kær.«

»Mon ingen andre Tanker
inat faldt dig ind?«
»Jeg vejede min Vilje,
jeg prøvede mit Sind —
for sidste Gang.« »Lidt sildigt!«
»Der *var* jo valgt og vejet,
jeg havde tøvet længe nok
foran Skæbnens Port,
og alting var i Orden,
så vidt det gjaldt mit eget,

men om jeg kunde svare
                                   til det jeg havde gjort
 mod dig, idet jeg vandt dig.
                                   Jeg veed, du kræver stort.«

»Jeg kræver som jeg skænker.«
                                   »Ja Kunsten er den samme.
 Kun den som gir alt, mægter
                                   at modtage alt.
 Halv Evne hedder dobbelt Sorg,
                                   to Gange gjort tilskamme
 for Kærlighedens Åsyn.
                                   Så kom det, at der faldt
 en Angst på mit Hjærte,
                                   idet jeg såe tilbage,
 jeg som havde givet
                                   kun halvvejs alle Dage.

»Jeg bier på min Time,«
                                   havde jeg sagt mig selv,
 »Jeg gemmer min Styrke,
                                   til Styrke gøres fornøden.«
 Men har jeg da den Styrke?
                                   kom Tvivlens kolde Skælv;
 Er jeg den Mand der elsker
                                   trofast indtil Døden? —

Der var Stemmer i mit Hjærte,
                                   der hånligt råbte Nej:
 »Vi er Blæst, vi er Bølge,
                                   du skabtes til at følge
 »langs Elskovs Blomsterkyster
                                   vor lunefulde Vej.

Sigurd, vi vil ikke

                    sidde mer her og sørge,
den dejlige Sankthansdag.«

                    »Spørg!«   »Nej, en anden Gang.«

»Så spørger jeg for dig,

                    når ikke selv du vil:

Hvem var den stakkels Kvinde . . .?»

                    »Å nej, hvad skal det til!

Jeg veed, du skjuler ingenting,

                    jeg veed — du kære, kære!

Du har jo selv fortalt

                    mig så tillidsfuldt om alt

og skriftet alt, forinden

                    du bad mig om at være

din egen, og jeg veed,

                    at alting kan jeg bære,

når kun du elsker mig —

                    fordi — jeg elsker dig.

Jeg veed at du har gjort

                    hvad der ikke var dig værdigt,

jeg veed at du har lidt ondt,

                    og gjort ondt, og fortrudt,

har kæmpet med dit Hjærte

                    og stridt dig frem ihærdigt —

Nu er du den jeg elsker.

                    Og du har aldrig brudt

dig rigtig om de andre,

                    vel? Nej, det har du ikke.

Og havde du — jeg tilgav

                    dig alting for de Blikke.

»Å ja, hvor jeg kan se dig,
                                 en skælmsk lille Dreng
 i brun Fløjls Bluse. —
                                 Men du var bleven smittet!«

»Så kunde vi ha ligget
                                 i Kamret begge to.
 Jeg skulde nok ha hittet
                                 din Skjulthed, kan du tro.
 Du var nok sådan trodsig
                                 og skjult — en lille Pige,
 som aldrig vilde sige
                                 når noget gjorde ondt,
 men sad og græd i Grøften
                                 eller bagved et Dige,
 imens de gik og ledte
                                 Gården og Haven rundt «

»Ja, sådan var jeg altid.«
                                 »Det kunde jeg forstå.«
 »Men du går ud og ind
                                 ad mig med Træsko på!«

»Så vilde jeg ha kommet
                                 og klappet dine Hænder
 og spurgt om det var slemt —
                                 og du var blevet glad —«

»Vi havde skjult os sammen,
                                 når der kom »slemme Mænd« —«

»Og til Saltebrød på Volden
                                 skulde vi ha fulgtes ad —«

»Og sanket Martsvioler
                                 i vores brune Fad!«

»Ikke når den er hos mig,
som jeg elsker og tror.«

»Sigurd, nu sker det
sådan som jeg i Drømme
har set de sidste Uger
så tit: Jeg stod og så
ud ad mit åbne Vindu
igennem gyldne Strømme
af Lys, og hele Haven
var fuld af Blomster — blå
Konvolvulus og hvide
Konvaller og en Flod
af Stemorsblomster, sorte
som Nattens Hjærteblod,
mest dog røde Roser,
dagskinnende, solrøde —
de strakte deres Stilke,
de groede mig imøde
i Højde med mit Vindu,
ind om mig, hvor jeg stod,
som om de vilde kysse mig
med alle deres søde
Blomstermunde kærligt —
Men Drømmen endte dær.»
»Nu drømmer to den videre,
du Blomst, min Hjærtenskær!«

»Men hør, hvad tror du Klokken er?«
»Jeg tænker henved elve.«
»Se her!« »Er du forfærdet?«
»Den er jo snart halv et!«

»Får Tanken om Gonggongen
Frøken Eva til at skælve?«

»Ja se, som Håret sidder.
det må dog ordnes lidt.«

»Det må det vist.« »Så kom da!«
»Ifald vi to tør følges?«

»Ja hvorfor ikke. Hvem veed
hvad vi har snakket om?»

Vi holder os desuden
til den muntre lille Bølges
fri Vidnesbyrd i Sagen
og Himlens klare Dom.«

»Kys mig!« »Du mig!« »Men veed du,
jeg synes, vi skal takke
Træet som gav vort første
lille Stævnemøde Læ.«

»Ja. Tak fordi du skjulte os,
du runde rare Bakke,
tak for din grønne Skygge,
du gamle gode Træ!«

»Så går vi.« »Ja. Se, Sigurd,
bag Bugten, i de Buske,
har jeg mit Badekammer;
dær læste jeg dit Brev
ifjor den Gang du veed nok,
du rejste. Jeg kan huske
hvor glad jeg blev og underlig,
så meget smukt du skrev —«

»Hør! Nu går Gonggongen!«

»Så syv da — vi må løbe!«

»Nej bi nu lidt, du glemmer

din Solhat — og din Mand.«

»Tag du dem kun! Jeg tænker

de siden lar sig købe.«

»Jeg vil betales forud.«

»Ja fang mig, om du kan!«

SIGURD

Om vel mit Valg er vejet —
om altid jeg vil stunde
til dig som den der stiller
min Længsel dybere end andre kunde?

Elskede, ja! Blandt alle
er du den ene Kvinde,
som jeg af Hjærtet attrår
til Hustru og til yndig Elskerinde.

Mod andre har vel ofte
tilforn en Attråbølges
flygtige Brus sig hævet —
men aldrig tænkte jeg med dem at følges.

At hvile og at vågne
Døgn efter Døgn og vide
trods alle Vilkaars Skiften
bestandig samme Kvinde ved sin Side —

Den Mulighed har aldrig
end i den første Hedes
Beruselse jeg tænkt mig
uden ved selv den yndigste at ledes.

Hvad vidste jeg vel dengang
det, som er Mands og Kvindes
uendelige Vinding,
når inderligt i Elskov de forbindes.

Jeg vidste, deres Vellyst,
når Favn i Favn de slutter
som Flamme sig til Flamme,
den fylder kun for flygtige Minutter.

Men ikke, hvordan Vilje
med Vilje sammenslynges
uløseligt i Favntag
og Dag for Dag sødt styrkes og forynges.

Nu veed jeg det. Lyksaligt
er det, det stolte, trygge:
Jeg elsker, og jeg elskes —
Der er ej Frygt, ej Tvivl, end ikke Skygge!

GUDRUN:

Hvor det er sært. Jeg undrer mig derover,
at det er mig, som dette skete —
mig, der så håbløs gik og ledte.

Jeg veed det jo om Natten, når jeg sover,
det gennemstrømmer mig med Luestrømme,
det skyder Blomst i mine Drømme.

Så brast hvert Bånd, der holdt mit Hjærte bundet,
intet i Verden kan dets Blomstring hindre,
rigt åbner det sit Rosen-Indre.

Endelig elsker jeg. Nu har jeg fundet
Den (som jeg aldrig havde troet at finde),
for hvem jeg glad vil være Kvinde.

Jeg elsker. I Guds Kraft jeg mig indhyller.
Hvor er min Egenkærlighed, min Kulde!
Jeg elsker. Det var det jeg skulde.

O Jubel, Jubel, Jubel, som det fylder
mit stakkels Hjærte! Men — hvad skal jeg sige:
Det er Forfærdelse tillige.

Så dybt tilintetgjort, så lufthenvejret
Ens gamle Stolthed, det som var Ens Ære,
selvhævdende sig selv at bære.

Så althengivende, så helt besejret:
Elsk mig, du eneste, du altfor kære!
Nu er din Kærlighed min Ære.

VIII

LUJA

»Husker du, jeg nævnte
Provst Ring i Søndersore,
fra dengang vi hang endnu
ved Slægtens gamle Gård?
»Kammerherrens på Hjortlund«
Vi vidste vi var store —
I visse Måder var det
vidunderlige År.

Jeg gik på Jagt med Skytten,
var en Ilder til at ride,
når jeg kom hjem fra Sorø,
gallopered jeg omkring
til Robert Skeel på Birkvang,
Hans Brockenhjelm på Blide,
helst til Søndersore,
til Hågen og Luja Ring.«

»Hågen Ring? Var det ham . . .?«
»Ja det var ham der skød sig.«
»Hvad Grund?« »En Rygmarvssygdom.
Den Slægts store Kraft
var længe bleven misbrugt.«
»Det hed, at han forbrød sig —«
»Rygtet har jeg mødt, ja.

Men Folk har altid haft
 et Hang til at overdrive
 Ringernes Bedrifter,
 og dette her med Hågen
 tror jeg afgjort ikke på;
 pervers var han ikke
 trods Karakterens Rifter.»

»Var I Venner?« »Kammerater.

Det gik, mens vi var små.
 Som større Dreng skændtes vi
 bestandig, eller sloges.
 Han var en Tøs i Buxer,
 og jeg Soraner-rå.
 Han gjorde Nar, og jeg gav Prygl,
 foragted ham — og droges
 samtidig uvilkårligt
 imod ham af en sær
 udlændisk Ynde ved ham,
 et fremmed fornemt Skær.

Han havde Vid og Holdning.
 og indtog, når han vilde.
 Det havde han fra Moren,
 som var en født Kreol,
 i sin Tid nok en Skønhed,
 nu kun en skrumpen lille
 gul Hex, der sad og småfrøs
 under Sjaler i sin Stol
 krammede Lugteflasken
 i trætte Fugleklør
 og mimrede: Tror De
 man mærker, når man dør?

og Luja selv, følte jeg mig
 altid halvvejs fremmed
 ved den mørkladne Pige
 med den underlige Latter,
 en Gurglen kun, man hørte hende
 aldrig rigtig le,
 forstod slet ikke
 at hun var Provstens Datter,
 tænkte, sådan ler
 Indianerne måske —

Så var det Provsten første Gang
 blev sindssyg, gik derhjemme
 i Gården og i Haven
 og såe forvildet om
 efter indbildte Fjender
 og bad dem om at gemme
 hans Brevskrin og Nøglerne
 før »Kina-Molly« kom.

Han klynkede for hvemsomhelst,
 besynderlige Ting,
 om Synder og om Sygdom,
 hvormed han var forbandet —
 Endskønt der fra hans Ungdom
 var ymtet et og andet,
 det havde få vel tænkt sig
 om Landstingsmand Provst Ring,

Skarpsindig var han, kundskabsrig,
 en mægtig Arbejdskraft,
 til nylig et af Højres
 mest ansete Navne —

Nu skildred han Bordeller
                                   i stillehavske Havne
 og pralede af Æventyr
                                   han rundtom havde haft!

Intet af dette
                                   var kommet os for Øre.
 Jeg kom en Dag og traf ham;
                                   han lettede sit Sind
 for et og andet, ikke
                                   just hyggeligt at høre,
 før Vogtersken forfærdet
                                   kom løbende derind.

Luja havde set mig,
                                   men ikke selv haft Mod
 til at gå ind til Faren,
                                   så vidt jeg forstod.
 Hun skjulte sig; jeg fandt hende
                                   i en Krog af Lunden;
 dær sad hun sammenkrøben
                                   under en Vindfældes Rod
 og såe mørkt frem foran sig
                                   og bed sig i Munden
 med sine spidse Tænder
                                   så hårdt at der kom Blod.

Først søgte hun at lade
                                   jeg ikke var tilstede;
 så såe hun op på mig
                                   i vild Hån og Trods,
 som om hun vilde sige:

Jeg under dig den Glæde
 at føle dig så himmelsk
                   langt overlegen os! —
 Men da jeg talte til hende,
                   kom hun til at græde.

Hun mærkede velsagtens,
                   hvor dybt jeg selv fornam
 hendes Sorg over Faren,
                   hendes bundløse Skam.
 Hun mødte for første Gang
                   måske Medlidenhed,
 uforbeholden Varme,
                   Forståelse — hvem veed?

Vist er det, at fra den Dag
                   var alting anderledes
 imellem os; det var,
                   som hun aldrig kunde vredes
 alvorligt på mig mere,
                   hvordan jeg bar mig ad —
 og kom jeg, blev hun altid
                   på sin mutte Vis glad.

Og jeg selv, jeg begyndte
                   at lægge mere Mærke
 til Lujas mørke Ynde,
                   hun var vel femten År,
 og jeg en sexten, sytten,
                   bedåret af det stærke
 grå Lys i hendes Øjne
                   under det kulblanke Hår —«

»Hvordan var hun ellers?«

»Du spurgte med et Suk?«

»Hvordan var hun, Sigurd?«

»Slet ikke smuk,

middelhøj, mager,

men den guldbrune Varme

i Huden stod prægtigt

til det hvide Musselin

hun næsten altid gik i;

om Hofter, Håndled, Arme

og Vrist var hun som drejet,

muskelfast og fin;

og hele hendes Legem,

hvordan hun sprang og gik

var stærk og smidig Ynde,

tungsindig vild Musik.

Men enten jeg var dristig

eller smægtende og bange,

undveg hun behændigt

hvert Glimt af Erotik;

jeg vidste dog, hun stundom

af andre lod sig fange,

men da jeg krænkert spurgte hende

hvorfor, såe hun blot

bønlig bedrøvet på mig

og sa: Det veed du godt.

Det vidste jeg nu ikke.

Jeg tænkte, se til Damen,

og lod det Spørgsmål ligge.

Så tog jeg min Examen,

gik et År ud på Rejse
                                   med min første Karakter,
 og da jeg kom tilbage,
                                   var Rings der ikke mer.

Provsten var på Oringe.
                                   Fruen havde fået
 sit Spørgsmål besvaret
                                   tilsidst: Hun var død.«
 »Og Hågen og Luja?«
                                   »Formuen var gået;
 han var nu på en Slægtnings
                                   Kontor i Hillerød —

Og Luja, ja hun sad vel
                                   med Hænderne i Skødet
 hos en rig gammel Tante,
                                   men bare for en Tid,
 for det var Tantens Mening
                                   hun burde tjene Brødet,
 Lærerinde eller andet,
                                   blot ud i Livets Strid.

Mer vidste Hjortlund ikke.
                                   Så var det, Far døde,
 og vi med Nød og næppe
                                   selv undgik en Fallit,
 det var så helt uventet
                                   et Liv jeg gik imøde,
 det kræved alle Kræfter,
                                   jeg drømte ikke tit.

»Kender du mig, Sigurd?»

Jeg stod som himmelfalden,
det var Luja, Fru von Linde, —

uforandret som det lod.

Den samme Gurgelatter,

og hvor hun stod og gik
i Holdning og Bevægelse
tungsindig vild Musik.

Besyderligt, vort Venskab

brudt af så langt tilbage,
så lang Tid ikke setes —

og nu, strax igen
helt kendte med hinanden!

Det var vel gamle Dage,
hun var, som om hun vidste
i mig en trofast Ven,
til hvem hun turde smile,
til hvem hun kunde klage.

Og hvor hun trængte til det,

stakkels lille Luja Ring!

Hun fortalte mig det hele,

mens vi strejfede omkring
i solklar September,

i Lyng og Birkeskov,
eller mødtes ved Elven,

imens de andre sov:

Hvordan hun havde ægtet

Kaptejnen af den skære
Fortvivlelse ved Livet

i Tantejhemmets Os

Men så igen — lidt efter lidt —
                           jeg kunde hver Dag mærke
 den gamle Fortryllelse,
                           hvor sælsomt hun betog,
 så helt imod min Vilje
                           og hendes — denne stærke
 vildt sanselige Ynde —
                           Det var mit Blod hun drog,
 kun Blodet, jeg vidste det,
                           jeg elskede hende ikke,
 hadede hende snarest
                           for denne hede Lyst,
 denne blindfødte Attrå;
                           det lå i hendes Blikke
 i Øjets dunkle Rande,
                           den underligt mørke Røst —

Engang gik vi sammen,
                           hun begyndte at fortælle,
 så, midt igennem Tanker
                           og Medlidenhed og alt —
 Min Attrå brød frem
                           i ubetvingelig Vælde, —
 en kogende Blodkilde —
                           som et Mørke faldt —

Hun bad mig bedrøvet —
                           men gav efter for min Flamme —
 Vi blev to Uger sammen,
                           hver Dag gik jeg på Jagt;

SIGURD

Ondt har jeg lidt i lang Tid,
led af mit Hjertes Kulde.
Så tungt et Hav i Brystet —
først du har gjort det levende tilfulde.

Fri var en enkelt Strømvej,
min Trodsighed, fordunklet
af Selvforagts Tåger.
Dybt har dit Smil den solmildt gennemfunklet.

Men Havet i mig, Dybet,
som lå med bundne Kræfter,
islagt, det har du løst mig
med varme Tårer, som det længtes efter.

Vidt nu i vældigt Vårbrud
Bølge på Bølge vælter,
de blinker og de blåner —
jeg kan ej stanse dem, og vil ej heller.

Højt imod dig mit Hjærte
svulmer i uindskrænket
stolt og urolig Havkraft —
du Sol, som løste det, da det var lænket!

Nu er det først jeg lever!
Hvor skal jeg dog forskyldde
dig dette, du har gjort mig,
at du har frigjort mine Kræfters Fylde.

IX

I SLOTSPARKEN

Den solfyldte Slotspark
                                var lutter Surr og Summen,
i Kløvermarken bagved
                                det kørvelblomstrende Hegn
stod Kørerne og stampede
                                med langtrukken Brummen,
Jorden sprak af Hede,
                                der trængtes svært til Regn.

Selv i Alleens Skygge
                                var næppé til at ånde.
Hvad var nu det? Kun Børnene,
                                som hujede og lo.
Man gik og fik Fornemmelser
                                og syntes allehånde —
Og Gudrun såe på Uret:
                                Jo, nu var Klokken to.

Hun spejdede og blændedes
                                af Lysvældet inde
i Alleens Portåbning
                                mod Søens blegblå Spejl.

Nej, ingen. Og hun rejste sig
                                   i Skuffelse og Vrede:
 For sent måske til Toget —
                                   eller også husket fejl!

Men de ældgamle Lindes
                                   solgennembrudte grønne
 Domkirkehvælvinger
                                   skygged hendes Skridt,
 så lufthøje lette,
                                   så ligevægtigt skønne,
 så roligt opvoxende
                                   og favnende så vidt.

Det kunde tænkes fortsat
                                   mange mange Mile,
 alle solkære Slægters
                                   løvlyse Klostergang,
 man stansede i Længsel,
                                   man vandrede i Hvile
 mod det usynligt fjærne
                                   Døds-Orgels Fuglesang.

Døds-Orglets Fuglesange!
                                   og Duften af Violer —
 Som Tanker spire frem
                                   for at blegne og forgå — —
 Nu gik der to små Piger,
                                   hvide Strømper og Kjoler,
 langt oppe i Alleen,
                                   så bitte bitte små.

Men ingen Sigurd var der.

Hvis der nu ingen heller
i Verden var, hvis Verden
var fuld af Folk, som kom
og gik, men bare aldrig
den eneste, det gælder —
Å gid da ramt af Lynet
strax død jeg styrted om!

Kære Far, kære Mor,
og Søskende, og Venner —
Hjemløs dog i Livet —
fryse — fare vild —
At ikke det er Vanvid
eller Død for den det hænder!
Endskønt — de Mudderhjerter,
hvad kender de til Ild?

Han lever, jeg veed det!
Hun løftede sin Nakke
og spændte begge Hænder
bag om den, stolt og fast.
Nu kom der En gående
på Toppen af den Bakke,
en Mand, gul Frakke, Stanleyhat,
det lod, han havde Hast —

Jo det var Sigurds Rejsning —
lige midt ned ad Bakken —
luftigt, som om intet
i Verden holdt ham fast,

det mørke Hoved højtåret,
                                 Hatten bag i Nakken,
 spændigt, et lille
                                 lidt overmodigt Kast.

Hvad såe han efter? Fuglene —
                                 de sollyse Linde —
 Hun stod og såe ham komme
                                 og tænkte med et Suk:
 Den Mand vil mange elske
                                 og prøve på at vinde.
 Jeg vilde ønske, jeg var rent
                                 vidunderlig og smuk!

Da såe han hende, kaldte glad:
                                 »Gudrun!« og hun glemte
 al Vrede, al Bekymring
                                 (»Så let er jeg tilfals«)
 og løb ham imøde:
                                 »Det var da godt!« og gemte
 sit Ansigt ved hans Skulder
                                 med Armen om hans Hals.

Javel, ja; forsinket;
                                 en Buxetrold, ved Vejen,
 stukket af en Bi,
                                 halvkvalt af Angst og Gråd;
 en rottehalet Søster,
                                 rådvild og forlegen —
 »til jeg kom til, erfare,
                                 og hjalp i Råd og Dåd,

»fik rigtig blæst på Fingren,
                                 hvor Bien havde stukket,
 og bar den lille Skrålhals
                                 et Stykke til en Grøft,
 hvor Byldens Brand blev svalet
                                 og Sorgen næsten slukket,
 og et Smil lokket frem
                                 imellem Suk og Snøft.

»Ja, noget så bedårende,
                                 så rørende troværdigt,
 som dette Smil, der bryder frem
                                 i selvsamme Sekund,
 som Pinen bare dulmer:
                                 Barnet tror sig færdigt
 for hele Livet sagtens
                                 med alt hvad der gør ondt.«

»Ja ja da,« sa hun, »siden
                                 du var så pæn mod Drengen,
 frikendes du af Nåde
                                 for Skyld mod Vor Person —
 på Vilkår, at du skrifter
                                 dær på Bænken bag Engen
 udførligt hvad det blev til
                                 med dig og din Baron.«

Tøvende såe han
                                 på det blomsterfyldte Vænge.
 »Men Sigurd dog! Hvad er der?
                                 Svar, Mand, giv mig Besked!«

Hun tog ham i Skuldren.

»Ja du snakkede så længe —
 jeg syntes nok —« »Kom, Gudrun,
 sæt dig nu rolig ned!«

Hun satte sig. »Nåh, rolig
 er ikke netop Ordet.

Du tog til Kocksholm altså?
 og traf vel Hr. van Kock?

Vil han slå af på Lønner?
 Nå — Kortene på Bordet!

Den Gnier, den Fedteprins,
 jeg tænkte det jo nok.«

»Han bød mig helt frivillig
 Løntillæg, og Titel
 af Skovrider i Købet,
 og Boligen var god;
 det faldt hårdt nok at opgi
 den kære grønne Kittel —«

»Var det da dig, som afslog?
 som ikke tog imod?!«

»Ja, det var mig. Hør, Gudrun —«
 han tog om hendes Hage
 og løfted hendes oprørte
 Ansigt imod sit,
 såe hende ind i Øjnene,
 forsøgte på at drage
 hende tættere ind til sig
 og talte fast og blidt:

Nu smilte han: »Jeg slipper
 dig strax af mine Arme:
 Se mig kun i Øjnene,
 og sig, at det var sandt!«

Hun tittede forsigtigt
 med de tårefyldte Øjne,
 men tog dem hurtigt til sig
 og skjulte for sit Blik.
 »Nå, tilstår du? Den groveste
 af alle grove Løgne?
 Du tilstår? Tilstå! Bare
 med et bitte lille Nik!«

Det var et bitte lille Nik,
 næppe til at kende.
 »Nej men, Sigurd,« udbrød hun
 med helt forandret Røst,
 »netop, netop så,
 hvordan du kunde nænne
 for de Træers Skyld at trampe
 på mit stakkels Bryst.

Glemte du da ganske
 hvordan jeg går og længes
 efter altid at være
 hos dig, min egen Ven,
 og være alting for dig --
 og så med Et, så flænges
 alt Håb ud af mit Hjærte,
 så det helt visner hen!

Nu lo hun. »Er du gal!

Det skulde blot en anden
 ha spurgt mig om. *Min* Kærest
 en Per Tot! Jo det blev Fest.
 Du går som en Halvgud,
 og når du løfter Panden,
 ligner du en Konge,
 det veed du selv nok bedst.«

»Hvad tror du da der gør mig
 så gudelet i Gangen,
 så kongelig af Holdning?

Ja, Billedet er dit.«

»Din Mandskraft vel, dit frie Mod,
 Luften, og Fuglesangen . . .«

»Du traf det, ja. Mit frie Mod —
 men hvorfor er det frit?

Fordi jeg gør et Arbejd
 og veed jeg gør det dygtigt
 og gavner ved at gøre det
 og har fortjent min Løn,
 og mer end den. Men tænk dig
 at jeg nu i et flygtigt
 Øjeblikks Bedårelse
 gav efter for din Bøn.

Hvad blev så det? År efter År
 spildt Tid og spildte Kræfter.
 At lægge Plan og plante
 de og de tusend Trær,

Hun løftede sit Ansigt:

»Sigurd, jeg er så lille.

Det har du lovet mig

at huske, veed du nok.«

Han la sin Kind til hendes:

»Og jeg er så en Kæmpe
velsagtens? Ak nej, Gudrun,

giv hid din lille Hånd,

og mærk mit Hjærte. Tror du,

det just er nemt at læmpe

den »Broder Tuck med Køllen«

i Lovens Ledebånd?«

Hun smilte. Tavse gik de

langs Engene, hvor gule

Ranunkler stod skinnende

bag Åens dorske Strøm,

og Fluesnap og andre

stiltfærdige små Fugle

småfløj og smuttede

tyst som i en Drøm,

slog Sommerfuglesving

over Fnugurt og Skræppe

og hang ved een Klo kun

i Hejrens brune Strå,

og greb de, eller slap de,

det sitrede dog næppe —

Så fjærnt og stille var det

at stå og stirre på.

Og Gudrun spejded lyttende
                                   mod Slotsalleens Kroner,
 den dybe Sol-Sommer
                                   blev levende som før,
 langt borte fra fornam hun
                                   igen de Orgeltoner
 og syntes de gik frem imod
                                   en høj vidåben Dør.

Og indenfor, i Templet,
                                   var Iskulde, Skygge —
 »Sigurd!« sa hun pludselig,
                                   »hvis en af os nu dør!«
 Hun klyngede sig til ham:
                                   »Her går vi og er trygge,
 og så . . .« »Sådan!« Han brækkede
                                   og kastede et Rør.

Hun holdt sin Fod hen over
                                   men drog den sky tilbage:
 »Jeg synes det er meningsløst
                                   og grusomt med den Død!«
 Hendes Øjne strålte Vrede,
                                   Ømhed og rådvild Klage,
 hun kyssede ham hæftigt
                                   i angstfordoblet Glød.

Han tog om Pigens Kinder
                                   og sænkede sine Blikke
 i disse Øjnes bundløse
                                   Mulm- og Luesø:

Vi bor i Jordens dunkle Kres
                                   med Loft af lysfyldt Himmel,
vidt til Væggen, højt til Loftet,
                                   her er godt at bo,
to Hjærter røde Rosentrær
                                   gror sammen op i svimmel
Nærhed af Verdenssolens Kraft
                                   og Evighedens Ro.«

Hun smilte: »Nej, for højt for mig,
                                   jeg blomstrer helst i Have,
en lille lun Plet Muldjord
                                   bag mandshøj Mur i Skjul,
dær står jeg rød af Roser,
                                   og lavt i mine lave
små Grene fløjter lifligt
                                   al evig Længsels Fugl.« —

Så randt de runde Timer,
                                   og de var to alene,
to Hjærter røde Rosentrær
                                   skød op og blomstred højt
i Verdenskraftens Sollys,
                                   og gennem deres Grene
gik Anelsernes Susen
                                   og Længslens Fuglefløjt.

GUDRUN

Bølge mod Kyst, hvor kommer du fra?
Langsomt du løfter dig, svulmer og stiger.
Hvor går du hen, når du segner og viger,
Bølge mod Kyst?

Vredes du, Bølge, hvi bruser du så?
Klager du dig? Du tror vel, at ene
du bliver stanset og brudt over Stene,
Bølge mod Kyst?

Dybere bølger min Menneskesjæl,
klager som du dog i harmfulde Sange,
bruser i Brystet, bedrøvet og bange,
Bølge mod Kyst.

Jeg, som betvang det luende Lyn,
jeg, som til Stjernernes Baner er stegen,
aner så lidet som du om min egen, ---
Bølge mod Kyst.

Alt hvad jeg stred og strider endnu,
Jubel og Lidelse, Længsler og Drømme,
synes kun Bobler på glidende Strømme —
Bølge mod Kyst.

Elsker en Sjæl, hvor kan den da dø?
Ak, men hvis evig den voxende hvælver,
hvorfor mon min da bruser og skælver?
Bølge mod Kyst!

X

LUJA FOR ANDEN GANG

Den store Løn stod ravgul,
Benvedden skært zinnober,
Bergamottræet teglrødt,
jo vist var det Oktober,
Ledtjørnen havde kæmmet
det sidste Havrelæs,
tungt plumped modne Æbler
i det dugvåde Græs.

Hver Morgen sanked Musen ind,
hun gik dær så ene
og såe sørgmodigt op
i de frugtfyldte Grene,
Gråstener og Karviler
hang færdige til Høst,
men ingen havde rigtig Tid
og heller ingen Lyst.

Bad hun Bertel hjælpe,
så nægtede han gnaven,
der var en Huggen Brænde,
en Filen og en Saven,

og Ane Kok sa »sgu« på,
                                   at noget galt var fat,
 sådan som Belle tudede
                                   hver evigste Nat.

»Den Gamle« gik og bandte
                                   at Bæstet skulde skydes,
 stampede som en arrig Tyr
                                   og vilde altid lydes,
 Undskyldning og Forklaring
                                   brød han sig Fanden om,
 sa han, men Musen vidste
                                   godt nok hvoraf det kom.

Skinsyg var han, rasende,
                                   at Gudrun »lod sig fange
 af denne Hjort, den Spitsbub«,
                                   og nu vist også bange,
 at Hjort var ond mod hende:
                                   »Hun går så bleg og tavs,«
 gentog han bestandig;
                                   »ja, det Parti var snavs!«

Men Gudrun havde selv sagt,
                                   hun var lidt modløs bare
 af Uvished, hvorlænge
                                   den Venten skulde vare.
 Kun nu de sidste Uger
                                   var hun i skidt Humør,
 lå vist og græd om Natten,
                                   og tabte sin Kulør.

tordnede Generalen.

»Hun drukner sig!« »Skrub væk!
Hvem drukner sig?« »Gudrun!«
Han blegnede af Skræk.

»Hvad mener du?« Han støtted sig
til Bordet, så det dirred.
»Forklar dig!« Hun fortalte,
halvt grædende, forvirret.
»Vis mig i hvad Retning,
hold Mund så med det Vræl!
Den Sag kommer ingen ved,
forstår du, ikke en Sjæl!

Er Årerne i Jollen?«
»Ja, både Sejl og Årer.«
»Kom så!« Hun fulgte skælvende
og tørte sine Tårer.
Så tungt som Far trådte,
og så dybt han trak sit Vær!
På Skrænten stod han stille
og viste: »Var det dær?«

»Ja, dær blev hun borte,
bag Buskene dernede.«
Generalen var foran,
over Hegnet allerede.
Nu løb han næsten, Margit
såe kun hans hvide Hat,
hvert Øjeblik forsvandt den
i det siggroede Krat.

Hun nåede ham ved Bådebroen;
dær stod han stille.
Klart hørtes mellem Rørene
de lette Bølger spille.
Hun rystede af Spænding:
»Å Far, det var da godt!«
Jollen lå der vuggende
og klukkende så småt.

»Far, skal jeg råbe?
af alle Livsens Kræfter!«
»For Guds Skyld, nej! Hvor tror du,
hun er?« Hun tænkte efter:
»Er hun her ved Søen,
så tror jeg nærmest, Far,
et Stykke længer henne,
en Badeplads, vi har.«

»Vis mig derhen! Gå foran!«
Han skjalv endnu i Røsten.
Så fulgte de den fodsmalle
Gangsti under Kysten
mellem Ulvsrøn og Hylde,
Stargræs og Baldrian —
da stansed han og pegte,
et Spor halvskjult af Vand.

»Det Spor er ikke dit? Nej?«
Og før hun kunde svare:
»Nej, det behøves ikke.
Videre, gå bare!«

Da foer hun op og så dem.

De forfærdedes ved Synet:
 forvildet, fjærnsynt, Sand
 i Håret og i Brynet,
 røde svulne Øjenlåg
 og Læber som et Lig,
 det stumme hvide Ansigt
 et stivnet Klageskrig.

Brevet greb hun, rejste
 sig langsomt over Ende
 og så på dem, som om hun
 ingen af dem kunde kende;
 genkendte så, sprang lynsnart op
 og rettede sig stolt:
 »Generalen spionerer!«
 sa hun og smilte koldt.

Den gamle Mand brast i Gråd,
 men trang det vredt tilbage,
 foer sig nervøst med Hånden
 over Pande, Kind og Hage.
 »Jeg ser. De lider,« sa han
 og bukkede militært.
 »Ifald jeg kunde hjælpe Dem,
 veed De det var mig kært.«

Musen græd lydløst,
 hvor hun stod ved Farens Side,
 men just ved denne Bøjning
 så hun en Tåre glide

Hun tav. Enhver Forklaring
 var over hendes Kræfter.
 Kun oprejst hjem — så Rejsen —
 hos ham. — og sidenefter?«
 Hun hørte Generalen stønne,
 stansed et Sekund:
 »Hjort er syg.« Han blinkede:
 »Ja så. Det gør mig ondt.«

Så videre. Hun udtænkte
 tusend snilde Løgne, —
 men fornam Generalens
 harmfulde Elsker-Øjne
 tæt bag sig, vagtsomt forskende,
 og måtte hvert Minut
 kue Gråden i sit Hjærte;
 den svulmed uafbrudt.

Rauff såe det godt, han såe
 hendes fine Skuldre skælve,
 hendes usikre Gang,
 og vidste, var det selve
 Majestæten der voldte
 den Pige sådan Sorg,
 han havde gærne myrdet
 ham på Amalienborg!

Da Hejrelund blev synligt,
 kunde han ikke styre
 sin Uro mer, men udbrød:
 »Det veed De, Gudrun Dyre,

jeg står til Deres Rådighed,
                                 hvad så end der sker,
 med Liv og Blod, som Adelsmand
                                 og gammel Officer.«

»Særdeles venligt,« sa hun,
                                 og hendes smertefulde
 grå Blik udstrålte netop
                                 i Smerten dobbelt Kulde,
 »men ganske unødvendigt,
                                 da, som De vistnok veed,
 een Mand med Liv og Blod
                                 står til min Raadighed.«

Den gamle bukkede så dybt
                                 som for Ruslands Kejserinde:
 »Jeg bøjer mig; De er
                                 en beundringsværdig Kvinde!«
 »De sørger nok for Vognen?«
                                 sa hun, »det har vist Hast.«
 Så gik hun op mod Huset,
                                 og hendes Gang var fast.

To Timer efter raslede
                                 hun nordpå; fra Kupeen
 såe hun Vognen rulle bort
                                 ad Søbygårds Alleen,
 og tænkte på de Dyr den Gang,
                                 hun kom så tæt ind på,
 og Stens Ord hin Aften:
                                 »Jo, Sten, du kunde spå.

Hans Bud: »Gå bort!« hvad var det?
 Et Slag i Mørket kun.
 Hjalp ikke den, som elsked ham,
 hvem hjalp ham så mon?

Hvad var vel ung Elskov,
 som ikke turde nævne
 sit Navn for Dommerskranken
 i gammel Brødes Stævne?
 Troskab, som naar dens Herre
 stod for det store Råd,
 gik udenfor og græd kun,
 var det end blodig Gråd?

Nej, nej, hun slap ham ikke.
 I Kærlighed var Kraften,
 det skulde Sigurd mærke;
 hun gik derop iaften,
 om så Alverden såe det,
 og Rygtet stod på Spil —
 han skulde nu ses mildt på
 og tales kærligt til.

I Roskilde tændtes der;
 det gjorde ondt i Øjet,
 så træt og så forgrædt hun var;
 dog sad hun fremadbøjet
 mod Lampens svage Lysning
 i den raslende Kupé
 med Brevet op foran sig
 og prøvede at se.

og tvang som en Hulken.

Jeg hørte hende ånde
dybt ud, og brast i Gråd selv
i Angrens bitre Våde.

»Nej, du må ikke græde
sådan!« sa Luja blidt.
»Jeg havde Skyld såvel som du,
det har jeg tænkt så tit.

Og — ja, var ikke dette sket,
så var vel noget andet;
fra Vuggen, ja, før Fødslen
var mit Liv jo forbandet;
du veed jo . . . Nå, Synd var det —
for os begge to, vel — men . . .
Jeg husker kun den Sigurd,
som var min Barndoms Ven.

Det var du, Sigurd, ikke?
Ialtfald det var ægte.
Du veed, den Gang i Lunden.
Og du vil ikke nægte
den Bøn, hun nu kommer med,
den stakkels Luja Ring,
som aldrig før har bedt dig
om nogen Verdens Ting!

Du lover mig det forud,
det veed jeg, gør du ikke?
Sig Ja nu strax! Jeg duer
så dårlig til at tigge.

Det hele er en Bagatel,
                           en Ting som jeg vil ha
 at du skal købe for mig;
                           men lov det nu! Sig Ja!«

Jeg gav mit Ord — af tusende
                           gode og onde Grunde
 måtte jeg lyde hende,
                           såsandt jeg ellers kunde,
 forstår du; uden Vilkår.
                           Og vist er det, jeg tror
 jeg havde adlydt indtil
                           falsk Vidnesbyrd og Mord.

Ak ja, stort mindre blev det
                           nok ikke til, i Grunden.
 Henrykt snapped hun
                           mig Løftet ud af Munden,
 tog noget i sin Muffe,
                           snakkende uafbrudt,
 og stak mig det i Hånden:
                           en lille Konvolut.

»Å Tak!« udbrød hun, »Tak!
                           Jeg vidste nok, du vilde.
 Jeg kunde selv ha gjort det,
                           men befinder mig så ilde
 ved den Lugt i Apotheket,
                           og så stirrer de, som om
 det var efter Konjak
                           eller Brændevin jeg kom!

sit Hjærte op med Rode,
                                   især når det er sygt,
 men det skal jo dog gøres,
                                   dette er for stygt!

Var ikke det med mig sket,
                                   så var vel noget andet,
 hun var bestemt til Undergang,
                                   var allerede strandet,
 Sandsynlighedsbeviset
                                   kan føres Punkt for Punkt,
 tungt vejer hendes Ansvar,
                                   og Farens dobbelt tungt.

Men selv om ingen Engel
                                   fra Himlen kunde hindre
 den Undergang: Er derfor
                                   mit Ansvar mindre?
 Hvad andre havde syndet,
                                   , var blevet andres Dom.
 Min Synd, min Dom — det slipper
                                   jeg aldrig udenom.

Desuden — hvem i Verden
                                   var Mester for at øve
 just denne Synd mod hende?
                                   Hvem anden kunde røve
 just disse Minder, denne Tro
                                   og dette sidste Håb,
 kvæle just det Hjærtes
                                   sidste angstfulde Råb?

Du er Lyset, du er Livet,
                   hvortil min Sjæl blev skabt —
 Forbandet den Dag jeg såe Dig!
                   Nu veed jeg hvad jeg har tabt.

Jeg magter ikke Byrden
                   at bære dobbelt Anger;
 det fik jeg, hvis du fulgte mig:
                   Jeg ber dig, jeg forlanger
 mit Ord tilbage, Gudrun.
                   Du er stolt; når jeg ber
 dig om min Frihed, veed jeg,
                   jeg ser dig ikke mer.«

— — — — —

— — — — —

Hun sammenfoldede Brevet
                   og tumlede i Sæde,
 for træt til mer at tænke,
                   for træt til mer at græde.
 Forude skimtedes
                   det brede Kuppelhvalv
 af Lyset over Staden,
                   og hendes Hjærte skjalv.

Der dunkede, der hamrede
                   en Takt igennem Toget,
 det truede, det jamrede,
                   hun kendte ikke Sproget,
 men ventede som bundet
                   i hypnotisk Døs
 den Rædsel de jog frem imod,
                   den Stund da det brød løs.

Og Mørket bruste om dem.

Nu kun en sidste Slængning —
og endnu en — og endnu en —

og så den store Sprængning!
Hun vilde skribe — kunde ikke —
måtte så vel dø — —

Da peb Lokomotivet,

hun såe Sankt Jørgens Sø.

Spejlblank med spredte Lygter.

Hun rejste sig benovet
og følte sig forfrisket
og såe hun havde sovet —
og Sortedammen gled forbi
med Luers Søjlerad
om marmorsorte Vande,
en Fefyrstindes Bad!

En Lygte blot, en Mudderpøl:

Strax løfter og befrier
Lys og Mørkes evige
kampfødte Harmonier
den fangne Sjæl; den lynkløver
Støvets tunge Sky
og har på syv Sekunder
skabt sig Verden af ny!

Og Gudrun såe forundret

sin Smertes Kaos kløvet
ved dette Glimt af Skønhed:
Hvorfor var hun bedrøvet?

Da såe hun op: For Enden
 af den fliselagte Sti
 kimed Elektrikken
 lynblånende forbi.

Og virkelige Sorgers
 koghede Smertestrømme
 bortskyllede rensende
 de små nervøse Drømme.
 Melodien varieret
 i Skæbnens tunge Takt!
 »Men vær nu god imod hende,«
 havde Luja sagt.

Lynsnart genleved Gudrun
 hvad alt hun havde levet
 fra det Minut før Middag,
 da Musen kom med Brevet,
 Skinsygens vrede Hvirvelstorm
 og Smertens Bølgesvulm —
 til samme Gry brød trøstig
 det samme Mismods Mulm.

»Jeg veed jo, han elsker mig!
 Hvorfor er jeg da bange?
 Mon Fuglen fik Vinger
 for fejgt at la sig fange?
 At kæmpe for Livet
 må jeg vel dog forstå!«
 Så gik hun ind ad Porten,
 sprang op og ringed på.

Sigurd vendte sig forfærdet.

Det var jo Gudrun's Stemme!
Hvad kom hun for? Hvad vilde hun?

»Værsgo, Hr. Hjort er hjemme.«
Var Brevet gået fejl mon?

Hans Vilje var i Bånd.
Dær stod hun. Ak, hun smilte,
hun rakte ham sin Hånd!

Han tog den ikke, turde ikke,
vendte sig og hvilte
sit Ansigt imod Bordet,
og græd, fordi hun smilte.
Da mærked han mod Hånden
en tårevædet Kind,
og en varm lille Pige hånd
puttede sig ind.

»Min stakkels Dreng!« sa hun.
»Stille! Ikke græde!
Græder en lille Dreng,
når hans Mor er tilstede?
Vist var det slemt altsammen —
men veed han, hvad jeg tror
er det værste af det hele:
At han har glemt sin Mor!

Hvad mener du om sådan en,
som kommer og forlanger
at hans Mor skal gå fra ham,
og kalder det for Anger,

For veed du, hvad hun kom for?

Din sultne Synd vil drikke
varmt Hjærteblod, ha Bægret fyldt
hos dig: Det må den ikke.
Men du kan gi Halvdelen,
Resten blir af mit,
jeg tror at det er liså rødt
og liså varmt som dit.

To Hjærter, som har blødt sammen
blomstrer bagefter
des rigere; de blander
jo lisom to Slags Kræfter,
og renser sig til Sundhed
igennem deres Sår —
og dit og mit skal blomstre
endnu i mange År.

Hvor tør du se så sorgfuld,
når den du elsker smiler?
Husk, det er mod et kærligt
kækt Bryst dit Hoved hviler!
Du tænker på det Gælds-brev,
Skæbnen har fra dig?
Alt det Krav, den havde,
har den overdraget mig.

Her står jeg som din Skyldherre.
Nægter du, så pukker
jeg på din egen Håndskrift
og Underskrift. Du sukker?

Den Skyldherre, tænker du,
                                   bliver ikke blid.
 Nej, du har Ret, jeg kræver
                                   min Ret til sidste Hvid.

Hvor før du gav et halvt Sind,
                                   fordrer jeg det hele —
 før enten Legem eller Sjæl,
                                   mig skylder du begge Dele —
 hvor før du gav en Uge,
                                   dær kræver jeg et År —
 hvor før et År, dær Livet,
                                   ifald så det forslår.

Hvad du har sveget andre,
                                   og hvad du selv har svigtet,
 betales mig med Troskab;
                                   med Dåd, hvad du har digtet.
 Slet Lujas Tvivl med min Tro,
                                   trøst mig, hvad hun led,
 og bær mig, til Gengæld
                                   for den du trådte ned!

Sådan er Livets Regnskab,
                                   at ingen Brøk må reste,
 men Fejlen på det første Blad
                                   skal rettes på det næste,
 og gav du hende tvefold Død,
                                   min elskede, så giv
 til Gengæld mig det tvefold
                                   vidunderlige Liv.

Det kan kun du.« — Dær stod hun,
rank i sin rene Vilje
og lysende af Livsmod,
en Livets Flammelilje,
og dybt i Sigurds Øjne
skød Angeren Ham,
ny ildfuld Vilje tændtes
i denne Nat af Skam:

»Du overtager altså
min Post i Skæbnens Bøger,
og jeg betaler Afdrag?
Godt!« sa han, »jeg forsøger.
Når du vil ta mig gyldig,
når du kan ha mig kær,
trods alt, så må jeg tro, trods alt,
at jeg er Livet værd.

Syg er det jeg har været
i disse mange Dage,
dødssyg af dårlig Anger,
af Selvfortærelsens Plage.
Men du er stærk som Solen,
du lyser og gør sund,
jeg ser mig selv og kender
mit Væsens faste Bund.

Jeg går med Sjæl og Legem
selv for min Skyld i Borgen,
men vader gennem Skammen
og slår mig gennem Sorgen.

Din Kærlighed har rejst mig
på Stedet, hvor jeg faldt,
så går jeg frem på ny da,
med Håb og Tro — trods alt!«

SIGURD

Bred er min Boligs Forgård:
»Træd ind! Porten er åben
for Vismænd, for Filistre,
for Vagabond og Tyv, Tøjten og Tåben.

Min Latters Springvand plasker
som bedst det kan sig falde,
forfriskende; min Medynk
er ren af Væld og rig nok for Jer alle!« —

Færre er de, for hvem jeg
har åbnet mine Stuer,
de blomstersmykte, høje.
Dog søgtes jeg af Mænd og ædle Fruer.

»Gør Jer tilgode, Gæster
med Frugterne, med Vinen!« —
Så drak vi, og vi dansed,
de to og to, og jeg med Violinen.

De glade Strænge strøg jeg;
de overdøved Sukket,
de kvalte Klageskriget.
Lønkamrets Dør var længe låst og lukket.

Hvem tænker midt i Larmen
på den, der skamfuld gemmer
sin Sorg og sidder stille,
fjærnt, med sig selv, og lytter efter Stemmer?

Hvem skimter vel i Skyggen
den Dør med rustent Hængsel,
hvor bagved Sjælen sidder
syg af sin Synd og sønderslidt af Længsel?

Så drak vi, og vi dansed,
så længe som vi sansed.
Vinkåd og rosenkranset
stod Gæst hos Gæst og smilte, når vi stansed.

Men altid, når så Festen
var endt, forlod de atter
mit Hus, og en og anden
gik som min Fjende, fjærned sig med Latter.

Fornam de mon, når stundom
Musikens Larm forstummed,
et dæmpet Suk bag Muren,
et Åndepust af Rædsel gennem Rummet?

Måske. Og — nu de fleste
 har nok i egen Klage
 Jeg fulgte dem til Døren,
 tog høfligt Afsked, holdt dem ej tilbage. —

Der var vel andre, kære,
 mod hvem mit Hjærte svulmed,
 når de holdt Mørkning med mig.
 Men — ingen blev hos mig i Nattemulmet.

Fornam de af mit Blik mon,
 af mine Hænders Kulde,
 uhyggeligt, at ikke
 alting hos mig var rigtig som det skulde?

Måske. Og — nu, selv Venners,
 de kæreste, de bedstes
 Opofrelse har Grænser:
 Hvem vil til Vennens Lidelse korsfæstes?

Kun du: Der var så sangglad
 en Styrke i din Stemme;
 ulig de andres var den,
 og, een Gang hørt, umulig at forglemme.

Kun du: Der var så dugmild
 en Dag i dine Blikke,
 så lysende et Livsmod.
 Frivillig skilles mægtede jeg ikke.

Jeg bad dig om at blive,
 bønfuldt dig om at turde
 vise dig alt, hvad ingen
 i Verden ellers såe bag mine Porte.

Du smilte, da jeg bad dig.
 Men siden græd du -- søde!
 dær hvor min Sjæl dig mødte
 med Panden brændemærket af sin Brøde.

Dog skræmte det dig ikke.
 Din Hånd gengældte mines
 frygtsomme Tryk med Æmhed,
 thi du forstod hvor ondt jeg måtte pines.

Hvor hårdt det havde tynget
 at bære Byrden ene,
 og nu, hvor tungt det faldt mig
 at kendes, som jeg var, af dig, den rene.

Alt viste jeg dig åbent,
 i alting du forstod mig,
 kun i min Svaghed ikke.
 Elskede Ven, hvor du var god imod mig.

Min Sjæl, den fyrstebårne,
 nu kun en fattig Fange,
 halvblind af Snavs og Mørke,
 rejste sig for dig, skamfuld, næsten bange.

Du tog den tæt ind til dig,
 du lytted til dens Våde,
 du trøsted den; dens Blindhed
 helbredte du med dine Læbers Ånde.

Ej forsked du, om selvskyldt,
 om uforskyldt så ilde
 fornedret du nu fandt den.
 Selv skrifted jeg, og dine Svar var milde.

For dine klare Øjne,
 de uforknytte kloge,
 sprang op hver Slå, som låste
 krumt snoede Gange og de skjulte Kroge.

Min Boligs Ligrum såe du,
 dens Lønrum, på hvis Alter
 en enlig Kærte brændte
 blandt visnet Blomsterløv og skidne Pjalter:

Alt viste jeg dig åbent,
 i alting du forstod mig,
 kun Urenheden ikke.
 Min elskede, hvor du var god imod mig.

Du delte Nattevagten
 trofast med mig, imedens
 jeg hjemsøgte af Ånder,
 det klamme Mismods Ånd og Bitterhedens.

Og da de onde Minders
 Vampyrer uformodet
 lydløst i Nattemørket
 anfaldt mit Hjærte for at suge Blodet,

da var det dig, der hjalp mig
 med Kærlighedens store
 Udholdenhed i Kampen
 og deres Anfald kækt tilintetgjorde.

Og da jeg eftér Kampen,
 udmattet, gennemrystet,
 sank sammen, sad du hos mig,
 tog mig i Favn og vugged mig ved Brystet.

Jeg lytted til dit Hjærtes
 Taktslag, hvordan det troligt
 arbejdede derinde —
 indtil mit eget med blev stærkt og roligt.

Nu er alt ondt besejret,
 og Nattevagten omme,
 Lønkammeret står åbent,
 rensed og smykt for Dagen, som skal komme.

Så kom da du, som delte
 Natten med mig, og Nøden,
 du eneste: Nu deler
 vi Dagen sammen, trofast indtil Døden.

Hun kæmpede med Gråden
 og turde ikke vende
 sit Blik fra dette blanke
 Sølvhvælv af Vand derhenne —
 Men med Et foer hun sammen
 og greb sin Ven i Skuldren,
 angst ved sine Syner,
 den Plasken, den Buldren.

»Hvad er der?«   »Å, jeg står nok
 og drømmer — eller sover:
 Vi var to små grå Larver,
 og Vandet højt op over,
 Alleerne rundt om os
 var Dammens mørke Mure,
 i Sølvboblen dær
 såe jeg et stygt Dyr lure,

tykbuget, buleøjet,
 jeg kendte det paa Kroppen,
 så mæsket og så lodden,
 det var Vandedderkoppen!
 Jeg såe den klippe grisk
 med de kloskarpe lange
 Kindbakker, mens den gloede
 på os — og jeg blev bange —«

Han såe i hendes Øjne
 den blinde Skræmsels Skygge.
 »Ja,« sa han, »det forstår jeg.
 Kom, vi flygter for den stygge

»Du ofrer Øjeblikket
                           på Evighedens Alter
 og bytter Livets Purpur
                           mod Håbets Tiggerpjalter!«

»Ja,« svarede hun smilende,
                           »jeg kender nok den Vise.
 Sæt dig nu heller hos mig
                           i Fred og lad os spise!«

Hun klappede på Jorden
                           og åbnede sin Taske:
 »Se, kolde Koteletter,
                           Smør, Brød. Tag nu den Flaske
 og træk den op!« »Hochhejmer!?!«
                           »Nej, Pilsner kun, desværre.«
 »Så ber jeg om Liebfraumilch.«
                           »Fy!« »Bitte schön!« »Min Herre!«

Så sad de dær i Græsset
                           med Ryggen op mod Linden,
 og Sol og Sky gik over dem,
                           og Efterårsvinden
 småsuste svalt omkring dem,
                           imens de bed af Brødet
 og de brune Koteletter
                           og knipsede Salt af Skødet.

»Har noget nogensinde
                           smagt som de Koteletter,
 det Salt, det Smør, den Pilsner?
                           Minsandten, Herreretter!« —

Hun kigged op til Himlen
 over Lindens sorte Grene:
 »Du veed vel, det er første Gang
 vi to har spist alene?«

Lynsnart, med Brød i een Hånd
 og Kød i den anden,
 la han sig frem, og hun blev ramt
 af Kys på Kys i Panden,
 på Næsen og på Kinderne,
 ja, ganske overdrysset,
 til han traf hendes Læber,
 og hun gengældte Kysset.

Og Måltidets Stemning
 blev kælen og forfløjen.
 Men siden, da de sad kun
 og såe hvor langsomt Røgen
 af deres Cigaretter
 drev lavt hen over Plænen,
 kom Angsten atter over dem
 som før ved Fontænen.

»Nu er det snart iaften.«
 »Iaften skal vi skilles.«
 »Å hvor vi dog vil længes!«
 »Men når tør Længslen stilles?«
 »Når Lykken vil.« »Hør Granerne,
 de suser tyst om tusend
 henfarne Slægters Løvfald.«
 »Uh ja, den stygge Susen!«

Det gjorde hun — så længe
 til hendes Læber dirred
 og Øjnene blev våde.

Hun smilte lidt forvirret.
 Han knuged hendes Håndled:
 »Nå, hold så op at vrøvle!
 Vil du ha Tegn, så kysser jeg
 din lysebrune Støvle —

Se her — og kysser Sømmen
 af denne stakkels Kjole,
 som nødtvungen skiller os.

Og tør du ikke stole
 på disse Tegn, så kysser
 jeg Knæet — Hånden — Munden —
 og den igen — og den igen —
 til du er overvunden,

og tilstår din Brøde:

Du veed, og du vidste,
 at ikke for Alverdens
 Magt og Morskab vil jeg miste
 et Gran af din Kærlighed.
 Helt vil jeg ha den
 og ikke narres for
 det mindste Lysglimt af den!«

»Er det sandt? — Jo, jeg tror dig,
 og jeg kan ikke sige,
 hvor lykkelig det gør mig.
 For sådan er din Pige,

Jeg kender ikke længer
mine Tanker, mine Domme.
Al Livets Jubel bølger
i Ord som før var tomme:
»Dyrebar«, »Højtelsket«,
det lød svulstigt, var til Latter —
nu veed jeg ikke andre Ord
at ty til atter og atter.

Og det »at hvile ved Ens Bryst« —
hvor Duften dog var gammel,
og gammeldags, som Ambra;
og Rückert var mig vammel
i Digtet, jeg sang, du veed,
om hvem der maatte smelte —
I Skyggen kan Snemænd
jo sagtens lege Helte.«

Hun sukkede: »Hvis nogen
var smeltet nogensinde,
så er det nok mig Stakkel.
Mit Hjærte vil rinde
i røde Strømme over
til Jylland gennem Vandet
og skylle for din Fod
som et Rosenskum på Sandet.« —

Han favned heftigt Gudruns Knæ
og knugede sin Pande
mod hendes Bryst og Skødet.
»Hvorfor så langt af Lande?

Blev du inat — du måtte
                                   jo dog afsted imorgen,
 og dær sad jeg på Hejrelund,
                                   og du på Ratskovgården.

Desuden har jeg sagt dig
                                   det klart nok mange Gange:
 Det nytter dig ikke.
                                   Hvordan tør du forlange
 af mig, at jeg skal hengi
                                   mig lovløst? Ja, du blidner
 det jo saa smukt med Navnet
                                   »Et Bryllup uden Vidner!«

— »De Vidner, som vi havde
                                   ved Søen, og forleden
 i Tinggårdsholt, og her hos mig:
                                   Tilliden, Kærligheden!
 Dem har du godt nok godkendt,
                                   hvergang det gjaldt at skænke
 din Sjæl — men Kroppen kræver
                                   dem bedre, kan jeg tænke?

Den godtar ingen ringere —
                                   end hvem? Per Degn og Præsten!
 Ja, Ære den, som Ære bør.
                                   Jeg troede nu for Resten,
 at du af Sjæl og Legem
                                   holdt Sjælen for den første
 og fornemste og regnede
                                   dens Gave for den største?«

Hun sænkede en Smule
 de hvalte Øjenlåge,
 et lille skælmisk Smil brød frem
 som Sol igennem Tåge:
 »Det får man ikke Børn af!«
 »Det er da ikke givet
 strax ved det andet heller.«
 »Å nej — men nær på Livet.«

»Du tar lidt håndfast på det.«
 »Og du en Smule luftigt.«
 »Du øver dig i Regning?
 Umådelig fornuftigt!«
 »Det er man nødt til. *Regula*
de tri er stundom gavnlige.«
 »Indrømmet.« »Når en Regnefejl
 var lig Fallit.« »Ja navnlig!«

Hun såe bedrøvet på ham:
 »Hvordan er det du taler?«
 »Vi taler ikke — regner kun,
 fint, med Decimaler.
 Men altså, du føler dig
 dog ikke så stærkt bunden
 af Loven — mest af Frygten
 for Følgerne i Grunden?«

»Jeg tilstår det.« »Du tilstår.
 Og var kun ikke dette . . .«
 »Nej Sigurd, jeg synes
 man altid helst må rette

sin lille Lovbog efter
                                   det store Samfunds Love —
 kun hvor det gælder alting
                                   sætte alting i Vove.«

»Ja du kan sagtens præke!«
                                   Han rejste sig og tændte,
 og glemte det, og tændte
                                   påny og stod og vendte
 og drejede Cigaren
                                   og pustede til Røgen —
 Så gik han over Grønsværet
                                   op mod Lindehøjen.

Der lød igen fra Slottet
                                   Hornklang og Trommers Bulder.
 Gudrun gik efter ham,
                                   la Hånden på hans Skulder
 og spurgte meget stille:
                                   »Hør nu — du Lovforagters
 utålsomme Apostel —
                                   hvem har sagt, at jeg kan sagtens?«

Han vendte hurtig Blikket
                                   om imod hende. Blodet
 steg hende stærkt til Kinderne;
                                   kækt holdt hun Hodet
 og mødte Sigurds Blik,
                                   men begge hendes bløde
 små runde Øreflipper
                                   var bloddråberøde.

— nej, vær nu rolig, Sigurd! —
                                   og gjorde som du vilde,
 og så at det fik Følger,
                                   jeg skulde ha en Lille —

Og du (tit går det jo sådan)
                                   blev syg så eller døde,
 og jeg gik dær fortvivlet
                                   og håbløs, — skulde føde
 et Barn, som ingen Far havde,
                                   et, som bare mødte
 Uvilje allevegne,
                                   med kun sin Mor til Støtte —

En Mor, som ringeagtedes,
                                   hvis Navn blev trådt i Skarnet —
 Ja sig mig, om du synes
                                   at det var Ret mod Barnet?
 Når det blev stort og spurgte selv,
                                   hvad skulde jeg så svare?
 Jeg, som havde født det
                                   til Fattigdom og Fare!

Og selv om i den elvte Time
                                   Lykken vilde skifte,
 så vi, før Barnet kom,
                                   måske blev rigtig gifte —
 den Sorg, den Angst og Spænding,
                                   før alt kom på det rene,
 tænk på, hvor strængt det var for mig
                                   at gå sådan alene!

Nu var det Sigurds Kinder,
der brændte — ham, hvem Blodet
skød hæftigt op i Panden.

Så sænkede han Hodet:
»Tilgiv mig!« Han knælte,
greb en af hendes smalle
små Fingre, kyssede den blidt —
og kyssede dem alle.

Og næste Dag ved samme Tid
gik han i Ratskovs Graner
og vyrdede og målte
og tumlede med Planer:
Skovmosen skulde drænes,
ny Hedeplantning trængtes —
Men Gudrun sad på Højen
i Hejrelund og længtes.

SIGURD

Imorges, ved det første
frygtsomme Glimt af Dagen,
som fra det åbne Vindu
var smuttet ind på Kanten af mit Lagen,

oplukkede min Sjæl sig
forfrisket og fornyet,
dugget af søde Drømme,
som Blomsten langsomt åbner sig for Gryet.

Du var dens Morgenrøde,
dig, du min Ildhu, skyldtes,
det Sollys og den Varme,
hvoraf dens dybe Kalk sitrende fyldtes.

Du veed den Dis, man stundom
ved Daggry hviler under,
lysvågen i sit Hjærte,
mens Ens Bevidsthed om det ydre blunder.

Så levende fornam jeg
vort Viljesamfunds Varme,
at længselsfuld jeg åbned
min Mund til Kys, til Favntag mine Arme . . .

Ak — Var det Vindens Hvislen
 igennem Poppelløvet? —
 på Lejet lå jeg ensom,
 ensom som altid, skuffet og bedrøvet.

Der suste som en Latter
 i Poplerne derude,
 og før jeg vidste af det,
 græd jeg, med Ansigtet imod min Pude.

Da mindedes jeg Pakken
 med Et — og Brevet — Brevet!
 Jeg greb det — ak, et Brev kun,
 men et, som min, min Gudrun havde skrevet!

Jeg flængte Konvolutten,
 jeg skjælv hver Gang jeg vendte
 de tætbeskrevne Blade —
 Hænderne skjælv, og Hjærtet skjælv og brændte.

Hvert Ord, hvert lille Skrifttegn
 i denne ydmygt stolte
 kærlighedsfulde Hilsen —
 ak, hvilken hæftig Glæde det dog voldte!

Et Brev kun: Men i Brevet
 dit Hjerteslag, det stærke
 fuldtsvulmende trofaste —
 Min egen Ven, hvor var det sødt at mærke.

Et Brev kun: Men i Brevet
 din Hu, den uforknytte, —
 din kostelige Medgift,
 som ej for Slot og Land jeg vilde bytte.

»Tusend til Lykke,« skrev du,
 »du lever og du elsker!« —
 Ja, tusendfoldig Lykke:
 Jeg lever, og jeg elskes, og jeg elsker.

Jeg elskes med en fuldgod
 fri og fribåren Kvindes
 uforbeholdne Elskov,
 og veed med Stolthed min jævnbyrdig hendes.

»Ja, min jævnbyrdig hendes!«
 så klang det mig i Sjælen,
 endnu da jeg stod påklædt,
 varm, frisk og ren fra Nakken og til Hælen.

Jeg trådte hen til Vindvet
 og stod og stirred længe
 op i en højblå Himmel,
 ud over Fjorden og de brede Enge,

imens jeg gennemtænkte
 mit Liv, dets Lyst og Plage,
 de knejsende, de knuste,
 de blodigt blussende, de blide Dage.

Ved mangt et Minde råbte
Mit Hjærte højt af Kvide,
klaged på Jord og Himmel
for Overmål af ondt det måtte lide.

Men strængt Samvittigheden
tvang det til Ro i Brystet
med dette faste Domsord:
»Selv har du sået, og du selv har høstet!«

Sandt: Var min Udsæd Solskin,
da høstede jeg Sommer,
Blæst bragte Hvirvelvinde.
Hvad endnu ej kom op — vent kun, det kommer.

Iår var altid Høsten
af det Ifjor jeg såede.
Alt var retfærdig Gengæld —
kun dette ny, med dig og mig, er Nåde.

Det er et gavmildt Forskud
som Livet nu har givet
ved dig — og gennem dig skal
jeg selv betale det igen til Livet.

SIGURD

Brusende Stormkast, plaskende Byger,
Somren er ude,
Bladene fyger,
smældende slår de min Rude.

Ruskvær og Gråvær; dryppende Tåger
driver i Skoven,
Råger og Måger
skriger på Marken om Ploven.

Solsorten, skjult mellem gulnede Hasler,
fløjter bedrøvet;
vissent det rasler,
dær hvor den smutter i Løvet.

Lyser der end undertiden medlidende
Solskinsdage, —
Sol kan ej kalde den glidende
Sommer tilbage.

Veninde, Elskerinde,
 ej heller vi kan drage
 den Sommertid tilbage,
 den Soltid nogensinde,
 ikke med Smil og heller ej med Klage.

Vi magter ej at hindre,
 det nytter ej at lokke
 de Trækfugleflokke,
 der fjærnt vil overvintre —
 og Tidens Svinghjul kan vi ikke rokke.

Men Somren som er ledet,
 den har med Smertens Hammer
 i hede Hjærter's Flammer
 Skæbne til Skæbne smedet:
 det som nu rammer en, os begge rammer.

Vi to har i Forening
 den Tid som nu er svundet
 til vor Forundring fundet
 at Livet dog har Mening —
 og Sjæl i Sjæl er glødende udrundet.

Falmer da end med alle
 små Blomster Løv i Lunde,
 og vilde vi, hvis vi kunde,
 forhindre dem i at falde —
 Vor Sommer ej med denne går tilgrunde.

Var end du den blomstrende Jord, Veninde,
 jeg det Hav, der sødt ved dens Bryster frydes,
 een Gang skulde dog vore Kræfter svinde,
 Favntaget brydes.

Vil du derfor nægte din Bejler Kravet?
 Hør, hvor Elskov sukkes og Elskov synges,
 se, hvor Jorden, omslynget fast af Havet,
 favnende gynges!

Dø, det skal vi. Stolt dog og rolig skulde
 jeg gå frem, når Dommeren nævnte Navnet,
 fik jeg een Gang kun af min Viljes fulde
 Vælde dig favnet.

Ak, een Lod var værre end de fortabtes:
 Sæt at en af os nu iaften døde,
 vi, som fuldt og kun for hinanden skabtes,
 hvem der end døde,

den blev, ak, jeg fryser til Is ved Tanken,
 Druen lig, der afrives halvvejs moden,
 og den andens Modenhed, som når Ranken
 visner ved Roden.

Klyng dig til mig da, du min ædle Drue,
 fyld dig med min Styrke, og slip mig ikke!
 Vintræ, bær din Drue, og lad din Lue
 lifligt mig drikke!

Kys mig, kys mig, mens vore Læber gløder!
Elsk mig, elsk mig nu, i vor Blomstrings Sommer!
Veed vel du, veed jeg, når os Vintren møder?
Kun — at den kommer.

Favn mig, favn mig nu, i vor Styrkes Alder!
Elsk mig, elsk mig, mens vore Hjærter flammer!
Veed vel vi den Time, da Øxen falder?
Kun — at den rammer.

Lyt til Blæstens Lyd og til Granens Susen!
Grusom er du, hvis du min Bøn mig nægter:
Alt imorgen er vi måske hos tusend
henfarne Slægter . . .

SIGURD

Sidst af alt ønsker jeg du skal bryde
den Lov dit Væsen uvilkårlig kårer.
Nej, det er netop den, den du skal lyde,
og hverken mine Smil eller mine Tårer.

Hvis kun fordi du var smeltet af min Smerte . . .
Ja, heller vilde død for din Fod jeg ligge!
Giv mig hvad du kan af hele dit Hjærte,
med stolt Samvittighed, og andet ikke.

Jeg ønsker Et kun: At dit Spørgsmål gælder
ej den Samvittighed »Hvad Folk vil mene,«
din Skik-og-Brug-Samvittighed ikke heller --
din Menneskesjæls Ja eller Nej alene.

SIGURD

Ensom sidder jeg her i et halvmørkt Kammer,
Birkebrændet i Ovnknitren og buldrer,
blusser op i urolige røde Flammer.
Tungt har Savnet lagt sig på mine Skuldre,
Mindets mægtige Klokker tog til at kime:
Elskede, mindes du hin Mørkningstime?

Alle de andre gik til Ro. Alene
du og jeg sad oppe. Vi hørte Suset,
Sommernattens Sus i løvtunge Grene,
ellers intet. Alting var tyst i Huset.
I den hyggeligt gamle Dagligstue
lyste Lampens rolige hvide Lue.

Det var første Gang at mit Hoved hvilte
i dit Skød, og du holdt med dine søde
Hænder omkring min Nakke, og du smilte,
bøjet over mig, rød som en Morgenrøde.
Mellem to hvide Arme såe jeg lige
op i dit Åsyn, ind i Himmerige.

Dejlig var dine Kinders dybe Rødme
 mod de slanke Armes lysende Hvidhed —
 o, men det skælvende Smils lønlige Sødme,
 Dybden i dit Blik, og dets stolte Blidhed!
 Henrykt lod min nøgne Sjæl af din ømme
 Viljes Væld som af Ild sig overstrømme.

Ingen af os vidste nok stort om Tiden;
 først da Bornholmeruret slog sit tunge
 Etslag, mindedes vi, at for længe siden
 havde vi halvbevidst hørt Midnat runge.
 Du stod op og tændte dit Lys; jeg sukede;
 Lampen greb du, skruede ned, og slukkede.

Og — så skiltes vi, ved din Dør på Gangen.
 Elskede, hvis vi endnu skal ret længe
 altid tage vor Elskovs Attrå fangen
 under Forstandens Lydighed og Stænge,
 nøjes med nu og da kun en halvt urolig
 Aftentime sammen i Fremmedes Bolig —

Å så tror jeg, nej, jeg veed, at vi begge
 visner i vore Hjærter, glemmer at håbe.
 Ingen Sorg kan så frygteligt ødelægge
 som et mismodigt Savn: Dråbe for Dråbe
 siver Ungdommens Vin gennem Bægerbunden,
 inden vi når at løfte det til Munden.

Ikke blot Ferieliv, de sorgfri Dages
 Luftigheder og Strygen ad grønne Stier
 var det vi vilde. Nej, vi vilde drages

dristig med Hverdagslivets Bryderier,
 føre Dagens Byrde ved fælles Kræfter,
 dele den søde Hvile sidenefter.

Lykken er for os to den tillidsfulde
 Selvhengivelse, Hjærte til trofast Hjærte,
 Sindets Sejr over egen Sløvhed og Kulde.
 Meget vil vel endda tyngge og smerte:
 Eris følger Eros, og sjælden savnes
 Torneranken om to, hvor ømt de end favnes.

Dog, når uskjult Vilje med Vilje mødes,
 — ikke blot rosensmykt til et Samlivs Fester, —
 slås der åbne Vunder, og de kan bødes.
 Hvad end dig og hvad end mig der refter, —
 Elskede, sammen er vi to dog stærke,
 våbenføre til Strid for Adelsmærke.

Klagede jeg nys, at den klare Kildes
 Udspring alt er fyldt af de sammenskrumpne
 visnede Blade — at vor Ungdom spildes
 ynkeligt bort i Savn — at Fattigdoms lumpne
 Næver adskiller to, der søger sammen
 Legem og Sjæl, som Luften søger Flammen?

Tungt i Sandhed er det for to, der hører
 levende sammen — hvis inderste Trang kun stilles,
 når de med Sind og Sans hinanden rører —
 tungt for sådanne to er det at skilles,
 indtil Blodet er mat og Blikket fordunklet:
 Gavnløst har alligevel Stjærnen ej funklet.

Du er dog ved mig i dig selv befriet,
udløst er din Sjæl og dens bundne Styrke.
Du har i mig, du stolte, vakt og viet
Manddoms Ånd, som veed hvad Gud den vil dyrke.
Lænkebundne i vore Trængslers Lejre
strider vi med os selv og vil — vil sejre!

GUDRUN

Hvis du var hos mig kun, du altfor kære!
Det er det svære,
at hver for sig vi Byrderne må bære.
Langt fra hinanden
går vi med hver sin Tornekrans om Panden.

Det veed jeg vel, at Tornene vil blive,
stikke og rive
os al den Tid vi begge er i Live.
Trods Smil, trods Tårer,
vi skal nok mærke dem, hvor dybt de sårer.

Men hvad er blomsterrigt som Tjørnestammen?
Bar vi kun sammen
hvert Savn, hver Sorg, og Angeren og Skammen,
da skulde briste
med Blomst ved Blomst de tornesnoede Kviste.

Som Dug og Sol tyst i en Morgenrødes
Festtime mødes,
og af det Favntag tusend Roser fødes —
Ak, Drømme, Drømme —
således skulde Sjæl i Sjæl udstømme.

Men se, jeg sidder ensom på mit Kammer.

Tildøde krammer

de hårde Skriftegn Hjærtet og dets Flammer.

Hver blødt fremspiret

Blomst af mit Væsen visner i Papiret.

Blæst, Midnat, Måneskin — og Isen klager.

Forrevne Flager

af hvide Skyer over Skoven jager.

Vestpå de driver!

Dær sidder du måske, som jeg, og — skriver!

XII

ET BREV

Og Mikkcl Post kom humpende
i Ratskovgårds Allé,
kom raslende i vissent Løv,
kom sjaskende i Regnen,
kom listende en Morgen
i den nyfaldne Sne,
der lydløst havde lagt sig
om Natten over Egnen.
Et hastigt Tag i Gangdøren,
Kæppen sat i Krog,
en Raslen med Aviser,
et Klask i Vinduskarmen —
Det hørtes til et Kammer,
et Hjærte kom i Kog:
Stod Mikkcl nu dernede
med Kasketten under Armen?
Hans Æblekind rynkedes
af et fortroligt Grin,
hvergang han kunde melde:
»Et Brev til Kandidaten!«
og hans Pærenæse, farvet
af Frost og Brændevin,
var Hjort den allerprægtigste
Næse i Etaten.

»Lusangler er de fleste,«
sa gamle Mikkcl Post.

»Hjort veed, det tar på Varmen
 med Sølevær og Frost.«

Og Øxen klang i Dalen,
 og Saven hvinte travl,
 det knitrede, det knaldede
 ved Styrte af tunge Stammer,
 og Stormene kom buldrende
 mod Gårdens røde Gavl,
 og Aften efter Aften
 stod Ruderne i Flamme.
 Tagrenderne var Alfarvej
 for Krybdyr der søgte Hus,
 det trippede på Lofterne,
 det peb i alle Kroge,
 det smuttede i Smøgerne
 med Rotter, Mår og Mus,
 og på Høstænget smældede
 den leddeløse Låge,
 mens Blæsten i Bælgmørke
 svøbte over Jorden,
 og kun i Hjørnestuen
 en enlig Lampe brændte,
 synligt som et roligt Fyr
 langt ud over Fjorden,
 og brugt som Fyr af Fiskerne
 ved Holmen, hvor de vendte.

»Dær sidder Kandidaten
 og skriver Brev igen,«
 sa Gårdens Piger. »Havde Jen
 da såen en bitte Ven!«

» — — Så slap jeg da Forvalteren
og ønsker ikke fler.
Jeg sidder her og læser
i dine gamle Breve.
Hvor går de mig til Hjærtet,
jeg græder, jeg ler —
Hvem skulde tro de døde Tegn
så mægtigt kunde leve?
Ak, de er altfor levende.
Jeg hører din Røst
næsten smertelig tydeligt
tit og mange Gange —
thi kun forgæves søger
min Kind dit varme Bryst,
min Hånd de slanke Fingre,
der sødt gir sig tilfange.

Jeg savner dig, Gudrun,
hvergang mit Arbejd lykkes,
du skulde se og vide
hvordan jeg bær mig ad;
og går det dårligt, savner
jeg dobbelt, for jeg trykkes
af Mismod da og trænger
tit til et dygtigt Bad
i ubekymret Latter.
Ja blot jeg sad her stille
et Øjeblik og hørte
dig synge eller spille
i Stuen nedenunder,
så tror jeg, jeg blev glad.

Jeg savner dig, du vågne,
                                   hvergang på Himlens Hvælv
 Sol skinner, Skyer skifter
                                   med Genskin i mig selv —
 hvergang jeg under Isen
                                   hører Lyd af dulgte Kilder —
 hvergang jeg hører Skovskaden
                                   skræppe i Alleen —
 hvergang jeg ser de arme
                                   små Agerhøns, der triller
 langt borte over Markerne
                                   som Kugler henad Sneen —
 ved alle disse Småting,
                                   der medens Dagen rinder
 gir Livet Skift og Farve:
                                   Jeg veed jo, du forstod.
 Jeg sørger over alle
                                   de Ting der fæster Rod
 i Hjærtet ubemærket
                                   og blir kun mine Minder.

Jeg savner dig, du varme,
                                   hvergang mit Hjærte fryser
 ved Tanken om den Time
                                   da alting er forbi, —
 ved Synet af den strålende
                                   Stjernehær, der lyser,
 men aldrig over Åndens
                                   ensomme Afgrundssti.
 Når Mørket er omkring mig
                                   og Rummets kolde Vinde,
 da savner jeg din Kind mod min,
                                   kærlige Veninde!

Hvad hjælp de Bud, som Brevene
                                   så langt og langsomt bar?
 Ængstelige Spørgsmål,
                                   urolige Tanker
 vågner i Sekundet
                                   og kræver hastigt Svar
 af Øjet, om det lyser,
                                   af Hjærtet, om det banker.

Nej, dette Liv i Længsel
                                   er ikke til at leve!
 Og dog — ifald jeg tænker
                                   mig uden Længsel nu —
 eller tænker mig en Uge
                                   foruden dine Breve —
 Skriv tit, skriv langt, skriv alting!
                                   Jeg længes jo — som du —

Hvorlænge? Ja forleden
                                   var Manden jo herovre,
 selvsikker, bred som Dovre
                                   og hård som Filefjæld,
 helt Pengemand og Købmand,
                                   en ægte Dollarstærsker,
 men Pengenes Behersker
                                   og ikke deres Træl.
 Her har han købt og tørlagt
                                   Almind og Ratting Sø,
 ved Hjælp af sine Penge
                                   forvandlet dem til Enge,
 hvor Præmiehingste sparker
                                   i fodhøjt Kløverhø,

og Mosen har han opdyrket,
gjort til Mønstermarker.

Han kom en tidlig Morgen
og fik, imens vi sov,
set alting grundigt efter.

Det er hans Plan at brede
de tusend Tønder Skov
ud over Ratting Hede,
en hel Kvadratmil næsten,
til Klitterne ved Hou.

Der bliver Arbejd, ser du.

Mit Regnskab blev jo synet,
nøjagtigt, og i Tavshed.

Barsk rynkede han Brynet
og mønstrede og målte
hver Linje på de Kort,
som jeg har tegnet til ham —
men førend han tog bort,
tilkendegav han, alting
var gjort til hans Tilfredshed,
og bad mig om at blive.

Såvidt alt vel. Jeg kan
vist vente mig hans Tilbud
med nogenlunde Vished
og vilde gerne tjene
den Gærning og den Mand.

Men da han sad på Vognen
og svøbte sig i Kappen,
henkastede han flygtigt
det Ord: »De er vel fri,
ugift og uforlovet?«

»Nej!« råbte jeg fra Trappen,
 »Forlovet!« »Tag et Råd,« sa han,
 »og gør det forbi!« —
 Så vinked han til Kusken.

Jeg stod som himmelfalden,
 forbitret og bedrovet
 gik jeg ind gennem Hallen.

Hvad er det for et Samfund,
 som tvinger til at vælge
 mellem menneskelig Værdighed
 og Værdighed som Mand?
 Jeg skabtes til at elske —
 men vil jeg, må jeg sælge
 min Frihed, mine Evner,
 mit Fremtidsmaal, min Stand.
 Og vælger jeg mit Arbejd
 og mine Evners Krav,
 at bruge, som jeg kan det bedst,
 hvad Kraft der blev mig givet, —
 da må jeg trampe på den Trang,
 som samme Giver gav,
 da tvinges jeg at stryge
 mit Hjertes Blomster af,
 for så måske, når siden
 jeg selv er træt af Livet,
 at plantes, kun til Latter,
 som en fortørret Stav!

Vi Forstmænd har det værst vel;
 hos os er det den rene
 Elendighed; dog gælder
 det ikke os alene

Se Lægerne. Du kender
                   Anna Marie Swane,
 som Slægtens Yngste kalder
                   den sorte Basilisk,
 fordi hun lissom leder
                   efter andres Lykkereder
 at lægge Sladderæg i —
                   Du veed, hun sladrer bisk.
 Det havde ingen skullet
                   kunne gætte eller ane,
 da hun for ti År siden
                   engang i Rosentiden
 besøgte os på Hjortholm
                   og dansede og sang
 os tossede en Aften
                   i den brede Lindegang.

Den Aften tror jeg netop
                   begyndte hun at mærke
 hvor dybt hun var forelsket
                   i Holger fra Galskrænt.
 Å ja, hvor var de varme,
                   de to, hvor var de stærke —
 hun nylig fyldt de nitten
                   og han to Års Student.
 De gik dær imellem os
                   lysende af Lykke,
 alting var klart nok udtalt
                   i Blik og Tonefald,
 men de tav, de vilde vente,
                   hvad så, de var jo trygge
 hver på den andens Hjærte,
                   som to, der elsker, skal.

fra den, der var ham kærest
   af Mennesker, og hvem
 hans Længsel havde lovet
   Kærlighed og Hjem.

Og Anna Marie
   var dermed ødelagt,
 hun ventede, hun skuffedes,
   hun visnede som Kvinde,
 en frugtbar Kraft var spildt.
   Og han, som vilde vinde
 Kransen? Ja, han vandt den,
   han er uimodsagt
 Tronarving i sin Vidskabs
   uhyggelige Rige,
 men ser ud, og føler sig,
   som om han var af Træ,
 og tilstår, han vidste
   ikke just så lige,
 ifald han kunde bytte
   med et gemenligt Fæ,
 en Kræmmer eller Slagter,
   som havde en lille Pige,
 der kravlede hen og rejste sig
   og savlede på hans Knæ.

Se så til I. C. Tausen,
   som ikke vilde svigte,
 som mente, selv en Digter
   må ha Lov at være Mand
 og bør kunne leve
   af sit Arbejd, hvis hans Digte

du såe, hvor de var luvslidte,
                                   både han og Konen —
 hun med et Barn på Armen,
                                   et hængende ved Slæbet,
 anstrængt og halvvejs falmet
                                   på de tre fire År,
 og han så sært forvildet
                                   i Blikket, bleg om Næbbet,
 dybt mærket af sin håbløse
                                   Kamp mod usle Kår.

Han tjener et halvandet tusend
                                   Kroner vel om Året
 ved otte Timers dagligt Slid,
                                   ifald han da har Held,
 for Resten må han leve
                                   på Forskud, hvis han får'et,
 private Smålán hist og her
                                   og kostbar Købmandsgæld.
 Et Forlag er Forretning
                                   selvfølgelig, må vente
 og kræve sine Udlæg
                                   igen med Renters Rente,
 og hans har strakt sig vidt, sa Tausen,
                                   men, naturligvis,
 der er Grænser for den Risiko,
                                   som det har Lyst at løbe,
 og det betaler nødig
                                   kurante Varers Pris
 for nok så gode Varer,
                                   som ingen gider købe.

gav Næring eller Glæde,
visner hen, trædes ned.

Lidt kortsynet regnes der
med disse kære Penge.
Man glemmer, Ånd og Skønhed
kan være Penge værd
for Enkeltmand, for Folket.
Men sådan var det længe,
og bliver. Vi må bære
vor Skæbne, hver især,
og håbe. Tabes Modet,
ja så bør man sig hænge!

Og jeg, som også dyrker
en skøn og brødløs Kunst,
vil dyrke den i Troskab,
med Kærlighed og Iver,
og kun på den Vis bejle
til Verdens løse Gunst.

Men tilgiv mig, Gudrun!
Her sidder jeg og skriver
den halve Nat, kun efter
min egen skæve Næse,
og glemmer rent, at alt hvad
jeg sad inat og skrev,
skal du iovermorgen
ha Umag med at læse:
Økonomi, Filosofi,
et tyve Siders Brev!

Men straf mig, hvor jeg syndede:
 Skriv selv et på halvtreds!
 Had ikke min Etatsråd!

Hans Råd gir jeg Fanden,
 men hænger i med dobbelt Kraft
 og ber ham bide Spids.
 Hvor meget han så barsker
 og rynker Panden,
 min Flid og min Dygtighed
 skal stille ham tilfreds.

Og husk så på, at vi to
 er skabte for hinanden
 og hører lovfast sammen,
 og hvad der end kan friste,
 dig vil jeg aldrig svinge,
 dig tør jeg ikke miste.

Og hør, nu må du vogte
 dit Helbred, lille Ven,
 Hejrelund er vistnok
 en usund Vinterbolig,
 fugtig er jeg vis på;
 gå ikke hen igen
 og bliv forkølet, vær forsigtig,
 jeg er ikke rolig.

Lov mig, hver Aften
 omhyggelig at svøbe
 dig i et uldent Lagen,
 såsnart du går iseng,

synes du, din Holdning her
 rigtig er dig værdig?»

Langsomt vendte Sigurd sig:

»Begynder du igen?

Jeg tænkte mig at Sagen
 var diskuteret færdig.

Men siden du nu taler

om værdig -- ikke værdig,

så tilstår jeg at aldrig

har jeg så grundig kendt

mig nedværdiget netop

som længe nu ved dette,

og mest i denne »søde Jul«,

som endelig er endt.

Se derfor at få fat i

et bedre Argument!

Det her var ikke rigtig

det moralsk og logisk rette.»

Hun gik et Skridt tilbage

og rettede sig koldt:

»Hvad er det for en Tone?

Husk på, til hvem du taler!«

Han sænkede sin Stemme:

»Som Dronningen befaler.

Jeg taler til en Kvinde

der tankeløst har voldt

den Mand som hun elsker

ulidelige Kvaler,

nedværdiget og pint ham,

skønt hun er god og stolt.

arbejdet mig til Tålmod
                   og ventet andre Dage.
 Du kunde ikke, sa du,
                   sådan leve uden mig.
 Holsten eller Norge
                   var Død af Angst og Savn,
 jeg skulde bare blive,
                   hvor jeg var, i København.

Så kunde vi dog mødes
                   en Gang hveranden Uge,
 se hinanden, tale sammen,
                   ha det halvvejs godt —
 Det var bedre end at sidde
                   i Ensomhed og ruge
 over Savnet, vidt adskilte.
                   Mod det var alting småt.

Jeg blev. Og vi mødtes
                   en Gang hveranden Uge,
 såe hinanden, talte sammen,
                   alt godt nok — hvis blot . . .

Så fik jeg dette Tilbud
                   om Plads på Ratskovgård,
 Udvej til Selvstændighed,
                   måske til gode Kår.
 Du tillod mig at rejse,
                   men tog det Løfte af mig,
 Julen skulde vi holde
                   i dine Forældres Hus,

Kønsdriften, Livets Grundvæld,
                                     Urkraften i Naturen,
 den Drift, som skaber Slægten
                                     og fører Slægten frem,
 slår Telt, og tænder Vagtbål,
                                     og rejser Fæstningsmuren,
 slutter Stammen, samler Folket
                                     omkring det første Hjem —

Kønsdriften, udvalgt Elskov
                                     og adlet Kærlighed,
 alt mandigt Arbejds Ildner,
                                     Ofrets Bølgebåre,
 Ophav til alt det stærkeste
                                     og skønneste vi veed,
 til vore Fædres Kunst og Sang
                                     tilforn som nu til vore:

Ild i en Herskers Hånd,
                                     som aldrig lod sig spotte,
 forlanger Loven Lydighed
                                     og kræver Kraften Brug.
 Det lærte Tankens Fyrster,
                                     når de hovmodigt trådte
 på Kødets Krav og kastedes
                                     i Støv på deres Bug.

Og jeg her i min Ringhed
                                     har fået Lov at lære,
 at stænges der for Bålet,
                                     står Bygningen på Spil,

Gardinernes Mønster

aftegnede sig groft
 i skæve Skyggeblomster
 på det stærkt belyste Loft.
 Det blege Genskin røbede
 Sengens hvide Tæppe,
 Spejlets forgylde Ramme
 og Servantens blanke Glas;
 ellers var der mørkt nok,
 og Sigurd skimted næppe
 selv Blomsterne på Bordet
 ved Gudruns Sofaplads.

Men da han havde tiet

en Stund, og Eftersuset
 af hans Ords stærke Stormvær
 var langsomt døet hen,
 og selve Hjærtets Bølger
 lisom dæmpede på Bruset,
 og han så småt begyndte
 at kende Gaden, Huset
 og Stuen og dens Indhold
 som virkeligt igen —

Forstod han også pludselig

at dær, dær henne sad
 hans elskede fortvivlet
 og græd, og havde kæmpet
 med Gråden lang Tid, uden
 at kunne få den dæmpet;
 hans Hjærte rørtes hæftigt,
 han knælede og bad,

i dette store Arbejde,«
                                   kan De få det Sted,
 Skovløber Wendrich havde,
                                   hvad Time De behager,
 mod samme Pligt og samme Løn,
                                   som han har oppebåret,
 fri Bolig, Have, Græsning,
                                   fem Hundred fast om Aaret.«

Det sa han, og jeg kender
                                   ham nok til at forstå,
 det er hans faste Vilje,
                                   han viger ikke fra det. --
 Huset ligger i Skoven
                                   med Kig til Ratting Å.
 Man kan bo i det, hvis man vil.
                                   Nå, Gudrun, skal jeg ta det?

Der kunde jo vel tænkes
                                   den Mulighed engang —
 Dog nej, det nytter ikke
                                   at bygge Luftkasteller.
 Det sikre, det er Husmandshuset.
                                   Vejen bliver trang.
 Mens Græsset gror, dør Horsemor.
                                   Du veed hvad Valget gælder.

Men vælger du at vente, Gudrun —
                                   ja, jeg kan forstå det,
 men så må du til Gengæld
                                   se at begribe mig,

Hun stansede forfærdet

sin Gråd, greb ham i Armen
og trak ham ned og tyssede:

»Men Dreng dog, er du gal?
hele Hotellet hører dig!«

»Hvad så? Er du fornærmet?

Hr. Archibald Campbell

*red ud ved Hanegal,
sang han, Dug drev i Græsset,
og Luften var sval!«*

Det lille Kammer fyldtes

og rungede af Sangen,
som Mørket gjorde vildere.

En arrig Klokke lød,
En råbte højt ved Siden af:

»Hold Mund, så er De sød!«
og en Opvarter stansede
udenfor på Gangen.

»Dær ser du!« hviskede Gudrun.

»Tys! jeg er ganske død.« —
Hun drog ham tæt ind til sig

igen og holdt ham fangen:
»Vær stille!« — »Ja!« — Han knugede
sin Kind mod hendes Skød.

Dog aldrig så snart

blev der stille rundt i Huset,
før han sprang op og snurrede
over Gulvet i en Ril.

Glas og Karaffer klirrede.

»Jeg tror du er beruset!«
 sa Gudrun. Sigurd hørte
 i Mørket hendes Smil.

Han stansede. »Beruset?
 Jeg er drukken! Ja, minsandten,
 sødt drukken som af Drue
 fra Neckar eller Rhin!«
 Så sprang han over Kufferten,
 stødte til Servanten
 og slængte sig med Albuen
 over Sofakanten,
 drog hende ned og hviskede
 med hendes Kind mod sin:
 »I år vil den jeg elsker,
 den jeg elsker, være min,
 Ildrosen, Flammeliljen
 vil springe ud i år,
 men Året er en Evighed —
 thi spørger jeg dig: Når?«

Hun kyssede hans Øjne:
 »Måske — måske til Sommer.«
 »Hvad mener du med Sommer?«
 »Når Rugen sætter Ax.«
 »Ja og Nattergalen klukker,
 og Frøen siger Kvax,
 og Storken går med Hænderne
 i sine Frakkelommer!
 Så tar jeg før Expressen
 til Sulitjelma strax.« —

Hun kyssede hans Øren:

»Når jeg får syet og sømmet
tolv Duge, tolv Par Lagen,
tolv ny af alle Slags.«

»Javist, når du får Messen
og Vett og Wessel rømmet
og kniptet Bort til syvogtyve
Særke og en Skok

unævnelige — « »Sigurd,
hvor mange er en Skok?»

»Det veed jeg ikke, men jeg veed,
at til en Husmandskone,
som bor i Ratting Åhus
og hedder Abelone,
er sex Par Lærreds, to Par uldne
overdådigt nok!«

Hun kneb ham i Øret

og kyssede hans Mund:

»Men Huset må dog ordnes,
tapetseres vel og males?»

»Javel, men det bestilles,
udføres og betales

i Løbet af en Måned

fra Dato. Næste Grund!«

»Og Far og Mor skal forberedes,
Sigurd. Der skal lysnes,
og der skal bydes Gæster,
og der skal købes Møbler,
og Sengeklær og Køkkentøj
og tusend andre Ting.« —

endnu et Stykke nærmere
                                   og tog om hendes Arm:
 »Ifald vi skulde undvære
                                   den forgyldte Karm,
 de syv Slags Vin, de otte
                                   Retter Mad — var det så farligt?«

»Slip mig!« sa hun. »Sigurd
                                   — jeg tror dog du forstår,
 Du veed selv, hvor håbløs
                                   min stakkels Længsel ledte,
 men jeg har sagt og syntes
                                   fra jeg var sejsten År,
 at dersom det utrolige
                                   vidunderlige skete,
 som nu er sket, at jeg blev smeltet,
                                   jeg, der var så hård,
 fandt En, fuldt værd at elske
                                   på gode og onde Kår —

Da skulde for Alverden
                                   min Jubel synges ud:
 Her ser I den jeg elsker,
                                   sødt er det at besejres!
 Slægt og Venner skulde samles
                                   og se mig glad stå Brud,
 med fuld Musik og mange Blomster
                                   skulde Festen fejres.

For Livets Friskhed vilde
                                   jeg bære Myrtekransen
 og for min Lykkes Løndom
                                   det lange hvide Slør,

og kom så med din lille Hånd,
                                   sådan, nu skal du høre,
 hvordan din Ven har tænkt sig
                                   en rigtig Bryllupsfest:

Når nu du har betænkt dig
                                   og så en Morgen mærker
 ind ad dit åbne Vindu
                                   Hyazinters søde Duft,
 og Solskin ind i Ansigtet,
                                   og ser en blå blå Luft,
 og hører Stæren fløjte
                                   og Himlen fuld af Lærker —
 så står du op, går hen til Bordet,
                                   og så skriver du:
 Hr. Sigurd Hjort i Jylland
                                   på Ratskovgård — Kom nu!

Så kommer jeg. Vi mødes.
                                   Måske der er en Fæрге,
 måske en rigtig Sejlbåd,
                                   på den går vi ombord
 og sejler over Havet
                                   til Rygens hvide Bjæрге,
 eller Island, eller Spanjeland,
                                   dog helst et Sted i Nord,
 hvor Rugen står og grønnes,
                                   og Bølgerne går blå,
 og vi er to små Spurve
                                   som ingen agter på.

Så tar vi smukt hinanden
                                   i Hænderne og følges

jeg vasker mig, du hænger
                                 din Kåbe og din Hat,
 hun ønsker os at sove godt
                                 og går. Så kan vi stænge,
 ingen i Verden aner,
                                 vi to har Bryllupsnat.

I Løn sover sammen
                                 vi lykkelige to,
 og så, når Solen skinner
                                 ind i vort Bryllupskammer,
 hvor smukt da at vaagne
                                 til ensom festlig Ro —
 ingen Brevbjærg på Bordet,
                                 ingen dumme Telegrammer,
 der klapper på Stationerne
                                 og fritter hvor vi bor
 med næsvis Lykønskning
                                 til Hjærtets tavse Lykke.
 End ikke Tanker, veed vi,
                                 kan spejde vore Spor,
 hvor vidt de så vil vejre,
                                 hvor dybt de saa vil dykke.

Se sådan synes jeg nu
                                 at den bør fejres, Festen,
 den Del, som er vi tos kun
                                 og kommer ingen ved.
 Først er jeg dog Menneske,
                                 dernæst et Samfundsled,
 først ofrer jeg til Livet,
                                 bagefter kommer Præsten.

Jeg ser på Skattens Mønt kun:

Til hvem skal her skattes
 Står Cæsars Præg i Malmet,
 gir jeg, fordi han gav.
 Så vidt som jeg værnes
 af det Samfund, hvor jeg sattes,
 bøjer jeg mig villig
 som Borger for dets Krav.

Og da vi to nu ikke blot
 i lønlig Fryd vil favnes,
 men kræver Lovens Borgmur
 om Hjemmets fælles Liv,
 har Loven Lov at kræve
 til Gengæld vore Navnes
 Indtegning under Ansvar
 som Husbond og Viv.

Gav vi da først i Løndom
 for hver sit Liv, sin Gud,
 hvad du er mig som Elsker,
 jeg dig som Elsket skyldig,
 lad så vort Forbund stadfæstes
 efter Lovens Bud!
 Vælg Præsten, vælg Borgmestren,
 begges Underskrift er gyldig.

Og du må samle Gæster,
 så mange som du vil,
 og du må holde Fester,
 så længe som du lyster.

og så de lumpne Kroner,
                   ifald hun får Barn!

Så sandelig, den Pige
                   som veed lidt hvad det gælder,
 hvor dyrt der tit bødes
                   for Jomfruærens Tab, —
 som ikke overrumples
                   og ikke tvinges heller,
 men hengir sig selvbevidst
                   inden Ægteskab
 som den der vil og vælger
                   og veed hvad hun vil,
 hun må elske, må tro på
                   den Mand hun gir sig til.

Og derfor er det netop
                   jeg ønsker og forlanger
 din Elskov netop sådan.«
                   »Og ellers ikke?«   »Nej.
 Jeg henter ikke Hustru
                   ad Hobens brede Vej,
 det blev mig kun et åbent Sår
                   af Tvivl og Angst og Anger.
 Hver Gang jeg red tilbage
                   over Mindets Buebro,
 vilde min Ganger snuble
                   i sine gyldne Sko.«

Han tav, gik hen til Vinduet.
                   I Lygtens matte Skær

lyste Sneen under Gangstiens
sorte Elmetrær.

Og der var længe stille
derinde. Sigurd hørte
kun Gudruns dybe Åndedrag.
Tungt gik hans eget Bryst.

Da raslede en Kjole,
en kølig Kind berørte
hans hede Kind. Han hørte
en kærlig alvorlig Røst:

»Og vil din Ganger snuble
over den stride Strøm —
før slår jeg i dens Guldsko
det sejstende Guldsøm.

Om også andre plejer
at tænke anderledes —
på to som trofast elsker
vil Gud vist ikke vredes.

Og hvem i Verden elsker
mer trofast end vi to?
Den stakkels vantro Thomas!
Han skal få Lov at tro.«

Han spurgte: »Må jeg tænde?
Jeg vilde gerne se
dit Ansigt, om det siger
det samme som din Stemme.

Kan din Mund ikke smile,
dine Øjne ikke le,
så vil jeg helst gå bort strax
og prøve på at glemme.«

Så tændte han, og løftede
Lyset op, og såe,
at hendes Læber sitrede,
og Øjnene var våde, —
men under Læbens Sitren
og Øjets Tårer lå
et kærligt Smil, et Solsmil,
og lyste overmåde.

SIGURD

Så står jeg da her under Midnat,
forladt og i Længsel påny,
Lys funkler herop gennem Mulmet,
fjærnt summer den sovende By.

Selv sover du sent nu iaften,
end brænder mit Kys din Mund,
din Hofte mindes min Krystning
i den ensomme Midnatsstund.

Du græder måske. Græd ikke,
ryst Tårernes Regn af din Kind!
Løft Blikket: Min luende Elskov
med Stjærnerne lyser derind.

Jeg mindes dit Kys og dit Favntag.
Se Stjærnerne, se hvor de ler:
Snart, snart skal vi kysses og favnes,
så aldrig vi glemmer det mer.

Sålænge vi lever, vil altid
med Legem og Sjæl vi ty
tæt sammen og stoltelig skænke
Sjæl, Legem, alt altid påny.

Så stolt og så frit og så fuldtud,
at vi, som os dødsdømte veed,
får følt i de fattige Timer
Al-Livets Udødelighed.

SIGURD

Her i Stuen, her ved Stolen,
stod du kun for et Par Timer
siden hos mig, og i Luften
blandes end i bløde Strimer

Duft af Blomsterne, jeg gav dig,
Lidenskab af Liljers Ånde,
vårlig Friskhed af Violer,
Elskovsfryd og Afskedsvåde.

Her i Kamret, her ved Karmen,
kom du kun for et Par Timer
siden til mig, og det suser
for mit Øre, synger, kimer

sælsomt end, som i det sidste
tungt hengivne, sorgfuldt søde
Kys, hvori vor Smerte lod sig
langsomt uden Ord forbløde.

Her, her har din Ånde bølget,
her, her har dit Pulsslag skælveth,
her, her har dit Bryst i Vemod
mægtigt imod mit sig hvælveth.

Og hvad blev der så: En Duft kun,
 kun et Åndepust i Luften,
 kun en Susen for mit Øre,
 kun en Svimlen af Fornuften?

Nej, langt mer dog, langt langt mere:
 Dig, dit Åndedrag jeg ånder,
 du, dit Pulsslag skælver i mig,
 din Sjæl dybt i min sig vander —

Dybt i min din Sjæl sig fryder:
 Vel har Mødets Blomst bedrøvet
 fældet sine fine Blade,
 men dog bliver Blomsterstøvet,

fanget ind til skjult Befrugtning,
 sammensmeltende med spæde
 Livskim til den næste Blomstrings
 duft- og farverige Glæde:

Sjæl har Sjæl i Løn bestøvet,
 Tanke sig i Tanke slynget,
 Vilje gydt sig ud i Vilje,
 styrket, klaret og forynget.

Og, skønt Elsket nu af Elsker
 ikke ses mer, ikke høres,
 ved hinanden, i hinanden
 er vi, lever vi og røres.

Og når næste Gang vi ses, du,
når jeg danser dig imøde,
råber til dig, griber, favner,
hvisker dig mit Sind, du søde,

Da skal dit og mit Livs Blomster,
sødt sambårne, sammen hæves
ildfuldt duftende, thi aldrig,
aldrig mødtes vi forgæves.

Luk op, du kære! Luk min Længsels Due
ind i din Stue!
Den hilser dig at Buret står i Lue,
kan ikke stænges.
Jeg længes efter dig, — jeg længes — længes —

Og glæder mig — til dig, du elskovsfulde,
mer end jeg skulde,
har hverken Plads til Frygt nu eller Kulde,
ikke til Tanker,
til Glæden kun, som i hvert Pulsslag banker.

Så stærk en Jubel volder næsten Klage.
Kun disse Dage,
nej, kun de Timer er endnu tilbage:
Da skal vi mødes,
og fra mit Halvliv jeg til Liv genfødes.

Se, Ordets Pileskud og Blikkets Lanser
i Luften stanser
for Glædens Guldbånd, der min Pande kranser.
Mit Arbejd hviler,
og min Bekymring, og ad alt jeg smiler.

Ja, selv ved Fjorden under Mørkningsvagten
 på Andejagten

kan Smilet bryde frem og tage Magten.

Nu, mens jeg skriver,
 nu er det der igen, det Smil — og bliver.

Thi Hjærtet jubler i mig som en Lærke:

Snart skal jeg mærke
 din Solkraft om mig, du min viljestærke
 stolte Veninde,
 du glade, modige, fribårne Kvinde!

Min varme Brud — min kloge Søsterlille —
 frisk som en Kilde. —

så let en Hånd — og Øjnene så milde —
 Munden, den rige,
 den løndomsfulde, den besynderlige —

Tæt ind til mig skal hun sig trøstig gemme —
 jeg skal fornemme

et Åndepust i Øret — og en Stemme, —
 og hendes søde

Kys på min Mund, svulmende mit imøde.

Og hendes Væsens Ild skal mig omhulle,
 styrke, fortrylle,

og jeg skal fylde mig med hendes Fylde:

Min er jo hendes,
 og vi to lever kun, når vi forbindes.

Så tænd for mig da, du min Lyst, min Smerte,
Lys i dit Hjærte,
den hellige Forventnings Alterkærte.

Min står i Lue:
Snart skal jeg Lys i Lys dit Åsyn skue!

GUDRUN

Du veed vist ikke hvor dybt jeg længes,
hvor fuldt jeg daglig påny dig kårer.
Ak, stundom tror jeg mit Bryst vil sprænges
af Elskovskvide og Lykketårer,
og Blødet svulmer i mine Årer,
hvergang jeg tænker: Snart er det Maj!
Hvad Savn jeg lider, hvor sødt det dårer,
hvor dybt jeg længes, det veed du ej.

Men heller ikke hvor Angsten knuger
mit stakkels Hjærte, såsnart jeg mindes,
kun et Par Dage, kun et Par Uger
skal være dine og din Venindes,
vi udfris bare for strax at bindes
i dobbelt Længsel og dobbelt Savn.
Det var jo Livet der skulde vindes!
Hvor kan jeg gå fra min Husbonds Favn?

Hvor kan vi skilles? Ak nej, jeg fatter
slet ikke Tanken, det gør jeg ikke:
Først helt hinandens, og så — så atter
de lange Nætter i Længsel ligge

og vågne fjærnt fra den kæres Blikke
og slås med Dagen alligevel!
Langt heller stjæle, langt heller tigge,
jeg vilde sørge mig rent ihjel.

Nej — spotter Folk det, skal de ha Skammen —
behold mig hos dig, og lad os lide
hvad Fattigfolk har at lide sammen,
og jeg skal arbejde, jeg skal slide,
for dygtig er jeg, det må du vide,
du selv er dygtig, du når nok frem,
og skiller Dagen: Ved Aftenstide
skal sødt vi mødes i vi tos Hjem.

SIGURD

Jeg tog dig helst under eget Tag:
Alt dette ejer vi to, Veninde! —
Og dog — dog skete det vel en Dag,
at en stod ensom igen derinde!
Hvad mægter Menneskehånd at binde,
som ikke brister i Dødens Hænder?
Koldt slukker evige Kræfters Vinde
hvert helligt Bål som vi Stakler tænder.

Livet og Døden! Et er de to,
Et i en Enhed, der aldrig brødes,
som det at visne med det at gro,
og det at skilles med det at mødes,
og først i Favntagets Jubel fødes
den bitre Ensomheds Pine siden.
Skal derfor Elskov og Liv forødes?
Nej, tag du Fryden, og trods du Kviden!

Når ikke Døden har skræmt din Hu
fra Elskovs Fare — hvor kan det mindre
da fylde dig med så mægtig Gru?
Lad ikke Fejghed vor Fest forhindre!
Idag skal flamme, inat skal tindre,
Elskovens Banner hejst over Borgen!
Og lad så Lynet vor Lykke splintre:
Kun Dåren lever sit Liv imorgen.

GUDRUN

Kære, jeg er lidt bange,
en lille bitte Smule —
Kunde jeg bare skjule
mit Hoved ved dit Bryst.

Ikke for dig, min egen,
men for — det ubekendte.
Kunde jeg bare vente
en lille Tid endnu —

Dog tror jeg, veed det næsten,
— det skal velsagtens være —
når først jeg ser dig, kære,
så tror jeg nok, jeg tør.

XIV

UDEN VIDNER

Majnattens lune Dæmring
                                  med Duft af Løv og Muld,
hvid Damp står over Engen,
                                  Sølvglans på grønne Marker,
hos Moderfåret sover
                                  små Lam med sølvhvid Uld,
på Toften står en Hest vågen,
                                  hrimmer svagt og sparker,
og Tøjrets Ringlen høres
                                  langt ud i lydhør Nat,
mens Kukmanden kukker
                                  og Nattergalen klukker
fra Dybet af det blomstrende
                                  drivhvide Slåenkrat.

Da dønner det bag Bakkerne,
                                  det buldrer gennem Skoven,
det braser igennem
                                  de tætte Bøgetrær:
Dampdragens Hvirvelånde
                                  med Gnisters Jag foroven,
Ildøjet lavt mod Jorden,
                                  og nærmere og nær:

Expressen. Jorden ryster,
                                   den blanke Stålvej skinner
 i rolig Bue fremad
                                   foran Lanterneflammen.

Vogn efter Vogn, tungt raslende.
                                   Så smælder Luften sammen
 i Rummet bag den sidste,
                                   og Bulderet forsvinder.

Der hviles i Kupeen,
                                   man snorker over Fyn.
 Kun een har åbnet Vinduet
                                   og står og ser lysvågen,
 hvor stolt Fuldmånen løfter
                                   sit Sølvskjold over Tågen
 og slår af Hegnets Dugdråber
                                   diamantblå Lyn,
 imens den lange Vognrækkes
                                   Lysstriber trækker
 sig ilsomt henad Marken snart
                                   og snart opad en Skrænt
 og smutter ned i Dale
                                   og løber hen ad Hækker,
 og hvide Længer lyser
                                   forunderlig bekendt
 i Dæmring mellem Haver,
                                   hvor han har aldrig vandret,
 og synes dog han husker
                                   den lille grønne Sti
 fra fordums lyse Nætter,
                                   men nu er alt forandret,
 og Toget larmer trodsigt
                                   ustanseligt forbi.

og følger Generalen
                                   til Stalden for at se,
 om Bertel nu har husket
                                   at ta den røde Tømme —
 og ber om Lov at køre selv —
                                   og veed, at alt er Drømme,
 urimelige Drømme.
                                   Det kan umuligt ske.

Så sidder hun på Bukken,
                                   festklædt, i sin hvide
 ny uldne Sommerkjole,
                                   og snakker til de små
 kulsorte Køreheste,
                                   der går for hidsigt på:
 »Så Mustafa, så Kora,
                                   sådan, det kan I lide!«
 Og Vejen strømmer under dem,
                                   Hjul ruller, Hovslag smælder,
 med Genlyd gennem Skoven.
                                   Det tror hun ikke heller.

De svinger gennem Hulvejen
                                   under Stavne Bakker
 med Støvet op omkring sig,
                                   så de kan knap få Været,
 men Luften bliver friskere
                                   på Farten over Kæret,
 og Generalen knapper
                                   de fire fem Lag Frakker
 og peger på de nyudsprungne
                                   unge Birketær:

. . . den Rankhed — og den Ynde —
                   den Duft — det Morgenskær!
 De minder ham . . . Hun undres:
                   Hvad er det dog han snakker? —
 Å det er sandt, en Drøm kun,
                   og ingen Umag værd.

Det buldrer under Hjulene —
                   Åen — Bjærgby Bro —
 det klapper henad Kongevejen —
                   brede Marker bølger —
 De røde Liner strammes
                   og slappes over to
 blanksorte Hesterygge,
                   og hendes Hænder følger
 med tilvant Varsomhed
                   hvet lille Op-og-Ned
 af de to Sortes Hoveder
                   og slipper ikke Tømmen.
 Men hele Tiden veed hun
                   så godt at det er Drømmen.

Og hører lisom langt fra
                   en sært bevæget Stemme,
 som taler om derhjemme
                   på Hejrelund — hvor tungt
 det er at blive gammel
                   og ensom og fornemme
 sit Hjærte inderst inde
                   endnu helt længselsungt,
 så tyveårig tørstigt —
                   og skulle gå dær værdig,

tykmavet, podagristisk
og Bedstefar og færdig.

Og ler og slår det hen i Skæmt,
om det nu er så slemt?
Elve Børn og treogtyve
Børnebørn! Hun veed
just ikke, om det rigtig
kan kaldes Ensomhed,
og smiler helt uskyldig
op i hans mørke Blikke —
men alting uvirkeligt
og fjærnt. Hun tror det ikke.

Så sidder hun (Gud veed, hvordan
hun kom der!) i Kupeen,
og Banevogterkonen
står ved den hvide Bom,
og Generalen kører bort
ad Søbygårdsalleen;
han sidder sammenfalden
og ser sig ikke om.

Og skyggeagtigt fremdukker
Minde efter Minde,
de vrider sig og danser,
de jamrer sig og ler,
men langt borte, lydløst.
Hvad vil de Skygger hende!
De løser sig i Tåge
og er der ikke mer.

Roskilde — Glostrup — Frederiksberg —
 Den sidste halve Vending
 ved Vodrofsvej — Spornettet — —
 Å Gud, hvad skal hun gøre!
 Nu stanser de. Der smældes
 med Togets tunge Døre.
 Dær er han! Dær står Sigurd
 og spejder, rød af Spænding.

Hvidklædt som hun, med Roser,
 et mægtigt dugsprængt Bundt,
 de sorte og de gyldne. —
 Nu møder hun hans Blikke.
 Så lykkelig han smiler
 og kommer. Et Sekund,
 så er han der. Og Gudrun?
 hvor gør det hende ondt,
 at han så dybt skal skuffes,
 men nej, hun kan jo ikke.

Idet hun ser ham for sig
 så stor og stærk, så — Mand!
 forfærdes hun og føler
 ham som en altfor fremmed
 sådan at overgi sig til,
 alene, langt fra Hjemmet,
 på Nåde og Unåde,
 som et erobret Land.

Han hilser skæmtende formelt
 og trykker med sin spanske
 Gran-Caballero-Bøjning
 et Kys på hendes Hanske,

griber hendes Rejsetaske,
                                 spør til Generalen,
 med Tungen kun, thi Blikket —!
                                 Hun modtar sin Buket
 og lugter skamfuld til den
                                 igennem Ventesalen,
 med nedslagne Øjne.
                                 Det bliver ikke let.

Hun kigger stjålent til ham.
                                 Når nu han får at vide —
 De går en Stund i Tavshed
                                 tæt ved hinandens Side
 igennem Fortovsstimlen.
                                 Igen som i en Drøm,
 nedsunket i, henrevet
                                 af Skæbnens dybe Strøm.

Hans Øjne kan hun mærke,
                                 de stråler, de er stærke,
 hun nødes til det søde
                                 farlige Møde,
 og mod sin Vilje fyldes hun
                                 af Glæde ved at se
 hvor lykkelig han længes.
                                 En uretfærdig Glæde,
 thi det han længtes efter,
                                 det tør jo ikke ske?
 Nej, nej. Hun skjuler Blikket,
                                 på Nippet til at græde —

Hun bider sig i Læberne
                                 og tvinger sig til Ro.

Han mærker endnu ingenting,
                                   tavse går de sammen.
 Først i Aborreparken
                                   ved den lille Bro
 over Grøften eller Bækken,
                                   som løber ud i Dammen,
 stanser han og fanger
                                   hendes Øjne: »Tak for Brevet!«
 Hun svarer ham, skælvende,
                                   men tvinger sig dertil:
 »Måske det dog var bedre,
                                   om det var ikke skrevet.«
 »Hvad mener du?!«   »Jeg veed
                                   ikke rigtig, om — jeg vil.«

Vantro ser han på hende.
                                   Langsomt: »Veed du ikke?«
 og hurtigt: »Gudrun, er det sandt!«
                                   Han bøjer sig fremover
 og forsker bange hendes Smil
                                   og hendes tvungne Blikke:
 Det er som Sjælen i dem
                                   er bortvendt eller sover.

Men er den bortvendt, ser han dog
                                   det er på ham den tænker,
 og sover den, veed han
                                   hvad Navn dens Drømme har,
 at det er hans. Det gælder kun
                                   at bryde drømte Lænker.
 Dog, Spørgsmål, Blik og Bønner,
                                   bestandig samme Svar,

og »Plag mig ikke, Sigurd!«

Det smerter ham, det krænker,
men det er Sandhed, ser han.

Hun har kun dette Svar.

I Øjeblikket. Nu, ja så —

De står på Bulevarden.

Han vinker ad en Drosje:

»Så kører vi en Tur

og taler sammen om det.«

Han kigger på sit Ur:

»En extra Drikkeskilling

til Manden her for Farten,

så når vi endnu Båden

til Helsingborg?« »Nej, nej!«

Hun griber ham i Armen, angst.

»Nu ja, vælg du så Vejen.«

Så slipper hun beroliget

og smiler lidt forlegen:

»Helst ud til Søndermarken.«

»Godt. — Kusk! Den længste Vej!«

De kører. Da de kommer

til Frederiksberg Allé,

kan Gudrun ikke tåle

at se ham sorgfuld. Kraften

til Modstand smelter. Hviskende:

»Hør — jeg vil måske.«

Han lysner, og hun lover

med Blus på Kind: »Iaften.«

De vender. »Til Stationen!«

Dær har hun sin Bagage.

Så holder de ved Målet,
                                   den brede Valbyport
 til Søndermarkens Midtallé.
                                   En Nattergal tytyller
 i Buskene bag Korups Have
                                   ved den grønne Dal.
 Fra Slotskasernen gjalder
                                   et lystigt Hornsignal,
 det gamle Springvand plasker,
                                   og disse Lyde fylder
 to urofyldte Hjærter
                                   med Minder som fortryller.
 De nærmer sig hinanden
                                   i Længsel efter Fred,
 men stanser: Ikke længer!
                                   og viger — hver sin Led.

Thi det var Kamp de kom for.
                                   Og mens de går dær sammen,
 hen over brede Grønninger,
                                   i viftende Alleer
 — kun ikke Midtalleen,
                                   kun ikke dem ved Dammen —
 strider de den gamle Strid
                                   påny med nye Veer.
 Thi hvergang Sigurd kræver
                                   klart Svar, et Enten Eller,
 står Gudrun dær og slipper
                                   det ene Valg og bæver
 ved Synet af det andet.
                                   Det tør hun ikke heller.

Så tar jeg strax til Vardø.« —
 Ny Hulken. Højlydt Gråd.

Han ringer på Hotelkarlen:
 »Vær så god at bringe
 mit Tøj til Jyllandstoget
 syv femogtyve!« »Vel.«
 »Såsnart jeg nu får pakket
 min Kuffert, skal jeg ringe.
 Og hør, vil De bestille
 min Regning strax?« »Javel.«

Så gir han sig til Pakningen,
 løfter først den lette
 snehvide Brudgomsskjorte,
 glatter en krøllet Flig
 omhyggeligt og langsomt,
 og lægger alt tilrette,
 stille, som man klæder
 i Jordelin et Lig,

Så lukker han og låser,
 alt hårdnakket uden
 et Blik hen efter Gudrun,
 men skønt han intet ser,
 veed han dog hun står nu
 med Panden imod Ruden,
 og hører at hun ånder dybt
 og ikke græder mer.

Nu ja — så meget bedre,
 så kan de skilles roligt.

Ønsker han at se hende
                                   tiere? Med slap
 Forundring over Tanken,
                                   at det er næppe troligt,
 rækker han op efter
                                   den elektriske Knap.

Da står hun dær bag ved ham
                                   og griber ham om Armen
 og stanser den. Han ryster hende
                                   ublidt af. Nu kom
 hun vel for nye Kunster!
                                   Og hæftigt vågner Harmen:
 »Nej Tak, min Pige, den Tur
                                   tar jeg dog nødvendig om!«

»Jeg ber dig om Forladelse,
                                   Sigurd, du har Grund til
 at være vred, det veed jeg.
                                   Tilgiv alligevel
 din egen lille Pige.
                                   Det har du også Grund til.
 Og hvis du ikke gør det,
                                   vil jeg græde mig ihjel.«

Han ser på hendes Øjne,
                                   som atter løber fulde
 af store blanke Tårer.
                                   Han ser på hendes Mund,
 der smiler så bedrøvet.

Han ser en Tåre rulle
ned i den ene Mundvig.

Og smeltet er hans Kulde,
bortviftet er hans Vrede,
han mindes een Ting kun:
Han elsker og tilgir,
med eller uden Grund.

Hun ser hans Udtryk skifte
og lysner straks en Smule:
»Du rejser ikke, Sigurd, vel?
Kan du vel tænke på
at rejse langt bort fra mig?
Hvor skulde jeg da skjule
mit lille stakkels Hoved?
det kan du nok forstå?«

Da stamper han i Gulvet
og svarer kort: »Jeg må.«

»Nej,« siger hun, »du må ikke —
for der er en Færge,
som venter for at føre
os over Havet ud
til Spanien eller Sverig
eller Rygens hvide Bjærge.
Når har du hørt en Brudgom,
som rejste fra sin Brud?«

Han smiler, og hun retter
sig op og ånder friere.

»Nej, ti nu, Gudrun!« ber han.
»Jeg tror dig ikke tiere.«

og støvfri Vej og blankt Løv
og gylden Lindeduft.

De sidder med hinanden
i Hænderne og skælver
i deres Hjærter lønligt
for Kærlighedens Gåde,
mens Smil danser ud og ind
i Øjnene som Elver,
og Ord springer let
over Læberne som kåde
små Børn der leger Fange.
Men deres Hjærter skælver.

De titter fra Kalesjen
i den ny Taxameter.
Snart mener de, at Kusken
bestemt er Dukken Peter,
så stiv som han sidder
dær i sin Voxdugs Frakke,
og når man trykker på ham,
måske han så kan snakke —

Snart synes de, de sidder
i Skuret ved det lille
Skovhus i Æventyret
og venter grusom spændt
på Hexen, om hun kommer.
De veed, det går dem ilde,
hvis ikke de får Hexen
skubbet ind og stegt og brændt —

Og han har glemt at drikke.

Nu hæver han sit tykke
vinløvomvundne Bæger
højt i den klare Luft
og viser hende Vinens
opalgrøngyldne Skygge
og drømmer to Sekunder
i Drueblodets Duft —
Så ser han ned og fylder
langsomt sin Sjæl med hendes,
som Morgenluften langsomt
af Lyset gennemskinnes.

Hidtil var alting ligefrem.

Alverden måtte se
dem køre sammen, tale sammen,
købe Blomster, spise —
De var jo to Forloveder,
den gode gamle Vise.
Men hørte man dens Omkvæd —
ak, Odin, Vil og Ve!

Sæt nu, at Fætter Løjtnant
og Onkel Kammerherre
og Farbror Konferensråd
og Morbror endnu værre,
Kusine Sladdertaske
og Tante Huspostil
tilfældigvis går Aftentur
ad Kvæsthusbroen til

og ser dem sammen gå ombord
                                   med Kufferter og dampe
 ud over Sommersøen
                                   mod en udlændisk Kyst!
 Ak hvilken Bedemandighed,
                                   og hvilken dydig Krampe,
 og hvilken Kværn af Galde
                                   til Styrkelse og Trøst!

Der ymtes unægtelig
                                   i Dyreslægten om
 at Kammerherreinden,
                                   den naadige Fru Thora,
 i sin Tid, dengang Dyre
                                   var Volontør kun, kom
 i sælsom Hast for Altret —
                                   periculum in mora —
 Men Et er en Forglemmelse,
                                   et Andet planlagt Synd.
 Nu præker hun som Moder
                                   til fjorten smukke Poder
 Askesens Evangelium
                                   med Værdighed og Fynd.

Og gamle Konferensråd
                                   Antonius A. Hjort?
 Kendt i mindre Gader
                                   som Mand af milde Lader —
 dog hvem vil derfor dømme
                                   en gammel Ungkarl hårdt?

Men to så ganske unge,
                                   bevare Gud min Tunge,

og to, som snart skal giftes:

Den Frækhed, ud af Landet!
Enhver vil strax forstå det
som noget ganske andet —

Alvorlig talt: De bryder
sig Pokker om, hvad Mening
den eller den kan hævde
om det som de nu gør.
Selv har de tænkt og talt derom,
selv veed de, vil og tør.
Men dog må ingen vide
den lønlige Forening,
thi det er netop dette
»i Løn«, der gør det smukt.
Og derfor slår de Glasset ned
foran sig, da de kører,
thi Ruderne har Øjne,
og Portene har Øre,
og Landet Uset, Uhørt
er Mål for deres Flugt.

Så holder de ved Bolværket,
dær hvor *Sassnitz* ligger,
og Gudrun stiger opad
den smalle Landgang strax,
udvendig uangribelig,
så let, så damesikker,
som gjaldt det kun en Rejse
af ganske daglig Slags —
men i sit Hjærte Kylling-Kluk,
der tror Alverden falder.

rødt Slips med Diamantnål
 og bred Signetrubin,
 men, som nok Sigurd vidste,
 mer værd end blot et Grin:
 Repræsentant på Rejsen
 for *Geld, Blut und Eisen*.
 Det gør i mer end Skjorter,
 Maskiner, Malm og Vin,
 det Firma — spekulerer
 med pæn Procent tillige
 som Hovedaktionær er
 i Driften »Danmarks Rige.« —

Og så med Et, så buldrer
 en Vognfuld messingslagne
 uhyre Rejsekufferter
 med grevelige Kroner
 i Firsping op langs Bolværket.
 Alle Broens Joner
 samler sig omkring dem
 højtideligt betagne,
 men splittes af et Fuldblodsspand,
 som danser frem og stanser
 nøjagtigt ud for Landgangen,
 kun på Kuskens Ord.
 Og med en velkendt Gardeløjtnant
 under Armen svanser
 en pelsklædt lille halvgammel
 Skind-og-Ben ombord,
 mens Andagten drukner
 i Grin: »Gud fri og frelse —«
 »Hvor hun er skær i Kødet!«
 »Den stakkels unge Brud!«

»Hov, Tjener, det er Brudgommen,
   som har Brug for Pelse!«

»Var det Grev Væk-med-Særken?
   Han såe sgu gnaven ud.«

Et Brøl, og Skibet skælver,
   det syder under Skruen,
 de klare Vande skilles
   foran den skarpe Stavn.

Sigurd går nedenunder
   og melder sig hos »Fruen«;
 »Klart Skib, alt vel!« — Så sejler
   de ud fra København.

Kastelsvoldens Skrænter
   løfter sig med hvide
 blomsterfyldte Tjørne
   under gamle Elmetrær,
 og Kristianshavn og Sixtus
   på Havnens søndre Side
 med glatte grønne Volde
   i roligt Aftenskær.

Og Tårnet med Kongekronen
   over Flådens Leje
 gror som en malmgrøn Lilje
   op i den gyldne Luft:
 Synker fra den, måske,
   den søde Sommerduft,
 som bølger blødt omkring dem
   på Havnens blanke Veje?

Lystbåde driver langsomt
                                   for store hvide Sejl.
 En sort Kutter doubles
                                   med Klyver, Fok og Jager
 og Papegøje sælsomt
                                   i Dybets bleggrå Spejl
 til en uhyre Sommerfugl.

                                  Men Kystbåde drager
 med lysklædte Damer
                                   i Flokkevis ombord;
 fra Malmøfærgen møder
                                   et Hornorkesters Toner,
 og fra et mindre Dampskib
                                   et Sangforeningskor.
 Så svinger *Sassnitz* ud i Drogden
                                   østen om Tre kroner.

De sejler ned langs Saltholm.
                                   På flade grønne Næsser
 går Hundreder af røde Kør
                                   i Åftensol og græsser.
 I Dragør flammer Ruderne,
                                   skinner de hvide Mure.
 En spiller på Harmonika;
                                   det lyder hjemligt smukt
 til Skibet, hvor det drager
                                   sit Kølvands hvide Fure
 med Bølgers blanke Kile
                                   ud over Køge Bugt.

Men Damen i den udskårne
   røde Silkekjole
 har med sin Sekelvender
   just udsøgt sig en Plads
 og ladt en Steward hente
   Bord derop og Stole;
 nu fniser de og snakker højt
   ved deres Whiskyglas.

Og udstrakt i en Flugtstol
   på Agterdækket ligger
 den lykkelige Brudgom,
   Løjtnant Grev Stjerne, drukken.
 Nu får han just den anden
   Flaske Champagne stukken
 på Is ved Siden af sig,
   og skænker op og drikker.

Og Sigurd ser på Gudrun
   og læser hendes Tanker
 og fører hende forud;
   dær, i den høje Stavn,
 sætter de sig sammen
   på Skibets tunge Anker,
 han kysser hendes Hænder,
   hun hvisker angst hans Navn.

»Min lille Pige,« siger han,
   »jeg forstår du vredes
 og væmmes ved den Tanke.
   Nej, se nu på din Ven.

Og husk, det gælder ikke Hvad,
men Hvorfor' og Hvorledes,
tænk på, hvem du og jeg er,
og bliv så glad igen!«

Så klynger hun sig til ham
og knuger hæftigt Kinden
ind til hans Bryst og sukker:
»Å, du må aldrig dø!« —
De knuste Vande klinger,
halvvågen hvisker Vinden,
mens Skibets Jærnstavn kløver
den sommerhvide Sø.

Majsolskin, åbent Vindu,
let viftende Gardiner,
hvis Klarhed gennemstrømmes
af Duften af Jasminer.

Tæt op mod Ruden gynger
de grønne Humleranker,
og Solskinspletter sitrer
på Gulvets hvide Planker.

I Spejlet med den brede
forgyldte Snørkelramme
spejles Kastanjetræets
mosgroede brune Stamme.

Og Træets gyldentgrønne
Løvhvelving skygger inde
i æventyrlig Dybde
bag Glarets lette Hinde,

så Himmelsengen står just
her under Kroens lave
grå Bjælkeloft, som stod den
i Paradisets Have —

uredt endnu, thi Eva
er først for nylig vandret
på Morgentur, og alting
ligger helt uforandret,

indtil et kniplingskantet
hvidt noget dær på Tæppet,
henkastet af den Skønne,
da Håret vel var kreppet. ---

En Humlebi sumsummer
vildt mod den blanke Rude.
Men Sommerfuglen, se da,
på Sengens Hovedpude!

Den ruller ud sin Snabel.
Hvad søger den for Sødhed?
Der ses kun tvende Nakkers
Aftryk i Pudens Blødhed.

De flammerøde Vinger
så henrykt sig bevæger,
som sad den og drak Honning,
dybt skjult i Liljens Bæger —

til langsomt den sig løfter
og tumler som beruset
ud af det åbne Vindu
og blæser bort langs Huset —

SIGURD

Tre Nætter og Dage som vore tre
er et Liv i Lidelse værd:
Den Lykke, den Lykke at vågne
og finde sin Ven så nær!

Jeg vågnede først en Morgen,
men holdt min Længsel i Tømme
og lod dig blunde; du lå så smukt
og smilte svagt i Drømme.

GUDRUN

Og jeg var bange, det var kun en Drøm,
dengang du vakte mig blidt;
du kyssede mig på Munden,
jeg drømte den Drøm så tit,
og vovede endnu ikke —
(hvis Kysset nu havde løjet!)
men såe lige op i dit leende Blik,
dengang jeg åbnede Øjet.

SIGURD

Så Morgenbadet. Jeg piskede og slog
 min Krop med det kolde Vand,
 stolt af de stærke Muskler,
 og stolt, fordi jeg var Mand.

Det luftede frisk fra Havet,
 og Stære fløjtede i Linden.
 Du lå og tittede til mig og lo
 med Håret løst ned om Kinden.

GUDRUN

Hvor var du dog morsom i din Triumf,
 fordi jeg var — lidt træt.
 Du dansede hen over Gulvet
 med indianske Spjæt.

Og jeg lå dær så rolig
 og såe dig nøgen. Kære,
 jeg syntes slet ikke det var sært:
 Hvordan kunde det dog være?

SIGURD

Så sandt En elsker af al sin Hu,
 vil En kende sin Elskedes Sjæl
 og kende sin Elskedes Legem
 fra Isse til Hæl

og selv ses utilhyllet,
 så stolt En er skabt og så usel:
 Jeg veed ikke dybere Menneskefryd,
 den smiler ad Frygt og Blusel.

GUDRUN

O ja, den lyksalige Morgenstund!
 Dær gik vi og klædte os på
 og talte fortroligt sammen
 og lo ad alt hvad vi såe,
                   og ingen i Verden anede,
                   at du havde delt mit Leje —
 Dog var det, som om vi tusende År
 havde vandret de samme Veje.

SIGURD

Intet var fremmed, skønt alt var nyt.
 Hvor var du dog yndig at se:
 Du sad dær i Særk og Skørt kun
 og drak din Te.
                   Ned over den runde Skulder
                   gled Særkens kniplede Linning;
                   jeg brændte min Munds røde Tegn i
   din Skulder
                   og svalte det mod min Tinding.

GUDRUN

Og endnu Dagen derefter såes
 dit Elskovstegn på min Hud.
 Jeg husker du stod lidt fra mig
 og såe så lykkelig ud.
                   Du gjorde din lille Pige
                   så glad med din Glæde —
                   din Hustru, skønt hverken Far eller Mor
                   ved Bryllupet var tilstede.

SIGURD

Vi to hører sammen i Liv og Død,
helligt viede uden Ord.

Kun Hjærte talte til Hjærte:

Jeg elsker, jeg tror.

Mig valgte du fremfor alle,
fremfor dine kære hjemme.

Du gav dig tillidsfuldt i min Hånd,
det skal jeg aldrig glemme.

GUDRUN

Jeg gav mig tillidsfuld i din Hånd,
opfyldte din stærke Bøn.

Vi holdt vores eget lille
Bryllup i Løn.

Du er min Husbond og Herre,
jeg veed, du vil ikke svige,
men være trofast og god imod
din Hustru, din lille Pige.

Her ligger jeg lysvågen
den tvelyse Tid,
mens Træerne står sorte
og Himmelbuen hvid:
Der tindrer kun en tågesløret Stærne.
Jeg ånder dybt og roligt
den dugmilde Vind,
Natsommerfugle flyver
lydløst ud og ind,
og Vagtelkongen skræpper i det fjærne.

Dog ej de Lys og Lyde,
mens Nattens Timer led,
et andet holdt mig vågen,
et Syn jeg ene veed.
Jeg ligger her og mindes kun — og mindes.
Jeg ser det, som jeg såe det
med disse Øjne her,
Lyset af dit Legem,
din Huds gyldne Skær:
Min Sjæls grå Nat af Guldglans gennemskinner.

Det var vor første Morgen,
 jeg bad dig den Bøn:
 Vis mig al din Skønhed,
 jeg veed at du er skøn,
 Bud bragte mig min Hånd og mine Læber.
 Da flammed dine Kinder:
 Du veed, jeg er din —
 Du løsned og lod falde
 det sidste lette Lin.
 Hint Ord forstod jeg nu, at Skønhed dræber.

Ikke Blomst, ikke Stjerne —
 nej Lue, Lyn og Lyn,
 og Helligdom og Angest,
 og tåreblændet Syn —
 og Himmeriges Klokker til at kime.
 Jeg skjælv før for Skønhed,
 det høje Svejtserslands,
 Urirothstock ved Midnat
 i Dis og Måneglans —
 men dybere dog nu i denne Time.

Så magtfuld en Ynde,
 så rig Harmoni,
 så guddomstryg, så livsfyldt
 en Hvile var deri,
 i Åndedraget, Skikkelsen og Løden,
 at som jeg stod stirrende,
 syntes jeg at nå,
 hvad før jeg kun aned,
 fuldkommen at forstå
 hver lønlig Lov for Livet og for Døden.

Da lo' mit Mands-Hjærte,
 jeg dristede mig til
 at følge disse Farvers
 og Formers Sammenspil
 (som end jeg med min Tanke dem følger)
 fra Fodens Brobue,
 den stærke smalle Vrist,
 ad Benets hvide Bjærgsti
 over Knæets Klippekvist,
 og så (Triumf!) Hofternes Højlåndsølger!

Hvor svulmer de pragtfuldt,
 hvor sænker de sig blidt!
 Ned mod den åbne Slette
 vandrer mit Blik tit
 langs Åerne, de stride blå Floder.
 Men blødt i Nord bølger
 to Høje værd at se,
 på deres Toppe knejser
 i nyfalden Sne
 Brystvorternes små brune Pagoder.

Dær er det sødt at hvile
 og spejde længer ud,
 over de runde Skuldre,
 hvis glat spændte Hud
 lig månelyse Rimvange glitrer —
 sødt, men uroligt,
 thi under den bløde Barm
 lyder Floders eller Flammers
 underjordiske Larm:
 De små Pagoder løfter sig og sitrer.

Om Hagens stejle Kridtklint —
din Kind — og din Mund,
den blodrødt blomsterfyldte
duftende Rosenlund —
det solblå dybe Hav i dine Øjne —
var tusend Ting at sige
og tusend Timers Sang
at synge for den salige,
der såe alt hin Gang,
før tusende Sekunder var fløjne.

Og så de vidt adskilte
tre Krat kulblankt Hår,
hvis dunkle Vellystlunde
på Hudens Guldgrund står —
og så din Arm, den myge Elskovsslynge —
men hvis jeg skulde synge
hver Sang som du gav,
kom jeg til at træde
med Sang ned i min Grav
og ligge dær i tusend År og synge!

Og glemte jeg end min Barndoms Hus,
og Legene dær, og min Fars grå Hår,
og det sidste Kys lille Mor mig gav,
og den Dag de grov hendes Grav:

Den Nat, den glemmer jeg aldrig,
da nøgen jeg lå i din nøgne Favn,
i et fremmed Hus, i et fremmed Land:

Den Nat, da jeg blev din Mand.

Og glemte jeg Bruset af Hav mod Strand,
og Stormvindens Larm i en Løvfaldsskov,
og min Vens vilde Gråd ved sin Hustrus Lig,
og den sårede Regnspones Skrig:

Din Klage glemmer jeg aldrig,
da favnende dig, fast favnet af dig,
for første Gang jeg som Elsker brød
dit lukkede Jomfruskød.

Hvor skjælv da mit Hjærte af Ynk og Skam,
min Vilje forvirredes af din Ve —
men så glemmer jeg aldrig den søde Stund,
da du løftede mod mig din Mund.

Og atter drog du mig til dig —
min Hånd om din Skulder, din Arm om min Hals,
min Kind på dit Bryst, og dit Hjærtes Lyd:

O dybe Fortroligheds Fryd!

Og siden (vi lå nu i hver sin Seng)
jeg fandt over Lagnet frem din Hånd,
og vi kom til at le, snakked så småt —
å Gud, hvor vi havde det godt!

Hvad talte vi om den Nat mon?
Jeg husker dit Åsyn, vendt imod mit,
og din sagte Røst, og det at vi lo:

I Verden var kun vi to.

Endnu var det Nat, ja den samme Nat,
med Vinduet åbent stod vi og såe
et folketomt Torv i en fremmed By —
Det var Nat, men nær under Gry.

Du sænkede Panden og smilte,
et næsten umærkeligt Gådesmil,
et Regnbuesmil: Over Buen red
hver Længsel, mit Hjærte veed.

Nu hvisker jeg til dig. Læg dit Øre
tæt til min Mund, ifald du vil høre
din Elskers Røst:

Jeg længes efter, med Længsel jeg mindes
min Elskerindes
yndige Bryst —
begge de søde små frygtsomme Bryster,
der yndefuldt går hinanden imøde,
Søster der mødes med Søster.

Og sødere to vil aldrig findes.
Med Længsel jeg mindes.

Mine Hænder længes hver efter sit,
at føle dem svulme og falde blidt.

Mine Øjne længes efter at følge
hver Linjesænkning og Linjebølge,
de længes efter den blomsterbløde
Hvidhed rundt om det rosenrøde.

Og mine Læber har Længselsdrømme
om Kys der glider, som Måger glider
på dybe Strømme,
op og ned over Bølgesider.

Og mit Øre længes. Længe vilde
det undrende, højtidsfuldt betaget,
under Brystet lytte til Hjerteslaget,
Lyden af Livets Kilde.

Vidunderligst Lyd af alt jeg veed:
Lad Ånder frydes ved Sfærers Klang,
jeg lytter helst i al Evighed
til dit Hjertes magtfulde Tryllesang.

Jeg går og tænker på ifjor, den Dag
jeg fulgte dig til Badet:

Uklar Frygt,
fjærnt Håb drog Ånde med dit Åndedrag.
Din Kjole flagred: Kom! den suste: Flygt!
Du bøjede min Skæbne med dit Knæ.

Så holdt jeg Vagt,
                                mens ved et styrtet Træ
langt borte på den gule Strand du stod
i Blæst og Sol og løsned med din Hånd
et efter et de lette Klædebon
og lod dem falde for din Fod.

Langt borte, som en Dukke, knap så høj
som Tommelise. Dukesærken fløj
og blæste lystigt om din spæde Krop.
Så løftede du begge Arme op,
et Kast: helt nøgen på den åbne Kyst.
Jeg skimtede dit Skød, dit delte Bryst,
så løb du ned i Vandet.

Ak, det Bad!

Jeg søgte Solens Blik med Had,
fordi den såe dig; pisked med et Siv
det Hav, som favnede dit Liv. — —

Nu har jeg favnet dig mer bølgetæt
 end Bølgen selv, og Solen tvang jeg til
 at lyse for mig, mens jeg såe mig mæt
 på Farvers og på Formers Sammenspil.

Som du først min, sådan har jeg en Dag
 bøjet din Skæbne. Al din Lyst jeg nød,
 og dagligdags blev mig dit Åndedrag —
 så dagligdags som Liv og Død.

Og som du går her hos mig, sommerført,
 suser og flagrer Kjolen ikke nu
 med Løndom mer, thi jeg har set og rørt
 og kender hver en Plet —

men, græder du?

O du, hvem glad jeg gav alt mit i Vold,
 du, af hvis Liv jeg suger Liv og gror!
 Lokked dit Legems Løndom mig ifjor:
 Klædt eller nøgent er det hundredfold
 så gådefuldt just nu, da Sløret faldt,
 og jeg har set og kender alt.

Det er en Kornmark, Blæsten blæser i,
 de lette Stemninger. Jeg såe det skjalt,
 greb Stormens Tone, da den jog forbi.

Dit Legem er et Himmelhvalv,
 fyldt med dit Væsens Lys fra Pol til Pol,
 din Sjæls blå Stjærneskær, dens gyldne Sol.

Det er en Verden; du bevæger den.
Den vandrer i din Viljes Bånd.
Og jeg, kun jeg af Mænd!

O giv igen den Verden i min Hånd!
O Gåde nok at grunde på:
Først — den er til. Dernæst — den skal forgå.

SIGURD

Min Hu var en ensom og vildsom
længselsfuldt flygtende Fugl,
dens Venner hed Stormvind og Stjerne,
en drivende Sky var dens Skjul.

For Menneskers Hænder skjalv den
halv mer end for Bur eller Bånd —
Da fløj den med fuld Godvilje
trygt ned på din udstrakte Hånd.

Den rysted sin Rovfuglevinge,
dens funklende Blik du forstod;
du gav den at æde — dit Hjærte!
du gav den at drikke — dit Blod!

Du gav mig dit kraftfulde Hjærte,
det løste den flygtendes Ban,
og se, for min Elskede står jeg,
helt Menneske — frigjort — Mand!

XV

EN FRISTELSE?

Vindstødet hvirvlede raslende
                    Aviser ned og vendte
med Smæld de tunge Sider
                    i en Regnskabsfoliant.
Han så op. Over Havens Trær
                    og Engens Ungkvæg rendte
en Skys mørke Skygge
                    med skarpt afskåren Kant.
Det fløj med Papirer
                    på Bordet, hvor han skrev,
det ruskede i Vinduet.
                    Så lukkede han Bogen,
satte Tændstikstativet
                    på sit halvfuldendte Brev
og stod en Stund i Tanker
                    og holdt på Vindueskrogen,
imens han så hvor Bygen
                    i bratte Hvirvelkast
gik videre på Fjorden.
                    Der lå en Fiskerjolle;
først blev Storsejlet strøget,
                    så tog han sin Mast.

Jeg lever i den frieste,
den lykkeligste Kraft,
indpodet dybt i Livets Træ,
og fyldt med Stammens Saft.

Alt hvad jeg prøver lykkes,
fuldt våbenføre danser
ny Planer ud af Mørket
etsteds og stiller op
og rykker ud til Arbejd
i kraftig sluttet Trop.

Jeg har en Sol til Hjærte
og Sang i mine Sanser,
jeg mærker Duft omkring mig
bestandig hvor jeg går;
så sød som tusend Somre
var Duften af dit Hår.

Og går jeg ud af Vejen
op gennem Byen, stanser
selv Børnene i Legen
og smiler op, som om
det strax var Sol og Måne
og Æventyr der kom.

Mænd blegner, Kvinder blusser,
når de møder mine Blikke,

med andet Liv. med dit Liv —
 til alt Livs Undergang.

Dit Liv, mit Liv? — Jeg taler —
 Hvad mener mine Ord?
 Tænker — Hvad er Tanker?
 Er — Hvad er at være?
 Ak du, vi veed jo intet.
 Vor Ensomhed er stor,
 og vi er små, og Mørket
 er tit så tungt at bære.

Hver går for sig og fryser
 og leder efter en
 at varme sig en Smule hos
 og følges med og kalde:
 »Du kære, Kød af mit Kød,
 og Ben af mine Ben,
 kom ind til mig i Mørket,
 som er omkring os alle!«

Men sker det så, der mødes
 engang to kolde Hænder
 trods Mørket. i et angstfuldt Greb,
 og holder kærligt fast,
 så er det som om Mørkets
 uhyre Kuppel brast.
 Måske kun to små Hjærter
 små Alterlys, der brænder -
 de skimter eller tror dog
 de skimter Livets Veje

ud imod Evigheden,
                                 hvis Krone de skal eje.

Dær gik nu jeg og søgte,
                                 så længe jeg kan mindes;
 fra da jeg lå i Mors Arm
                                 og drak af hendes Bryst,
 var jeg en ensom Vandrer,
                                 hjemløs fra Vest til Øst.

Thi strax da Klædér skilte
                                 mit Barnebryst fra hendes,
 gik Sjæl og Legem hver sin Vej
                                 og søgte hver sin Trøst,
 mens jeg troede, trøstesløs:
                                 Min Trøst skal aldrig findes.

Og spildt blindt hen, unyttig
                                 var al min delte Søgen,
 til du fik kaldt dem sammen
                                 i Mørket med din Røst
 og favnede dem sammen,
                                 tog mig, Sjæl, Legem, nogen
 i nogen Favn. Da fandt jeg
                                 den samme søde Trøst,
 som da jeg lå i Mors Arm
                                 og drak af hendes Bryst.

Jeg famler med de Tanker,
                                 jeg fusker med de Ord —
 men du, som er Kvinde,
                                 forstår nok at finde

»Jeg ber, Hr. Etatsråd.«

»Tillader De?« »Jeg hører.«

»Jeg taler som den ældre,

der har en vis Erfaring.

De var forelsket altså.

Vi veed hvad det betyder.

Det syder, det bryder

så Satans i Ens Krop,

men — når så Låget løftes

af disse Hexegryder,

og Dampen slippes — Hva'! Ja,

så hører det sgu op

så pø am pø og af sig selv

med Presset og Spektaklet.

Det kalder Fruentimmer

Kærlighedsmiraklet.«

Her tav han og fæstede

sit kloge Købmandsblik

skarpt forskende på Sigurd:

»Hvad mener De?« »Det passer

utvivlsomt på de fleste.«

»Det passer på en Prik.

Så sover man sin Rus ud.

Ungdommens Afskedsdrik

er tømt, og Skuden fragtet

til større Handelspladser.

En Mand står i Lukafet,

gør roligt sit Bestik.

Og hvis jeg ikke fejler,

står De, Hr. Hjort, nu dær.

Dampen er af Gryden,
 De veed, hvad den var værd,
 ikke sandt? De kan undvære
 Ægteskabsbevilling
 og modtar den Dem tilbudte
 velfortjente Stilling?»

»Jeg takker Etatsråden,«
 svarte Sigurd rolig,
 »men er så fri at holde mig
 nøjagtig til mit Svar
 på nøjagtig samme Tilbud
 sidstledne Februar.«

Den gamle gloede: »Hør nu,
 De viser en utrolig
 stiv Stædighed, min bedste!«
 »Undskyld, mit Navn er Hjort,
 og jeg kan selv bedst dømme
 de Ting,« sa Sigurd kort.

»De er lidt studs — Hr. Hjort!
 Men altså: Wendrichs Bolig,
 hans Arbejd, Løn og Titel,
 Skovløber, Grøftegraver?« —
 Jens Bjerger skød foragtelig
 sin Underlæbe frem:
 »Det er en snæver Fremtidsvej,
 De dær går hen og laver.«
 »Den gir mig de to Ting jeg vil,
 et Arbejd og et Hjem.«

»Unægtelig. Jeg synes dog,
at det var værd at drøfte —«

Hjort afbrød ham uhøfligt:

»Står De ved Deres Løfte?«

»Man kalder mig Etatsråd.

Selvfølgelig, det gør jeg,

hvis De tør —« »Hr. Etatsråd,

det både vil og tør jeg.«

Etatsråd Bjerge rejste sig:

»De angrer det en Dag.

Men som De selv har antydet,

det blir Deres Sag.«

Han smilte: »Jeg beundrer

sgu denne Viljestyrke —

ifald det da er Viljen,

som viser sig så stærk —

men må desmer beklage

at De gør det at dyrke

den ægteskabelige Mark

til Deres Mandomsværk.«

Han smilte atter: »De, som

dog har så klart et Hode,

så skarp en Tænkeevne,

har De nu brugt den, mon?

Men altså, det er afgjort.

Man tør jo nok formode,

at Pigen er fortryllende?«

Et Gran af Spydskhed kun,
men Sigurds Tinding svulmede.

Han udbrød stolt: »Behager
Etatsråden at nævne

Frøken Dyre med Respekt!
Og tør jeg be Dem huske
at i private Sager
er min private Mening
den eneste af Vægt!«

Et Glimt af Lune lyste

i den barske gamle Herres
barske Blik, idet han

til Afsked målte Hjort:
»Det skal jeg. Og skal huske
de Ting, hvor ikke Deres,
men min Vilje afgør.«
Så humpede han bort.

Og Sol og Skygge skifted,

som Himlens Skyer drev;
Hjort sad ved sit forskårne
gamle Skolebord og skrev:

»— — Nu længes jeg dog efter
den endelige Slutning
på denne Mellemtilstand,
vi begge lider ved.

Jeg fik min Krig igennem,
jeg skal uden Prutning
skænke Samfundet Skinnet
af den ærefulde Frød.

Lav du nu kun til Bryllup,
                                     bed hvem du vil til Gæst,
 de andre holder deres,
                                     og vi vor egen Fest —
 I Løndom for den Lykke,
                                     som lyser når den dølges,
 for det som vi kun vidste,
                                     som altid vi kun veed,
 og åbenlyst for Lykken
                                     helt åbenlyst at følges,
 mens Løvet gror og visner,
                                     og Sol går op og ned —
 og Styrken i os stiger,
                                     og Styrken i os falder
 som Bølger af et større Havs
                                     Ebbe eller Flod,
 og Livet gror som Løvet
                                     og har sin Sommeralder,
 til visnende vi falder,
                                     lidt Muld om Askens Rod.

Alt dette, som er Hånd i Hånd
                                     og ved hinandens Side
 og borgerligt og hverdags,
                                     det må Alverden vide,
 men kun vi selv kan vide
                                     den stille Melodi
 af Længsel imod Længsel
                                     og Liv i Liv deri —

Og netop derfor længes
                                     jeg efter disse Ting,

ha ordnet alt med Snekeren
                                   og givet ham Besked
 om Tapeter og om Maling
                                   til Vinduer og Døre.

Det må helst gøres færdigt,
                                   mens vi endnu har Sommer,
 og nye Kakkelovne
                                   skal sættes op dernede;
 jeg har tænkt, der skal fyres
                                   en Måned før du kommer.
 Du veed nok vi får kun
                                   en lille fattig Rede,
 men tør skal den være
                                   og lun, og du kan tro,
 der bliver ikke dårligt
                                   for Folk som os at bo.

Der er jo lavt til Loftet,
                                   men des lettere at varme,
 og Sovekamret imod Syd
                                   og Stuen imod Øst,
 og hver har to Fag Vinduer;
                                   vi sætter brede Karme,
 så kan du dyrke Blomster,
                                   min Ven, af Hjærtenslyst.

Forleden fik jeg nappet
                                   en Stikling af den smukke
 Skarlagenpelargonium
                                   hos Gartneren i Brat,

det ægte varme rødbrune,
                                   Sovekamret hvidt
 og lysegult? I byder,
                                   jeg lyder, ædle Frue!

Farvel, min Pige. — Skriv snart!
                                   Tænk kærligt på din Dreng,
 at han som du går ensom
                                   omkring her hele Dagen.
 Tænk på ham lidt hver Morgen,
                                   og når du går iseng,
 hvordan han har det, favnet
                                   kun af det kolde Lagen.

Han længes efter Løvfald
                                   og Storm og Regn iår.
 Ak, blot vi nu må leve,
                                   og blot nu Verden står!«

Med Brevet i sin Lomme
                                   gik Hjort ud over Broen
 og rask op igennem
                                   den dryppende Allé,
 mens Bjerger med sin Pointer stod
                                   i Porten ind til Loen
 og fulgte ham med Blikket,
                                   så langt han var at se:

Hvor frit han bar sit Hoved,
                                   hvor spændigt og hvor f^æst
 han førte sig i Gangen.

Var der ved venstre Fod
et lille lidt for trodsigt,

lidt overmodigt Kast?

Måske. Den gamle smilte

helt venligt, som han stod,
og gned sig i Hænderne:

»Se se. Nå ser man det!« —

Så fløjted han på Hunden:

»Her Ajax, her, allez!«

XVI

HUS OG HJEM

»Er du tilfreds nu, Sigurd?«

Hun vendte sig imod ham.

»Såmænd,« — han såe på hende, —
vi har ialtfald fat.«

Hun vedblev, vilde vise

sin Mand, at hun forstod ham:

»Det hjalp nok med det Mærgelspor,
I fik herud fra Brat?«

»Det hjalp,« sa han. — »Når nu du får
det Lyngskjold brudt og blandet
med Rødjord og Mergel

og gennemluftet godt,

er det vel bedre ellers

end hvor der kun er sandet?« —

»Ja vel, det er det,« sa han

og smilte lidt så småt. —

»Kan dær så trives Bøg mon

og Lærk og Ædelgran

og den Slags Trær?« — Han smilte:

»Det håber jeg der kan.«

der halvvejs gjorde sorgfuld,
 men også halvvejs glad.

Så vendte han sig: »Kommer du?» —
 »Strax!» lød den lyse Røst.
 »Jeg skal kun ud i Køkkenet
 og se til gamle Ane.
 Idag skal hun ha Svesker,
 så mange hun har Lyst,
 og Mathilde kunde glemme,
 du veed hun har den Vane.«

»Ja, skynd dig så, min Pige!«
 Skovrideren stod stille
 ved Rosenbedet foran
 det gamle hvide Hus
 og løftede et nysat Skud
 og gav sig til at pille;
 hver Knop, hver Stilk var fuldt besat
 med fede grønne Lus.

Dem maste han, forsigtigt,
 bekymret for at skade
 de brunrøde halvtudsprungne
 fosterbløde Blade.

»Se!« vendte han sig harmfuld
 og strakte Hånden ud,
 såsnart hun frueværdig
 i sin folderige Kjole
 kom ned ad Havetrappen:

»De svider Ens Hud,
 og farver Ens Fingre,
                   men tror du man tør stole
 på så at være færdig? Pyt!
                   Det lader til at Saften
 selv avler, her kravler
                   nok hundrede til Aften!«

Hun strøg hans brune Tommel
                   med Pegefingrens hvide Spids
 og gyste: »At du kan det!
                   Så hæsligt — se, det klæber!«
 »Så rør mig ikke!« »Tak Sigurd,
                   så var du tilfreds!« —
 og hun løftede hans Håndled
                   til sine varme Læber.

Han viste hen på Væggen:
                   »Se nu — du Solskins-Øje! —
 nu kommer vores Pralbønner.
                   Har du set den dær
 i hvide Stiveskørter
                   og højrød Flasketrøje?
 En munter lille Bondepige!« —
                   »Ja, hvor er hun kær,
 danser ved den hvide Mur
                   i klart Septembervær.«

Han tog sin Hustru varligt
                   om hendes trinde Liv
 og førte hende langsomt
                   hen til Bænken under Hylden.

Hun sukke og smilte.

»Hvi sukker du, min Viv?
Er det for »Livets Byrde«?» »Ja.«

»Din Stakkel!« »Hvis er Skylden?«

»Nå,« lo han, »tør du påstå,
at den er min alene?«

»Ja,« sa hun strængt og stak ham
i Nakken med en Torn
fra Hybenhækken. — »Se!« sa hun.

Mellem Hyldens Grene
stod på den højblå Himmel
Nymånens hvide Horn.
De brede Banker foran dem
var nylig høstet rene,
kun i en Sænkning stod der
endnu en Smule Korn,
som uredt Hår, blegt solbrændt,
og slået ned af Regnen,
der nu de sidste Nætter
havde gennemplasket Egnen.

Men Vejen ned mod Herregården
løb imellem Hylde
med fodsbrede Klaser
af de blanksorte Bær
og Rækker af den unge Røn
i druefrodig Fylde
af Frugtklynger, røde
som Roser aldrig er.

Og bag de gule Brinker
med Brombærkrat og over

Frugthavens mørke Kroner
 og Tagets røde Tegl
 knejste det tykke Borgtårn
 med Bulehat af Kobber
 imod de flade Enge
 og Fjordens fjærne Sejl.

Det var imod de fjærne Sejl
 Gudrun stod og såe
 med Hænderne foldede
 om Bugens lille Bue,
 højbarmet, rank, hvidhalset,
 rødkindet, i den blå
 løst hængte Klædes Kjole —
 en stolt og fager Frue,
 med Alvor om sin røde Mund
 og Smil i Øjets dunkle Grund,
 som var der fjærnt på Fjorden
 et Skæbnesejl at skue.

Men Sigurd sad ved Siden
 og såe op på sin Frue.

Så satte hun sig hos ham.
 »Ak ja, hvor Tiden' ruller,«
 sa han. »Forstår du, Gudrun,
 hvor blev det År nu af?«
 Hun tog hans Hånd og hvilte
 sit Hoved til hans Skulder:
 »Jeg gemmer i mit Hjærte
 de Gaver som det gav.«

»Og sørger du slet ikke
ved Tanken om det tabte,
de Dage, de Nætter,
som altfor flygtigt foer
og aldrig kommer mere?« —

»Å nej, hver kærligt Ord,
hvert kærligt Smil har sænket
sig i min Sjæl og skabte
nyt Blomsterfrø, ny Livskim;
nu ligger de og gror.«

»Ja, sådan er det,« sa han.

»Det, som forgår, består.
Selv hvis jeg skulde dø nu —
Jeg tror, nogenlunde —
Vi to har nu dog levet
så lykkeligt et År,
som jeg har aldrig tænkt mig,
at jeg skulde kunne.«

»Jo,« sa hun, »jeg har vidst det,
men ikke turdet tro,
det skulde ske mig sådan.

Det lå så dybt gemt inde
bag Stolthed og bag Kulde.

Du fik det til at gro.
Det havde ingen anden kunnet.

Du forstod at finde
Løndøren i mit Hjærte
og gøre mig til Kvinde.«

»Ja,« sa han, »det forstod jeg,
og det var godt.« — Hun hvilte

sig fastere og knugede

hans Hånd imod sit Skød
og smilte. — »Hvorfor ler du?»

»Lo ikke!» »Jo, du smilte.»

»Nej.» »Jo. Og jeg vil vide
den Tanke det betød.»

»Jeg tænkte på det Skovhus
med Kig til Ratting Å.»

»To Kamre og et Køkken?»

»Ja hele Melodien.»

»Det samme sad jeg nylig
her selv og tænkte på.

Du slap at fodre Grisen.»

»Og du at mogle Stien!»

»Ja husker du den Aften?»

»Å jo, jeg husker godt.»

»Jeg havde selv bestilt

Peter Avlskarl til at møde
med Arbejdsfjedervognen,

det var jo langt fra flot —«

»Men vi var himmelglade

for Peter og de røde!»

»Og Peter sad dær stadig

med så'n et smørret Grin,
som undrede os begge —«

»Og da vi kom til Kroen,
forbød han os at bede

og afslog et Glas Vin!»

»Vi måtte om ad Ratskov, sa han,
der var Hul i Broen.«

»Ja den var kørt istykker
den Dag af et Læs Brænde,
fortalte han.» »Den Rævepels!«
»Du kaldte ham et Fæ,
en Drønnert til at køre!«
»Han sad som gjort af Træ.«

»Så greb du selv i Linerne
ved Svinget for at vende,
men slap —« »For du blev bange!«
»Ja bange for at vælte
dær i en mørk vildfremmed Skov
på Vejen til et Hjem
jeg aldrig havde set før!«
»Du syntes at det hældte
så farligt allerede!«
»Å du er rigtig slem!«

»Jeg vilde ikke gærne
forbi ved Gården her
den første Aften netop.«
»Nej. Den Gang så vi kørte
herop imod og skimtede
et Hus bag høje Trær,
og jeg spurgte dig, da lod du,
som om du ikke hørte.

Men Peter Avlskarl sa det.
Og i det samme såe

med knyttet Hånd; det gør du
 hver Gang du ikke veed,
 hvordan en Ting skal tumles.«

»Nå ja, jeg var nu vred.«

»Det var du nok. Jeg husker
 du skræmte mig rent
 med dine barske Blikke.
 Men så fik du Forklaring.
 Den rare gamle Etatsråd,
 det glemmer jeg ham sent,
 hvor kønt han sa det til dig,
 at efter hans Erfaring
 var Troskab sjældnere end Guld,
 men også mere værd,
 og din havde prægtigt
 udholdt Ildprøven her.

Han vidste du var dygtig,
 men den, som kunde elske
 så ildfuldt og så trofast,
 var mer, han var en Mand.
 Og i sit Arbejd havde
 han fler end nok af trælske
 Håndlangere; han trængte
 til Folk, som var istand
 til Offer og til Ansvar —
 Folk, som ikke slængte
 sit Ansvar strax, når ingen så dem;
 og til denslags trængte
 just også dette stakkels
 forødte gamle Land.

Han er en prægtig Gamling.

Men Torden, hvor det kom
forbavsende det hele!«

»Ja, du blev rød i Kammen,
men strålte snart af Glæde,

og så vandrede vi om
og såe på alle Stuerne —«

»Og legede Tagfat
helt ind i Sovekamret —«

»Først hjalp du og tog ud
af Bordet.« »Men så såe vi

med Et at det var Nat.«

»Du stod påny som Brudgom —«

»Og du påny som Brud.«

De tav og smilte begge

til lykkelige Minder.

En Rødkælk sad i Hækken

op pippede uafbrudt.

Da steg en Varmeølge

til Gudruns friske Kinder:

»Det første var det rigtige!«

»Ja, har du vel fortrudt?«

»Nej,« sa hun, »Nej, det har jeg ikke,

aldrig et Minut.»

For derved fik jeg lært dig,

at kende rigtig,« så hun,

hvad Mand du er, hvor trofast.«

Hun klappede hans Hår.

»De fleste Mænd foragter den,

der gir sig sådan,« sa hun,

»—fordi de selv er simple
og ingenting forstår.«

Han svarede alvorligt:

»Ja Gudrun, og jeg vidste,
at hvis du havde nægtet
at følge mig den Dag,
måtte jeg ha foragtet dig,
og (havde jeg ladt mig friste
til tiere at se dig)
mig selv, som var så svag.

Hvad værd er vel en Elskov,
som vil og ikke vover?«
Hvad værd er vel en Tillid,
som tvivler, når den tror?
De — Kvinder! er der nok af,
som leger, hvad de lover,
som kræver Guld for Gave,
og lar sig vie til Hor.

Nej, det var godt du gav dig.
Nu veed vi begge to,
at vi dog elsker ærligt,
og at vi trygt tør tro
Nu snubler ikke min Ganger
i sine gyldne Sko,
hvor ofte jeg end rider
ud over Elverbro.«

»For jeg slog i dens Guldsko
det sejtende Guldsøm;

min Ven kan ride roligt
 over den stride Strøm!«

Hun la sit Knæ op over hans
 og sukke af Lykke,
 imens hun såe ud under
 det grønne Grenehvælv:

»Å du, hvor er det dejligt
 hos dig med denne trygge
 Bevidsthed, at jeg altid
 tør være helt mig selv,
 at jeg behøver aldrig
 den allermindste Smule
 at gøre Kunster med mig
 og pynte og denslags
 og aldrig at forsvinde
 i Skallen mer og skjule
 mit lille varme Hjærte,
 for du forstår det strax!«

Hun lo: »Jeg tænkte ellers:
 Hvis nu han ser jeg sætter
 Ansigter op og snakker kælent,
 hvad mon han så gør?
 Han står vel tørt forundret
 og skænder eller retter
 Men sådan er du ikke.
 Nu tør jeg alting. Tør!«

Og hun skar Ansigt ad ham:
 »Bin ich dein blaues Veilchen?«
 Han lo. — »Og så Fru Norrie,
 som »ziert sich und setzt Mäulchen«.«

»Ja sæt du kun din Trutmund.

Den, der ler sidst, ler bedst.«

og Sigurd nynnede smilende:

»Har mig en Jomfru fæst.

En Jomfru har jeg fæstet,

hvor blev den Jomfru henne,

jeg søgte hende gavnløst

alt ud til Verdens Ende.

I Sengen ved min Side

såe jeg en Kvinde ligge,

hun lo, hun græd, hun spurgte:

Men kender du mig ikke?

Hun tog min Hånd og gemte

den stille ved sit Hjærte:

Her bærer jeg din Byrde,

hvor har så du min Smerte?

I hendes Øjne såe jeg

to Kvinder græd og lo,

den ene var hin Jomfru,

jeg skænkede min Tro.«

Det første Vers han nynnede

blev Gudruns Kinder hvide,

det andet slap hun hurtig

hans Hånd og veg tilside,

det tredje greb hun Hånden

igen og blev lidt rød,

det fjerde sad hun hos ham

i Tårer, Smil og Glød.

»Ja,« sa hun, »jeg vil håbe,
 der er dog lidt endnu
 af Pigen, af den første;
 det skal der altid være.
 Men er der meget mindre
 ved den anden, synes du,
 ved Kvinden som har fået
 et Barn af dig at bære?
 Det synes jeg nu ikke,
 men sig mig, er der vel?
 For hvis der var det, Sigurd —«
 »Så græd du dig ihjel?«

Hun knugede hans Hænder:
 »Det tror du! Nej, så tog jeg
 mit gode Tøj og gik strax.
 Ja blot et Blik forjog mig.
 Gik, til ikke jeg kunde mer;
 så døde jeg måske
 af Sorg — men det fik ingen,
 og du da sidst at se.«

»Lad du dit gode Tøj kun stå.
 Det er så mange Slags
 god Lykke du har bragt mig,«
 sa han, »så for det første
 har det vist ingen Fare.
 Jeg synes altid strax
 at den jeg netop nyder
 i Grunden er den største.

Da jubler vore Hjærter:

I Stormen, i Flammen
bor Jahve; han har stormet
og han har brændt os sammen!«

»Jeg hører dog i Suset,« sa hun,
»mere klart hans Røst,
når stille du lægger dig
til Hvile ved mit Bryst.«

»Og jeg,« sa han, »det veed du,
er lykkelig og bytter
med ingen, når jeg efter
en velbrugt Arbejdsdag
har strakt mig ved din Side
og ligger fromt og lytter
med Øret mod dit Hjærte
til Hjærtets stærke Slag.

Det taler til mig, mægtigt,
som intet andet kan,
ikke dit Ord og ikke dit Blik,
skønt Hjærtet slår iblinde.
Jeg glemmer at du er Kvinde,
jeg glemmer at jeg er Mand.

Thi Livet er eet, og Døden er een —
det glade Bud og Loven.
Dø skal vi, vi som lever
og ingenting forstår.

og menneskeliggøres,
                                   og røre og berøres,
 og være mindre ensom
                                   i Mørket Liv og Død.«

Hun løftede sit Ansigt
                                   og lo, og græd, og lo:
 »Ja,« sa hun, »alt det er du.
                                   Men veed du, jeg er bange.
 Den altfor store Lykke.
                                   Hvordan tør vi dog tro,
 at det skal være tilladt?
                                   Er vi mer end de mange,
 hvis Lykke brister for dem?
                                   Og så de endnu fler,
 hvem Livet gir kun Lidelser —
                                   al Sorg, alt ondt som sker!

Se Stine Vang som sidder
                                   halvgal af Sorg og Skræk
 og skriger op om Barnets Lig,
                                   som ingen må ta væk!
 Se Karlsen, som har arvet
                                   en syfilitisk Far!
 Se Holting, som i femten År
                                   har kæmpet for at glemme
 sin døde Hustrus Utroskab,
                                   men endnu aldrig har
 haft Mod til nogen Aften
                                   at sidde ene hjemme!

Og tænk på Sigrid, Sigurd,
                                   hvem skal hun være hos,

Vi selv kun volder os Kræftsår
og uudholdelig Smerte.«

Han bøjede sig over Gudrun
og kyssede hende på Panden:
»Men du og jeg skal hjælpes
og vogte på hinanden.«

Alvorligt havde hun lyttet
med Blikket op i hans,
nu smilte hun og rejste sig,
beroliget, trøstet,
og hendes Øjne lyste
i store Tårers Glans,
hun greb hans Hånd og knugede
den hæftigt imod Brystet:

»Ja Sigurd, ja, det vil vi,
og vi skal hjælpes ad,
gi bort af vores Lykke
til alle dem der trænger,
til dem som vi kan nå da,
så tror jeg ikke længer
jeg sådan bliver bange,
fordi jeg selv er glad.

Hun drog ham op imod sig.
De stod dær begge længe,
lange hvide Spindelvæv
kom sejlene fra Marken,

bag brombærklædte Brinker
                                stak Tårnet op af Parken,
langs Fjordens solblå Stribe
                                gik broget Kvæg i brede Enge.

Da vendte hun sig til ham
                                og lo ham ind i Øjet:
»Sigurd,« sa hun sagte,
                                hvad ondt der end kan ske,
så skal jeg altid tilstå
                                at mig har Lykken føjet,
for jeg fik lært at elske,
                                jeg fik min Sjæl at se.«

DET NORDISKE FORLAG

VALDEMAR RØRDAM

DANSK TUNGE

DIGTE

2 KR.

BJOVULV

ET DIGT

2 KR. 50 ØRE

KAREN KJELDSEN

EN FORTÆLLING

3 KR. 50 ØRE

TRE STRÆNGE

DIGTE

2 KR.

PAA HØJSKOLE

1 KR. 50 ØRE

Rent som Skribent betragtet hører denne Forfatter, trods sin Ungdom, til det danske Folks ypperste. Prægtig og original er Lyriken i Rørdams to Digtsamlinger. Der er ikke skrevet bedre Vers paa Dansk. Disse Vers have alle de ypperste Fortrin, som danske Vers kunne have; de ere fyldige, vægtige, malmfulde, kvægende for Øret, og skjønt de ere anvendte i en Fortællings Tjeneste (Bjovulv), ikke altfor sjældent begejstrede i deres Opsving og Flugt. Teknisk set er dette ikke et Gran ringere, end »Hjortens Flugt« var for sin Tid. Digtet, der fandtes i »Tilskueren«, røbede den tilkommende Mester. Eller rettere: den, der havde skrevet det, var allerede en Mester.

(Georg Brandes i Politiken)

